

Mary Wibberley

Comoara din adâncuri

Colecția

Editura ALCRIS

MARY WIBBERLEY

COMOARA DIN ADÂNCURI

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© by Mary Wibberley

THAT MAN BRYCE

În românește de : Mady Zăchițeanu

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-82-5

Colecția „EL și EA”

CAPITOLUL I

Kim se simțea cuprinsă de teamă. Ce însemna această tăcere, această așteptare? De ce el nu venea la întâlnire?

Mica gară austriacă era pustie, întunecată. Nici un alt pasager nu coborâse împreună cu ea. Nici un angajat al Căilor Ferate nu se afla pe peron. În depărtare se auzea un copil plângând. Lumina glacială a unui felinar albastrui lumina slab clădirile întunecate. Kim își băgă mâinile în buzunarele paltonului și începu să se plimbe în lung și-n lat pentru a nu îngheța pe loc.

Unde era el? De ce nu venise s-o caute, așa cum se înțeleseseră? În spatele gării, tânăra zări ferestrele luminate ale câtorva case. Poate trebuia să se hotărăască să bată la ușile acestor necunoscuți și să le ceară ajutor. Dacă el nu primise telegrama, mai era încă timp să-l anunțe prin telefon. Această liniște, acest întuneric erau atât de profunde...

— Mă scuzați... pronunță în spatele ei o voce gravă.

Tânăra se întoarse brusc spre interlocutorul său, cu inima bătându-i puternic. Nu-l simțise venind și tresărise.

— Da ?

Se liniști când văzu în fața ei un bărbat liniștit și aparent politicos. Era înalt, cu umerii largi, dar din cauza întinericului, nu-i distingea prea bine trăsăturile.

— Caut pe cineva, spuse necunoscutul. A coborât cumva și un bărbat cu dumneavoastră ?

— Nu, eu am fost singura care s-a oprit aici. Ați venit să așteptați pe cineva ?

Își reproșă imediat această întrebare tâmpită. Dar se simțea dintr-o dată atât de nervoasă în fața acestui străin impresionant al cărui accent, nici franțuzesc nici nemțesc, îi era ușor cunoscut. Fără să-și dea seama, tânăra se dădu un pas înapoi.

— Nu vă temeți, spuse el cu ironie. Da, am venit să aștept pe cineva.

Prin mintea lui Kim trecu deodată ideea că poate fusese trimis de Gordon și se aștepta să-l întâlnească pe fratele ei.

— Așteptați cumva un bărbat care se numește Jack Dalby ? întrebă ea pe neașteptate.

Străinul fu vizibil descumpănit.

— Da... dar...

— Eu sunt sora lui Jack Dalby și am venit în locul lui. Mă așteptam să-l găsesc pe Gordon...

— Chiar că nu mai înțeleg ! exclamă el pe un ton nerăbdător.

— Dar situația mi se pare clară, replică ea sec. Puteți să mă duceți la Gordon ? Începe să-mi fie frig.

Tânăra începea din ce în ce să fie mai nervoasă. Cine era tipul acesta și cine se credea el ? Era pregătită să se explice în fața lui Gordon,

dar nu trebuia să-i dea socoteală acestui necunoscut.

— Într-adevăr, e inutil să mai stăm aici. Unde sunt bagajele dumneavoastră ?

— Acolo, răspunse ea arătând două valize mari.

Bărbatul le ridică cu ușurință pe amândouă și părăsiră peronul pustiu. În fața gării aștepta un Mercedes elegant, al cărui motor torcea ușor. Începură să cadă câțiva fulgi de zăpadă. Străinul puse valizele în portbagaj în timp ce ea se urca în mașină. Categorie, se gândi ea furioasă, nu întâlnise niciodată un tip atât de derutant. Era atât de sobru, de mândru... Nu părea nici servitor, nici șofer. Atunci ce funcție putea avea ?

Când deschise portiera, interiorul mașinii fu luminat timp de câteva secunde și Kim își ținu răsuflarea : tocmai îi văzuse chipul, grav și frumos, trăsăturile bine conturate, părul negru ca smoala. Bărbatul se așeză la volan, dar, în loc să pornească, se întoarse spre pasagera sa.

— Bun, aici e mai puțin frig, așa încât veți binevoi poate să-mi explicați motivul venirii dumneavoastră ?

— Nu vă văd, spuse ea fără să gândească.

El aprinse din nou lumina.

— E mai bine așa ?

— Un pic. Unde este Gordon ?

— A fost nevoit să plece la Viena. M-a însărcinat deci să vă aștept la gară... în sfârșit, nu pe dumneavoastră, ci pe fratele dumneavoastră, desigur.

Kim era enervată de tonul lui dezinvolt. Se vedea clar că nu o lua deloc în serios.

— La Viena ? Dar tocmai de acolo vin eu !
Dacă ar fi știut !...

— Călătoria a fost neprevăzută și în orice caz era prea târziu ca să vă mai anunțe : erați deja în tren. Încă nu mi-ați răspuns la întrebare, domnișoară Dalby.

— Mai întâi, cine sunteți dumneavoastră ?

— Nu vreți cumva pașaportul meu ?

Începu să se caute prin buzunare, ca și cum ar fi căutat un act de identitate. Aroganța lui depășea orice limite !

— Mulțumesc, dar îmi ajunge numele dumneavoastră.

— Mă numesc Brice Drovnik. Sunt un prieten al lui Gordon Hillaby, dar n-am auzit niciodată vorbindu-se despre dumneavoastră.

— Nici eu !

— Da ? Și vă miră acest lucru ?

Mai avea și obiceiul descumpănitor de a răspunde prin întrebări. Kim se hotărî însă să nu-i răspundă.

— Din moment ce Gordon lipsește, unde aveți de gând să mă duceți ?

— Acolo unde locuiește de obicei, desigur.

Tânăra oftă adânc. Călătoria cu avionul și cu trenul o epuizase. Pe deasupra, dormise foarte puțin în noaptea precedentă, chinându-se teribil : luase oare o decizie înțeleaptă ? Proceda bine în felul acesta ? Nu știa de ce Gordon îi ceruse lui Jack să vină cu ținuta de scafandru, dar era vorba de o afacere urgentă și secretă. Și, ca pentru a-i încorona îndoielile, iată că se afla în fața acestui necunoscut insuportabil și agresiv.

— Poate că am putea s-o luăm din loc, sugeră ea politicos.

Mașina demară. Kim, instalată confortabil, își rezemă capul de tetieră și închise ochii. La întoarcerea lui Gordon, totul va reveni la normal...

— Treziți-vă, domnișoară Dalby. Am ajuns.

Kim deschise ochii cu greutate și-și dădu seama, foarte mirată, că dormise tun în ciuda temerii pe care i-o provoca acest străin misterios. La gândul acesta, un zâmbet ușor se desena pe buzele ei.

Coborî din mașină și începu să tremure în aerul înghețat de afară. O aștepta încă o surpriză, care o făcu să uite de întuneric : casa lui Gordon se ridica în fața ei, luminată toată. Era un conac mare și somptuos, cu zidurile din piatră albă. O atmosferă de basm se degaja din acest loc feeric și Kim tresări de nerăbdare. Presimțea o aventură excitantă și intuiția nu o înșela niciodată. Va avea de-a face cu Gordon și știuse întotdeauna să găsească mulțumire în ochii acestuia. El nu-i putea refuza capriciile. Îl cunoștea de șapte ani, căci era un vechi prieten al tatălui său.

La această amintire, tânăra se întristă. Nu departe de aceste locuri, tatăl său își găsisese moartea, cu șapte ani în urmă...

Reveni la realitate și se îndreptă spre primitoria locuință, urmată de însoțitorul său, care-și păstra expresia arogantă. Se vedea clar că era furios, găsimd o femeie în locul bărbatului pe care-l aștepta. Dar nu-i păsa, căci această poveste nu o privea, se gândi ea. Se înșela însă amarnic.

*
* *

După o cină delicioasă, Kim se putu destinde în salon, în fața unui foc bun în șemineu. Brice Drovnik dispăruse în mod misterios și un servitor pe nume Mathieu se grăbise s-o servească și o anunțase că dormitorul era pregătit; era suficient să sune când dorea să meargă la culcare. Servitorul era foarte amabil și binevoitor.

Kim se gândea acum la originea numelui lui Drovnik. Provenea cu siguranță din Europa Centrală, dar de unde, mai precis? Nu reușea să recunoască accentul străinului și acest lucru o enerva. Aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui Gordon; doar nu va avea sufletul să o trimită acasă! Ușa salonului se deschise brusc și o voce rece dar politicoasă o întrebă:

— V-a plăcut cina?

Câtă indiferență glacială se ascundea sub aerul civilizat! Tânăra se întoarse încet spre Brice Drovnik și, când îl văzu, bătăile inimii i se accelerară.

Avea o statură de atlet, un chip bronzat, cu trăsături autoritare, bărbie pătrată, pomeți proeminenți. Gura lui avea o cută amară, iar ochii... Ochii lui... erau de o culoare nedefinită și aveau o strălucire rece și magnetică. În fața tăcerii tinereii, el își repetă întrebarea.

— Da, foarte mult, mulțumesc, răspunse ea.

El se îndreptă spre șemineu, apoi o privi pe Kim.

— I-am telefonat lui Gordon.

Tânăra hotări să nu se lase impresionată de siguranța lui insuportabilă.

— Da ? Dacă aş fi ştiut, aş fi vorbit şi eu cu el !

Însoţi această remarcă cu un zâmbet angelic, dar el nu se împlânzi.

— Veţi putea vorbi mâine cu el, când se întoarce.

— Perfect ! Nu l-am văzut de atâta vreme şi avem aşătea lucruri să ne spunem...

— Mă cam îndoiesc. Dar după ce veţi sta de vorbă cu el, vă veţi putea întoarce acasă.

Pe buzele lui se întipări un zâmbet răutăcios. Exasperată, Kim se strădui să se calmeze, pentru a nu fi cuprinsă de furie.

— Ce... ce vreţi să spuneţi ? întrebă ea cât mai calm posibil.

El ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Avem nevoie de Jack şi după părerea mea nu-i puteţi ţine locul.

— Chiar aşa ? Dacă e vorba de scufundări, sunt la fel de competentă ca fratele meu, vă asigur. Am adus şi echipamentul necesar, domnule Drovnik.

El nu încercă să-şi ascundă neîncrederea.

— Dumneavoastră ?

— Da, eu.

Tânăra se ridică. Aşezată în acel fotoliu adânc se simţea într-o poziţie inferioară.

— Dacă l-aţi fi întrebat pe Gordon, v-ar fi vorbit despre aptitudinile mele. Fratele meu şi cu mine am învăţat să ne scufundăm împreună cu el. Şi deoarece Jack nu avea posibilitatea să vină aici,

i-am luat locul pentru a nu-l dezamăgi pe prietenul nostru. Nu e prea complicat !

— Sunteți sigură ? Doresc însă să vă semnalez un detaliu important : de la accidentul de pe munte, cu șapte ani în urmă, Gordon nu mai poate face scufundări. De aceea i-am sugerat să apeleze la fratele dumneavoastră. Și când colo, găsesc în locul acestuia o tânără plăpândă ! Îmi cer scuze dacă par grosolan, dar am nevoie de un partener solid, pe care să pot conta pentru a duce lucrurile cu bine la capăt.

— Nu vă luați după aparențe : nu sunt o floare fragilă și delicată. Bănuiesc că dumneavoastră căutați ceva sub apă, nu ? Bun, atunci, în calitate de expert, ar trebui să știți că sub apă, bărbatul și femeia au aceeași forță și rezistență fizică !

Brice râse amuzat.

— Sunteți extrem de convingătoare, domnișoară Dalby. Dar îmi pare rău, nu sunt pregătit să...

— Nu trebuie decât să mă puneți la încercare. Mi-am adus echipamentul. Ce riscați ? Vă e teamă de competiție ?

El încruntă sprâncenele și fixă pe ea niște ochi de smarald, reci și adânci, spunând apoi cu detașare :

— Nu, nu mi-e teamă de competiție. Dar nu am timp de pierdut...

— Din păcate, nu aveți de ales : Jack nu va veni, deoarece se află în America de Sud și...

În acea clipă se auzi soneria telefonului. Brice Drovnik se îndreptă spre ușă, pentru a se duce să

răspundă. Înainte de a ieși, îi aruncă pe un ton în care se citea furia :

— Foarte bine, domnișoară, cum doriți. Ne vedem mâine dimineată, după micul dejun. Noapte bună !

Când ieși din cameră, Kim se așază din nou, ușurată, și oftă adânc. Ce adversar derutant !

* * *

Lumina dimineții umplu camera tinerei și aerul răcoros de afară o trezi de-a binelea. O femeie micuță și rotofeie trase jaluzelele și se întoarse zâmbind spre Kim.

— Bună ziua, domnișoară Dalby. Luați micul dejun în pat ?

— Da, vă rog. Îmi ajunge o ceașcă de cafea și o felie de pâine prăjită cu unt.

Zâmbi în sinea ei. Pesemne că începuse deja proba ? Era periculos să te scufunzi după ce ai mâncat mult.

— Domnul Drovnik s-a trezit ?

— Da, domnișoară Dalby, și vă așteaptă pe malul lacului. Soțul meu vă va conduce acolo îndată ce veți fi gata.

— Mulțumesc. Sunteți soția lui Mathieu ?

— Da, domnișoară. Vă rog, spuneți-mi Anne. Mă duc să vă aduc micul dejun.

— Stai, Anne. Prefer să mănânc după scufundare. Domnul Drovnik este echipat ?

— Da, s-a îmbrăcat în costumul de scafandru. Sunați când sunteți gata. Mathieu vă va arăta drumul.

Femeia își și Kim începu să admire luxosul mobilier din cameră. Nu știa că Gordon era atât de bogat pentru a trăi în luxul acesta. Sifoniere magnifice, covoare groase, pereții acoperiți cu tablouri. Dar... nu ! Era imposibil, nu puteau fi originale ! În cazul acesta, fiecare trebuia să valoreze mai multe milioane. Se apropie de un tablou și rămase fără suflare : era un Paul Klee, ce nu părea deloc o reproducere. Examină apoi mai îndeaproape o schiță frumoasă agățată deasupra patului : era semnată Rodin și era, indiscutabil, un original. Dacă Gordon era atât de bogat, atunci ce căuta sub apă ? Și ce rol avea Brice Drovnik în afacerea asta ? Era însă inutil să-și pună întrebări : vechiul ei prieten va putea s-o lămurească atunci când se va întoarce.

Își deschise valiza și-și scoase costumul de scafandru. După ce-și făcu toaleta, își puse costumul de baie, apoi costumul din cauciuc negru. Oglinda îi întoarse imaginea : era înaltă, zveltă și ținuta îi puneă în valoare curbele grațioase și feminine. Chipul avea o frumusețe ciudată, fiind delicat și autoritar totodată ; ochii albaștri-verzui erau mărginiți de gene negre și dese. Râse de inocenta ei vanitate, dar se simți liniștită de propriul farmec : va fi un atu deloc de neglijat pentru a trata cu Brice Drovnik. Totuși, până acum, el nu păruse prea sensibil la puterea ei de seducție...

Kim își luă labele de cauciuc pentru înot și coborî scara. Ajunsă lângă ușa de la intrare, sună pentru a-l anunța pe Mathieu. Acesta veni imediat și-i zâmbi amabil.

— Bună ziua, domnișoară Dalby. Vă voi conduce pe malul lacului. Sunteți așteptată acolo de domnul Drovnik.

— Da, mi-a spus soția ta. Ți mulțumesc, Mathieu.

Răcoarea de afară era înviorătoare. Soarele abia începea să încălzească atmosfera. Munții frumoși se înălțau spre cerul albastru. De o albeață strălucitoare, ei se decupau cu o inegalabilă precizie pe linia orizontului.

Kim și Mathieu o luară pe o cărare de pietre roșii, traversară o păște, apoi intrară într-o pădure. Tânăra exclamă pe un ton ușor:

— Ce domeniu minunat! Ești de mult timp în serviciul domnului Hillaby?

El o privi cu stupoare.

— Îmi cer scuze, dar ați spus cumva domnul Hillaby?

Kim își dădu seama că făcuse o greșală, dar nu înțelegea de ce. Întrebarea ei fusese atât de inocentă...

— Greșiți, domnișoară Dalby. Domnul Hillaby este aici în calitate de musafir. Casa îi aparține domnului Drovnik.

CAPITOLUL II

Kim rămase mută de uimire. Deci, nu Gordon era gazda ei, ci Brice Drovnik... Nu avu timp însă să se gândească la acest fapt nou și neașteptat, căci perdeaua de arbori se rări, pentru a scoate la iveală o vastă întindere de apă scânteietoare. Lacul era imens și o frumusețe incredibilă emana din acest loc féeric.

— Ce peisaj magnific, nu-i așa ? murmură Mathieu.

— Nu-mi vine să cred...

Servitorul o conduse atunci spre un hambar vărut în alb, cu obloane verzi. Pesemne că acolo erau depozitate barca și materialele necesare scufundării.

Brice Drovnik le ieși imediat în întâmpinare. Mathieu fu trimis acasă și Kim rămase singură cu acest uriaș în costum negru, ce stătea nemișcat pe malul lacului. Musculatura puternică și statura sa de atlet erau într-adevăr impresionante ; inima tinerei începu să bată în dezordine. El se mulțumi să o primească cu un semn al capului.

— Bună ziua. Ați luat micul dejun ?

Deci, intuiția n-o înșelase, se gândi ea triumfătoare : era un test. Îi răspunse printr-un zâmbet îngeresc.

— Nu. Prefer să am stomacul gol când fac scufundări. Dumneavoastră, nu ?

Pe buzele bărbatului se desenă un zâmbet cu subînțeles.

— Ba da, desigur. Sunteți pregătită ?

— Da.

Tânăra aruncă apoi o privire fugară spre interiorul hambarului. Acesta adăpostea o puternică barcă cu motor. Pe o băncuță erau așezate două tuburi cu aer comprimat. Brice Drovnik luă unul și-l fixă pe spatele lui Kim. Aceste rezerve de oxigen, atât de ușoare sub apă, erau greu de mânevrat și se înțelegea de la sine că era nevoie de muncă în echipă, așa încât îl ajută la rândul ei să-și prindă tubul pe spate. Un fior de bucurie o străbătu prin tot corpul. Își băgă în gură capătul de cauciuc, își potrive masca și se asigură de buna funcționare a costumului de scafandru.

El o observă cu atenție, pregătit să-i observe cea mai mică greșală.. Dar tânăra se simțea sigură pe ea.

Intrară progresiv în lac. Era înghețat, dar în curând stratul subțire de apă dintre corpul lor și costum se va încălzi și-i va feri de frig. Când se aflară destul de departe de mal, plonjară de comun acord și datorită labelor de cauciuc se propulsară cu ușurință spre adâncime.

După câteva clipe, ochii lui Kim se acomodară cu această lume nouă, verde-albăstruie. Fundul nisipos al lacului adăpostea un întreg univers de pietre, de alge și plante unduitoare ; pești minus-

culi fugeau la apropierea intrușilor. Fără să privească în urma lui, Brice continua să coboare.

Kim îl urmă fără greutate, simțindu-se perfect în acest univers acvatic. Înota cu grație și putere. Partenerul ei se întoarse brusc cu fața pentru a o observa. Era puțin înfricoșător în costumul său de scafandru, ca un dușman ascuns în umbră. „Ce idee absurdă!” își spuse tânăra, tremurând fără să vrea. Se opri, așteptând instrucțiunile și el îi arătă un morman de pietre ce se ridica pe fundul lacului. Pietrele erau acoperite de o vegetație abundentă și sute de crabi se ascundeau în ungherele acestei flore luxuriante. Raze palide de soare ajungeau până la ei prin apa verzuie, desenând umbre înfricoșătoare. Multe bule de aer se ridicară la suprafață atunci când Brice își puse picioarele pe fundul lacului; sub labelle sale se ridicau vârtejuri de nisip. O privi pe Kim, apoi îi arătă cu degetul o piatră enormă și-i făcu semn să o ridice.

Tânăra înțelese imediat și se simți în stare să accepte provocarea. Îi cerea să miște piatra. Pe pământ, acest lucru ar fi fost imposibil, dar sub apă, greutatea era mai mică și obiectele mai ușoare.

Mai ales, nu trebuia să se grăbească, se gândi Kim. Trebuia mai întâi să examineze situația. Înotă deci în jurul stâncii, atingând-o cu mâinile, apoi încercă s-o împingă ușor. Se părea că nu era cimentată acolo, așa cum s-ar fi putut întâmpla. Trebuia acum să găsească un fel de levier. Începu să înoate din nou, răscolind cu privirile fundul lacului. Spre marea ei bucurie, găsi în cu-

rând o bară lungă metalică, ruginită în întregime. Îi încercă rezistența, apoi se întoarse triumfătoare spre stâncă.

Introduse cu grijă levierul sub stâncă, puse o piatră mare sub bara de metal, apoi apăsă cu toată forța pe celălalt capăt. După ce repetă de mai multe ori această operație, Kim reuși până la urmă să miște stâncă.

Mai trebuia acum un ultim efort pentru a deplasa complet piatra uriașă. Tânăra inspiră profund și apăsă cu toată greutatea pe levier. Stâncă se ridică încet și se rostogoli pe nisip. Se întoarse triumfătoare spre însoțitorul ei, care binevoi să-i facă un semn de aprobare, arătându-i apoi că era timpul să se ridice la suprafață. Aceasta era proba finală : trebuia într-adevăr să observe gradul de decompresiune pentru a lăsa plămânilor timp să se readapteze la presiunea terestră. Și cum era de așteptat, Brice îi ceru să urce prima. Ea îl ascultă, fără să se grăbească, întocmai cum trebuia să procedeze. Dădu de câteva ori din labe și începu să înnoate leneș spre suprafață, făcând numeroase pauze. Când fu la adâncime mică, respectă așteptarea finală, respirând economic, apoi ieși din apă în perfectă siguranță.

Un soare radios strălucea pe cerul albastru. Kim înotă până la mal, ieși pe uscat și-și scoase masca de scafandru. Aerul de munte era de o puritate extraordinară și aproape că o sufocă. Se așeză pe o stâncă plată și netedă și-și scoase labele de cauciuc. Brice făcu același lucru, apoi o ajută să-și scoată tubul de oxigen și le duse pe amândouă în cabană.

— V-a făcut poftă de mâncare acest exercițiu ?

— Da. Nu știam că locuința vă aparține...

Nu dorea să-i ceară un verdict despre performanța ei submarină. Pesemne că el atâta aștepta !

Brice replică pe un ton indiferent :

— E atât de important ?

— Desigur, deoarece credeam că voi fi primită de Gordon.

— Gordon este cel mai bun prieten și partener al meu. Aici se simte ca la el acasă.

„Partener“. Kim se întreabă ce înseamnă acest cuvânt. În ce afacere intrase Gordon ? Avea atâtea întrebări să-i pună.

— Când se întoarce ?

— Astăzi. Și în fond...

Se întrerupse și ridică ușor din umeri. Mesajul era clar. Tânăra se hotărî însă să-l ignore și se ridică. Ce-ar fi să ne întoarcem ? Mor de foame !

— De acord. V-ați odihnit îndeajuns ?

— Scufundările nu mă obosesc niciodată, replică ea pe un ton vesel.

El se mulțumi să-i arunce un zâmbet ironic și o ajunse din urmă, îndreptându-se amândoi spre păduricea ce despărțea lacul de casă. Brice mergea tăcut, cufundat în gândurile sale secrete. Ce tip ciudat, se gândi Kim, atât de diferit de toți bărbații cunoscuți vreodată de ea. Și totuși, munca ei îi permisesese să cunoască un mare număr de persoane... La gândul acesta, tânăra încetini fără să vrea pasul, îngrijorată brusc. Gordon îi cunoștea profesia, dar ce va face partenerul lui când o

va descoperi ? Brice îi remarcă ezitarea și-i aruncă o privire întrebătoare.

— Mi s-a părut că mi-a intrat o piatră în pantof, minți ea.

Categoric, tipul era prea iute și perspicace ! Kim abia aștepta să stea personal de vorbă cu Gordon pentru a afla la ce trebuia să se aștepte.

De un alb strălucitor, conacul se ridica acum în fața lor. Unul dintre pereți era în întregime acoperit cu iarbă. Acoperișul era de țiglă roșie, obloanele vopsite în verde, iar fațada avea multe ferestre. Această splendidă locuință aparținea deci lui Brice Drovnik, necunoscutul despre care ea nu auzise niciodată vorbindu-se, fapt ce o mira în meseria ei.

Kim văzu dintr-o dată doi bolizi gri năpustindu-se asupra lor.

— Nu vă mișcați ! îi ordonă însoțitorul ei.

Tânăra îl ascultă împietrită. Doi câini mari ciobănești germani, veneau spre ei, oprindu-se lângă Brice, care le spusese liniștit :

— Podozhadite !

Cele două animale se culcară gâfâind la picioarele stăpânului lor. Kim își privi însoțitorul cu respect. Când acesta începu să le vorbească din nou, câinii se ridicară imediat și veniră spre ea, dând din cozi cu un aer încurcat. Cu timiditate, Kim le întinse mâna să i-o miroase și tresări în suflul ei, căci tocmai descoperise un mister.

Brice continua să vorbească animalelor în limba sa maternă, pe care tânăra tocmai o recunoscuse. Desigur, dar ar fi trebuit să-i descopere mai de mult originea.

— Cum îi cheamă ? întrebă ea.

— Boris și Valéry. Sunt foarte buni câini de pază. Nu trebuie să vă fie frică de ei, căci le-ați fost prezentată.

— Nu mi-e frică... Ce animale superbe ! Au venit din Rusia cu dumneavoastră ?

Urmă o clipă de liniște, apoi el întreabă :

— De ce-mi puneți această întrebare ?

Kim avu sentimentul că fusese o greșeală, dar nu înțelegea de ce. Chipul însoțitorului ei se închisese și era încordat. Pentru încă o dată, aproape că-i fu teamă de el.

— Mă întrebam, pur și simplu.

— Vorbiți limba rusă ?

— Puțin. Am fost o dată în Uniunea Sovietică.

— Ia te uită... Mai vorbiți și alte limbi ?

Începuseră din nou să meargă, urmați de cei doi câini. Oare el pusese această întrebare pentru a nu merge în tăcere sau avea un motiv ascuns ? Kim simțea că începe să se enerveze. Abia aștepta să lămurească totul cu Gordon.

— Vorbesc franceza, germana și spaniola. Am călătorit mult. De ce mă întrebați ?

— Îmi place să știu cu cine am de-a face. Vi se pare ciudat ?

— Nu. Dar sunt o veche prietenă a lui Gordon și asta ar trebui să fie de ajuns.

Tipul acesta dur și suspicios începea s-o calce pe nervi.

— Într-adevăr, ar trebui să-mi fie de ajuns, răspunse el. Dar mă mir că nu l-am auzit nicio dată pe Gordon vorbind despre dumneavoastră !

Kim se strădui să-și păstreze calmul.

— Se pare că mă credeți o aventurieră... Cre-

deți că sunt o impotoare ? V-ai liniști dacă v-ai arăta pașaportul ?

— La ce bun ? În curând, prietenul nostru comun va putea să lămurească situația. De fapt, nu-mi pareți îngrijorătoare.

Brice îi aruncă o privire superioară, măsurând-o din cap până-n picioare. Dar ea nu găsi această remarcă sarcastică, deoarece o amintire vagă și imprecisă tocmai îi trecuse prin minte. Din păcate însă, acea imagine se refugie într-un colț al memoriei sale. Era vorba despre un vechi articol dintr-un ziar, dar nu reușea să-și aducă aminte bine. Întoarse capul o ultimă dată spre lac, dar acesta se ascunsese după perdeaua de arbori. Își va aminti oare vreodată acel articol ?

*
* *
*

Spre sfârșitul după-amiezii, Kim nu mai avea răbdare, deși nu-i lipsea activitatea : ar fi putut să citească, să se plimbe sau să se uite la televizor. Era însă foarte îngrijorată și nu putea să se concentreze. Brice Drovnik se dovedea o gazdă excelentă, deși foarte discret. După ce luase micul dejun în compania musafirei sale, se scuzase și se dusesse să-și rezolve treburile.

Kim îi ceru Annei voie să folosească telefonul și o sună pe bunica ei. În timp ce vorbea cu ea, zâmbea în sine ei : categoric, Florence Dalby nu era o bunică obișnuită ! Extraordinar de dinamică, ea o convinsese pe nepoată să-i ia locul lui Jack. După ce-i promise că-i va scrie, Kim închise

și auzi în același timp un declic ușor. Tânăra cu străbătută de un fior : îi ascultase oare Brice Drovnik conversația ? Cu ce scop ?

După-amiază, Kim aprinse televizorul pentru a se destinde privind un program sportiv. O pisică neagră torcea liniștită la picioarele sale.

Totuși, amintirea fugară ce-i trecuse prin minte pe malul lacului, nu-i dădea pace. Privi pisica ce se întindea leneș și auzi deodată zgomotul unui elicopter ce se apropia din ce în ce mai mult.

Se duse la fereastră. Cădea noaptea și stelele începeau să strălucească pe cer. Kim nu le văzu însă. Atenția îi era absorbită de enorma libelulă cu motor, a cărei elice se învârtea cu zgomot ; elicopterul se așeză apoi pe pista de aterizare din spatele casei. Uimită, ea văzu silueta înaltă a gazdei sale îndreptându-se spre aparatul din care coborî un bărbat mic de statură. Cei doi își strânsă mâinile... Cel care coborâse era Gordon.

În sfârșit, va putea obține informații prețioase despre misterioasa afacere. Se întoarse nervoasă spre șemineul în care ardea un butuc enorm. Pisica sări în fotoliu. Kim o luă în brațe și începu să o mângâie. Acum, când venise Gordon, totul va reveni la normal. Gordon părea mereu atât de calm, de încrezător, de stăpân pe situație. Ca toți scoțienii, poseda un minunat simț al umorului. Cătegoric, Kim nu reușea să înțeleagă cum acesta putea fi prieten cu un tip ca Brice Drovnik. Erau atât de diferiți ! Cum puteau fi oare asociați ?

Cei doi bărbați se apropiau de casă. Tânăra îi auzi vorbind și râzând. În sfârșit, ușa se deschise

și Gordon își făcu apariția, urmat de Brice. Kim puse pisica jos și se îndreptă cu brațele deschise spre vechiul ei prieten.

— Micuța mea, Kim ! Ce surpriză !

Își păstrase deci încântătorul accent scoțian. Făcea parte din persoana lui, ca și ușoara schiopătare pe care o căpătase cu șapte ani în urmă, în accidentul pe care-l avusese împreună cu John Dalby. Fusesse ultima lui ascensiune, dar cel puțin se întorsese viu și pentru Kim devenise un fel de tată : amândoi se iubeau foarte mult.

— I-am luat locul lui Jack, căci el a fost nevoit să plece în grabă în America de Sud, chiar înainte de sosirea telegramei de la tine. Îl cunoști pe Jack...

Gordon își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs puternic.

— Da, îl cunosc ! Deci, tu vrei să-l înlocuiești ? fimm...

Schimbă apoi o privire scurtă cu Brice și acesta din urmă spuse :

— Cred că ți-e foame, Gordon. Mă duc să văd dacă cina este gata.

Ieși din cameră, spre marea ușurare a lui Kim, care se întoarse spre prietenul ei. Dispunea de prea puțin timp pentru a-i pune toate întrebările ce o frământau.

— Pentru Dumnezeu, Gordon, cine este tipul acesta ?

Gordon luă un scaun și se așează în fața ei.

— Brice este un vechi și excelent prieten.

— Se pare că prezența mea nu-l încântă...

— Da, știu. Of, Kim, totul e așa de complicat ! Nu știu ce să-ți spun... Sunt încântat că te

văd și dacă ar depinde numai de mine, știi bine că...

Ridică din umeri cu puțină plictiseală și-i zâmbi cu dragoste.

— Ai putea să-l convingi să rămân? Doar știi că sunt la fel de bună ca Jack...

— Chiar mai bună, copila mea, mult mai bună. Dar îți cunoști fratele: cu toate defectele lui, are o calitate de necontestat și prețioasă, și anume discreția absolută. Or, atunci când Brice va afla ce meserie ai, mi-e teamă că...

Se opri, dar era prea târziu. Ușa salonului se deschisese fără zgomot și Brice stătea în prag, în spatele lor. De cât timp oare?

— Și ce meserie exercită domnișoara Dalby, Gordon?

Scoțianul și tânăra se întoarseră brusc spre el. În acea clipă părea atât de înalt, atât de impresionant, aproape că-i domina. Kim se simți cuprinsă de teamă și un declic se produse în memoria sa: misterioasa amintire căpătase contur.

Brice veni spre ei cu mersul lui de felină, în timp ce Gordon îi zâmbea prietenei sale, cu un aer dezolat. Tânăra întâlni cu curaj privirea gazdei sale.

— Prefer să-l scutesc pe Gordon de sarcina de a vă răspunde: sunt ziaristă, domnule. Lucrez pe cont propriu, și așa am ajuns să străbat lumea întreagă în căutare de evenimente interesante. Și reușesc în general să scriu articole bune, dar nu mă aflu aici în scop profesional: am venit pur și simplu să-l ajut pe Gordon, deoarece îi sunt datoare și în plus aveam nevoie de o vacanță. Am răspuns la toate întrebările?

-- Deocamdată, da.

Era dificil de ghicit starea de spirit a lui Brice. Ochii lui aveau o strălucire mai înghețată ca niciodată și nu zâmbea deloc. Atmosfera era înghețată și Gordon nu prea era în largul său, ceea ce nu-i stătea în obicei. Kim ar fi vrut să-l liniștească, deoarece până la urmă el nu intra în afacere. Numai animozitatea dintre ea și Brice conta. Da, această tensiune exista într-adevăr între ei și nu era doar rodul imaginației sale. Era convinsă acum că între ei exista o antipatie reciprocă.

— Imi pare rău, domnișoară Dalby, dar trebuie să plecați. Normal, nu veți pleca imediat, veți putea petrece weekend-ul aici. Astăzi este sâmbătă ! Luni, Gordon vă va duce cu elicopterul la Viena... sau vă voi duce chiar eu.

— Pentru că doriți cu orice preț să-mi ascundeți scopul cercetărilor dumneavoastră ? întrebă tânăra, văzându-și imediat prietenul încruntând din sprâncene.

Pesemne că adoptase fără să vrea un ton puțin cam obraznic, dar nu-i păsa, așa încât continuă :

— Din păcate, sunt dotată cu o memorie excelentă, mai ales vizuală, aproape fotografică. Gordon poate să confirme acest lucru. În timp ce ne întorceam de dimineață de la lac, m-a fulgerat o amintire obscură și m-a chinuit toată ziua. Până la urmă însă, mi-am dat seama despre ce era vorba. Doriți să aflați ?

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Hai, explicați-vă, murmură Brice pe un ton liniștit și amenințător.

Tânăra tresări, dar spusese prea mult ca să mai poată da înapoi.

— În urmă cu șapte ani am început să lucrez pentru un ziar. Aveam pe atunci șaisprezece ani și funcția mea se limita la a face ceai și câteva cumpărături. Aveam însă timp să citesc numeroase articole de presă arhivate în bibliotecă. Unul dintre aceste articole mi-a reținut în special atenția, căci era vorba despre o comoară răătăcită. Era o mică tăietură dintr-un ziar, lipsită de importanță, căreia nu i-aș fi acordat nici un pic de atenție dacă nu ar fi fost însoțită de o fotografie superbă. Acea fotografie reprezenta locul în care îmi petrecusem majoritatea vacanțelor în copilărie. Conform articolului, un avion se prăbușise undeva în Austria și nimeni nu găsisse epava. Se spune că aparatul transporta o colecție de bijuterii de mare valoare ce provenea dintr-un muzeu din Budapesta, cu scopul de a le pune în siguranță în Europa de Vest înainte... înainte de intrarea rușilor în această capitală. Asta-i tot...

Brice o privea intens pe tânără, în timp ce Gordon arbora o expresie resemnată, oftând obosit.

— Of, Kim !...

— Îmi pare rău, Gordon, dar trebuia să vă spun povestea asta. Epava n-a fost găsită nicio dată, nu-i așa ? Și voi o căutați.

Stăpânul locului răspunse în locul lui Gordon :

— Bun, se pare că știți totul. Și ce intenție aveți ?

— Nici una. De ce ?

— Sunteți „ziaristă“, spuse el cu o nuanță de dispreț în glas și în consecință, dacă plecați acum, sute de persoane vor începe imediat să caute comoara; asta doriți, nu-i așa?

Kim se ridică furioasă pentru a-și înfrunta adversarul.

— Drept cine mă luați? Chiar credeți că vă voi striga știrea în gura mare? Nu uitați că Gordon este prietenul meu și a fost cel mai bun prieten al tatălui meu...

— Dar alergați după evenimente palpitate și după articole de senzație, nu? Nu sunt atât de naiv încât să cred că veți păstra tăcerea.

— Ei bine, vă înșeiati.

Tânăra ardea de dorința de a pălmuî acest chip întunecat și arogant, fie măcar și pentru a-i micșora puțin trufia. Ea se calmă însă, din prietenie pentru Gordon.

Acesta din urmă se ridică, se apropie de Kim și o luă cu blândețe pe după umeri. Tocmai se pregătea să vorbească, dar ușa se deschise și intră Mathieu.

— Cina domnului Hillaby este servită, anunță el pe un ton impasibil, după care ieși.

— Du-te și mănâncă, Gordon. Vreau să vorbesc cu domnișoara Daiby.

— Dar... băigui scoțianul îngrijorat.

— Mă voi descurca, glumi Kim, afișând un zâmbet liniștitor.

Gordon oftă și părăsi încăperea schiopătând ușor. Kim se simți ușurată că rămăsese singură cu Brice Drovnik, deoarece acum putea să se explice. Avea intenția să-i spună deschis ce cre-

dea despre el, fără să-și aleagă cuvintele, dar el i-o tăie scurt :

— Bun, Gordon este foarte civilizat, în schimb eu nu. Așa încât vă spun clar : mă tem de ziaristi ca de ciumă ! Deci vă înșelați dacă credeți că vă voi lăsa să plecați de aici și să ne divulgați secretul.

Kim înțelese cu groază că era amenințată și atunci indignarea ei nu mai cunoscuse limite.

— O clipă, vă rog ! Aș dori să lămurim un lucru : chiar aveți intenția să nu mă lăsați să plec ?

— Într-un fel, da. Dar liniștiți-vă, nu veți fi închisă. Ați venit însă aici pentru scufundări și exact asta veți face.

— Nu aveți nici un drept să-mi dați ordine ! strigă ea exasperată.

— Îmi iau acest drept. V-ați propus în locul fratelui dumneavoastră și accept !

— Există o diferență majoră între a te oferi din proprie voință și a fi obligat la ceva !

— Poate, dar aceasta este situația. Așa că veți rămâne aici.

— Nu mă puteți ține cu forța !

Brice se mulțumi să-i răspundă, prea puțin impresionat de protestele ei.

— Ar trebui să vă hotărâți ce doriți. Până acum ați pretins că ați venit să vă ajutați prietenul, iar acum vă retrageți cuvintele pentru că v-am jignit. Dar nu vă voi da ocazia să-mi stricați planurile atât de mult gândite. Nu vă temeți, voi avea grijă să beneficiați de tot confortul și în plus, veți avea satisfacția să-i faceți pe plac lui Gordon. Acesta e un element important : de câtva

— timp, Gordon nu se simte prea bine și această cursă după comoară îi stă pe inimă...

— Dar asta e șantaj ! protestă ea.

— Și oare nu la șantaj v-ați gândit dumneavoastră când ne-ați vorbit despre excelența dumneavoastră memorie ? Numai că acum s-au inversat rolurile... vă este cumva teamă de mine ?

Această întrebare neașteptată o descumpăni.

— De dumneavoastră ? De ce mi-ar fi teamă ?

— Vă purtați de parcă v-ați simți amenințată.

— Dar chiar mă simt amenințată, deoarece îmi interziceți să plec !

— Nu e o amenințare, domnișoară Dalby, ci o promisiune : nu o veți putea șterge englezește. Proprietatea este foarte izolată și nu se poate pleca decât cu mașina sau elicopterul.

— Mai există însă și telefonul... Nu-mi place să primesc ordine, mai ales din partea unui rus ostil !

Tânăra tremura neputincioasă, de teamă și de furie.

— Cuvântul „rus“ pare o insultă în gura dumneavoastră. Mi-am părăsit țara cu mult timp în urmă. În locul dumneavoastră, mi-aș controla cuvintele.

Brice pălise ușor.

— Dar nu sunteți în locul meu ! Și când îl voi spune lui Gordon ce intenții aveți, îi veți vedea reacția.

— N-aveți decât să-i spuneți totul...

Brice spusese aceste cuvinte pe un ton îngrijorător, după care se lăsă o liniște apăsătoare.

— Ce vreți să spuneți ? băigui Kim.

— Știți foarte bine, nu mai faceți pe ino-
centa : ați putut constata singură starea în care
se află Gordon. Stă cam prost cu nervii și ur-
mează un tratament. Aceasta este consecința ac-
cidentului de alpinism...

— Tatăl meu a murit în acel accident !

— Știu. Mi-a spus Gordon când mi-a vorbit
despre Jack. A făcut totul ca să vă salveze ta-
tăl... Știați asta ? Din păcate, nu a reușit și de
atunci eșecul acesta nu-i dă deloc pace.

Kim se simți dintr-o dată obosită și sleită de
puteri. Păsemne că expresia feței o trădase, căci
adversarul său păru ceva mai blând, declarând
fără brutalitate.

— Duceți-vă și spuneți-i totul. Nu voi încerca
să vă opresc. Alegerea este a dumneavoastră.

În realitate însă, el câștigase și amândoi erau
conștienți de acest lucru. Era neiertător, dur și
fără inimă, precum o stâncă. Cum putea oare să
fie atât de insensibil ? Timp de o clipă, tânăia
crezu că vede în ochii lui gri-verzui o scribere de
compasiune, care se stinse însă imediat. Sa fi fost
oare fructul imaginației sale ? Nu mai conta însă,
căci fusese învinsă.

— Rămân, murmură ea resemnată.

— Știam. Nu asta doream, dar nu am de ales !

— Rămân din prietenie pentru Gordon, nu
pentru dumneavoastră ! spuse ea, aruncându-i o
privire plină de dispreț.

— Evident. Cel puțin ne vom înțelege, nu-i
așa ?

Stătea drept în fața ei și Kim, pentru prima
dată în viața ei, se simți dominată.

CAPITOLUL III

Brice se comportă ca o gazdă exemplară față de Kim. Se părea că făcea acest lucru fără efort. Totuși, tânăra simțea pentru el aceleași sentimente de ostilitate, dar nu putea să se plânga de tratament prost : era captivă într-o închisoare aurită.

În acea zi, după cină, Kim și cei doi bărbați trecură în salon pentru a discuta planurile. Trebuia să exploreze în mod sistematic fundul lacului și să nu lase nimic la voia întâmplării. Kim, cu pisica pe genunchi, dădu în curând capul pe spate și închise ochii.

— Ești obosită, Kim ? întrebă Gordon îngrijorat.

Ea zâmbi, fără să îndrăznească să-l privească pe Brice.

— Nu, ascult.

— Domnișoara Dalby și cu mine am făcut o scufundare astăzi, spuse stăpânul casei.

Kim așteptase fără să-și dea seama ca el să abordeze acest subiect. Atitudinea lui ceremonială o enerva însă.

— Spuneți-mi Kim, vă rog.

Brice clătină din cap cu un aer amuzat.

— Foarte bine, Kim ! Dar sper că și tu îmi vei spune Brice.

— Chiar ăsta este prenumele tău ?

Această replică înțepată îi scăpă fără să vrea. Regretă imediat lipsa ei de tact când îl văzu pe Gordon încruntând sprâncenele.

— Aceasta este versiunea englezească a numelui meu original, ~~care era prea greu de pronunțat~~ pentru un european. De ce mă întrebi, te deranjează cumva ?

— Nu, absolut deloc, replică ea.

Brice se întoarse atunci spre Gordon și-i zâmbi.

— Kim este o înotătoare excelentă, declară el.

— Știu. Eu i-am învățat, pe ea și pe fratele ei să se scufunde. Erau niște elevi foarte buni.

— Talentele lor par indiscutabile... Măine dimineată vom survola cu elicopterul lacul, pentru a hotărî mai bine ce metode să folosim. S-ar putea ca explorările să dureze mai multe săptămâni, îți dai seama, domnișoară.... Kim ?

— Bănuiesc.

În realitate însă, nici nu se gândise la așa ceva.

— Perfect. Bun, acum vă rog să mă scuzați, căci am de lucru. Cred că aveți multe de vorbit. Chemați-l pe Mathieu dacă aveți nevoie de ceva. Noapte bună !

Brice ieși din cameră și Gordon oftă adânc. Kim se așeză la picioarele lui și exclamă :

— O, Doamne ! Așa este mereu ?

Prietenul ei izbucni în râs.

— Niciodată n-am văzut două persoane înfruntându-se atât de puternic ! Dar până la urmă, acest antagonism poate fi benefic...

Kim îl privi mirată.

— Ce vrei să spui ?

— Veți alcătui cu siguranță o echipă bună, căci amândoi veți fi în gardă tot timpul și între voi nu va exista nici un compromis. Căutările vor fi deci eficace !

— Cred că ai dreptate... Dar vorbește-mi puțin despre el. Știu doar că e rus și bogat, dacă ne luăm după înfățișarea casei. Este căsătorit ?

Întrebarea părea absurdă, dar îi trecuse prin minte fără să vrea.

— Căsătorit ? Doamne ferește ! E un celibatar convins, ca și mine. Totuși este foarte apreciat de femei în general și-i place foarte mult să se afle în compania lor. Am spus chiar „în general“...

O mângâie apoi ușor pe cap.

— Se pare că l-ai luat pe nepregătite, micuța mea. Dar se va aranja asta.

— Nu prea cred : n-am întâlnit niciodată un tip atât de agresiv.

— Crede-mă, rar este agresiv. Totuși, viața lui nu este atât de roz pe cât pare... Și-a câștigat averea cu sudoarea frunții și asta l-a făcut mai dur.

— Îl cunoști de mult timp ?

— De aproximativ cincisprezece ani... Era un tânăr pe atunci, dar avea deja un talent indiscutabil. Este foarte deștept și dotat pentru cifre. Am făcut alpinism împreună și mi-a vorbit despre proiectele sale, reușind să-mi trezească interesul. Când l-am cunoscut, ziua, învăța oamenii să schieze, iar seara era servitor într-unul dintre cele mai elegante hoteluri din Viena. A economisit toate

câştigurile, apoi le-a fructificat cu ajutorul plasamentelor bursiere. Am păstrat mereu legătura cu el şi într-o bună zi, în urmă cu vreo trei ani, a hotărât să-şi cumpere o casă, îndeplinindu-şi astfel un vis din copilărie. N-a avut niciodată o viaţă stabilă. Părinţii lui au părăsit Rusia când el era încă copil şi de atunci au locuit ici-colo, la hotel sau la câte un prieten. Brice a cunoscut deci mult timp nesiguranţa şi-l admir că a reuşit totuşi să devină o persoană echilibrată.

Kim se cam îndoia de această afirmaţie, dar povestirea o fascina.

— De ce s-a retras aici ?

— Puţin din cauza hazardului... dar am jucat şi eu un rol în această afacere. Ne-am întâlnit la Viena, unde locuiam pe atunci ; scriam o carte despre alpinism. Mi-a vorbit despre planul său de a cumpăra o casă şi tocmai auzisem că familia d'Arcy Brown, care locuia în acest conac, intenţiona să-l vândă, pentru a se stabili în America. Am făcut deci prezentările şi după puţin timp, Brice m-a anunţat că afacerea era încheiată. Contractul stipula chiar ca personalul englez, adică Anne şi Mathieu, ca şi cei doi grădinari, să rămână în serviciul său. De atunci, Brice mi-a oferit cu generozitate ospitalitatea sa.

Se opri apoi şi luă o gură de coniac. Tânăra îl privi cu duioşie. Părul lui auriu începuse să încărunţească, dar bărbia tipic scoţiană era mai îndrăzneată ca niciodată.

— Aşa cum era de aşteptat, i-am făcut o vizită, apoi m-am întors la Viena. După două luni, a venit la mine şi mi-a spus o poveste ciudată.

Toată lumea uitase că un avion se prăbușise în munți, undeva în Austria. Mai multe echipe de salvare efectuaseră căutări, dar fără succes. Se ajunsese atunci la concluzia că aparatul s-a înfundat adânc în zăpadă și că acolo va rămâne pentru totdeauna. Brice a făcut atunci căutări și cei doi frați grădinari i-au făcut cunoștință cu tatăl lor, un om foarte în vârstă, considerat de toată lumea ticnit. În loc să-l lase în pace în colțișorul lui liniștit, prietenul nostru l-a întrebat pe bătrân și acesta i-a povestit că într-o noapte, în timp ce căuta niște oi rătăcite, văzuse un aparat mare prăbușindu-se în lac. Nimeni până atunci nu-i dăduse nici o atenție : era vestit drept bețiv notoriu. Intrigat de această poveste, Brice s-a uitat totuși pe o hartă și a descoperit câteva detalii tulburătoare. A venit apoi imediat la mine la Viena și mi-a împărtășit ce aflase. După ce am citit niște articole mai vechi, am ajuns la concluzia că datorită unei ușoare erori de pilotaj, datorată unei puternice furtuni de zăpadă, lacul se afla pe traiectoria avionului. Am descoperit și de ce avionul n-a fost găsit niciodată : se prăbușise în fundul lacului Schwartzsee. După câteva zile, am acceptat ospitalitatea lui Brice și m-am mutat la el, cu tot cu mașina de scris. Am hotărât deci să efectuăm împreună cercetările.

— Și v-a venit ideea să-l chemați în ajutor pe Jack, dar am venit eu în locul lui...

Gordon începu să râdă, redevenind apoi serios.

— Da. Pentru o chestie ca asta este nevoie de doi oameni și e de preferat să fii extrem de discret... Așa se explică ostilitatea lui Brice față

de tine : în ochii lui, tu ești ziaristă înainte de toate.

Kim clătină energic din cap.

— Nu-i adevărat. M-a detestat de la început, înainte de a-mi afla profesia. Îi displace profund ideea de a lucra cu o femeie. E misogin cumva ?

— Nu chiar. Dar a fost surprins să te vadă în locul fratelui tău.

— Nu e numai asta. S-a arătat imediat arrogant, superior și disprețuitor.

— Poate ești puțin cam susceptibilă... În fond, în munca ta, te-ai confruntat adesea cu discriminarea sexuală...

— Exact. Sunt sensibilă la această problemă și pot detecta de la distanță un om cu astfel de gândire !

Gordon îi zâmbește înțelegător.

— De aceea ai avut răutăcioasa plăcere de a-i lua pionul cu excelența ta memorie ! Era furios ! Ce ți-a spus când am plecat eu din cameră ? Ca să fiu sincer, mă îngrijora ideea de a vă lăsa singuri...

Dacă ar afla adevărul, Gordon ar fi tulburat și ar insista pe lângă prietenul său să o elibereze de orice obligații.

— Nu mi-a spus mare lucru ! M-a rugat doar să păstrez tăcerea și cu această condiție a acceptat să mă ia colaboratoare.

— Înțeleg... Deci se pare că totul merge bine ?

— Da, în măsura posibilităților, se forță ea să spună pe un ton vesel.

— Îmi place să aud asta. Ești foarte competentă și până la urmă te vei înțelege cu Brice.

— Da, se mai pot întâmpla și minuni !

— Ah, ești o drăguță, micuța mea Kim ! Ești atât de minunată și de încâpățanată în același timp ! Dar amintește-ți că și Brice este încâpățanat. Și țin prea mult la voi ca să vă văd certându-vă.

Tânăra izbucni într-un râs vesel.

— Certându-ne ? Nu te lăsa purtat de imaginație : mă voi comporta ca o adevărată doamnă, o să vezi.

Și ca pentru a-l liniști pe deplin, îl strânse de mână.

— Prefer să rămâi cea care ești, dar amintește-ți un singur lucru : Brice nu este un tip obișnuit și nu-l vei putea duce de nas, așa cum îți stă în obicei. Sunt însă convins că veți forma o echipă excelentă.

„Oare ?” se întrebă tânăra uimită.

*
* *
*

Duminică era o zi superbă de toamnă, rece și însorită. Brice îi propuse lui Kim să survoleze lacul cu elicopterul.

— Sunt pregătită ; nu trebuie decât să-mi iau paltonul.

Se ridică apoi de la masă și-i făcu șmecherește cu ochiul lui Gordon. Se forța să fie fermecătoare, fapt care-l obliga pe Brice să fie la fel.

Se întoarse după puțin timp, îmbrăcată gros și-i zâmbi coechipierului său cu un aer supus, așteptându-i instrucțiunile. Părea într-adevăr un înger.

— Să mergem, spuse Brice.

— Noroc, strigă după ei, Gordon.

Cei doi tineri ieșiră din casă și se îndreptară spre elicopter.

— Ai mai zburat vreodată cu așa ceva ? Întrebă Brice ajutând-o să urce în elicopter.

— Da, de mai multe ori.

Nu avea însă nici o intenție să-i răspundă amănunțit. Gordon nu se afla lângă ei, așa încât era inutil să-i arate o politețe exagerată. Tensiunea se instala din nou între ei.

— Deci, nu i-ai spus nimic lui Gordon ?

— Sigur că nu, știi bine.

— Văd că ne înțelegem.

— De minune ! Gordon te stimează și l-ar ducea foarte tare dacă ar auzi de acest josnic șantaj.

— Exact. Deci de acum înainte suntem asociați și te-ai ruga să-mi ascuți ordinele când facem scufundări.

— Nici nu mă așteptam să mi se încredințeze conducerea operațiunii ! spuse ea cu ironie. Nu te teme, te voi asculta. În fond, tu ai pus bazele acestei afaceri.

— Deci, Gordon ți-a povestit toată trădarea ?

— Da.

— Perfect. Deci nu mai trebuie să-ți spun nimic. Tu ce crezi, este posibil ca avionul să se fi prăbușit în lac ?

— Chiar te interesează părerea mea ?

El o privi pe îndelete înainte de a răspunde :

— În privința acestui lucru, da.

— Ei bine, da, ipoteza mi se pare credibilă. Dar ca să fiu sinceră, nu înțeleg de ce ai nevoie să găsești o comoară. Nu ești destul de bogat ?

— Am motivele mele și nu sunt obligat să-ți dau socoteală. Nu te teme, vei fi bine plătită pentru...

— Nu asta am vrut să spun ! protestă ea vehement.

— Scutește-mă de argumente. Ne-am înțelege mai bine dacă pe viitor ne vom abține de la orice remarcă de ordin personal, nu crezi ?

Tânăra, enervată de aroganța însoțitorului său, abia își stăpâni furia.

— Tu ești stăpânul, n-am ce face.

— Liniștește-te, nu-ți cer să mă asculți orbește. Nu-mi plac oamenii lipsiți de personalitate.

Vorbise pe un ton dur și Kim fu străbătută de un fior. Fără să mai spună nimic, Brice se așeză la comanda aparatului și porni motorul. Puter-nicele elice începură să se rotească.

Decolarea îi producea tinerei o senzație ciudată, ca un fel de greață. Când elicopterul se înalță, ea privi calmă frumusețea liniștită a peisajului. Măreția munților făcea certurile dintre oameni să pară meschine și nesemnificative.

— Ce priveliște superbă, murmură tânăra ca pentru sine.

Zgomotul motorului îi acoperea vocea și, în orice caz, Brice era ocupat cu pilotajul. Îl privi o clipă, apoi întoarse capul, tulburată în mod inexplicabil de profilul întunecat și sever al însoțitorului său.

În dreapta lor se ridica Weissbergul sau „Muntele Alb“, pe care fatidica ascensiune a lui Gordon și a tatălui său se terminase atât de tragic. Tatăl ei era înmormântat nu departe de acolo, într-un mic cimitir pierdut în zăpadă. Tânăra

simți cum i se umpleau ochii de lacrimi. Va profita de acest sejur pentru a se reculege la mormântul iubitului ei tată. Gordon o va însoți cu siguranță și acest lucru o liniște.

Brice o atinse deodată pe braț pentru a-i arăta lacul. La capătul acestei oglinzi scânteietoare se ridica acel conac cu pereții albi ce străluceau sub soarele palid al toamnei. Kim își ținu răsuflarea în fața frumuseții peisajului. Brice începu să coboare spre apă și-i întinse un binoclu. Astfel, Kim putu să scruteze pe îndelete apa întunecată a lacului și coastele imaculate ale muntelui. Ce contrast ciudat ! Suprafața neagră a apei, netedă și opacă, părea o prăpastie de nepătruns ce ascundea secrete obscure. Doar o pasăre ce zbura razant cu apa tulbura apa liniștită și fără riduri. Tânăra tresări, căci o impresie sinistră se degaja din acest peisaj frumos dar rece.

Începură să coboare progresiv, și marele elicopter, pe măsură ce pierdea din altitudine, părea că zboară razant cu apa, precum pasărea cea neagră. Kim încercă o senzație ciudată : avu impresia că se vor prăbuși în apele întunecate și acolo vor rămâne pentru totdeauna... Zburau acum atât de aproape de suprafața scânteietoare încât ea se simți cuprinsă de o panică inexplicabilă. La capătul nervilor, își puse mâna pe mâna lui Brice, ca pentru a-l ruga să pună capăt neliniștii sale. El se întoarse spre ea și, văzându-i expresia îngrozită, redresă aparatul ; elicopterul luă repede altitudine.

Brice își privea acum însoțitoarea cu un aer gânditor și intrigat. Își puse apoi căștile și-i făcu semn să procedeze la fel. Tânăra îl ascultă și-și

potrivi căștile pe urechi, auzindu-l foarte clar întrebând :

— Ce s-a întâmplat ?

Ea șopti în microfonul de lângă gura ei :

— Timp de o clipă am avut impresia că ne vom prăbuși în lac.

În mod ciudat, mărturisirea aceasta o făcea să se simtă rușinată și i se păru că vede în colțul buzelor însoțitorului său o cută ironică. Poate că era totuși rodul imaginației sale.

— Nu te teme, nu riscăm nimic. Aparatul este scump și țin la el ca la ochii din cap. Nu vreau deloc să am vreun accident. Doream numai să-ți arăt câtă muncă ne așteaptă. Când ne întoarcem acasă, îți voi arăta o hartă detaliată a lacului și-ți voi spune ce metodă să urmărim pentru a duce cu bine la capăt cercetările și pentru a acoperi cea mai mică porțiune a acestei găuri negre. Ai văzut destul terenul ? Vrei să ne întoarcem ?

— Da, spuse ea, răzgândindu-se însă imediat. Sau mai bine nu... Am putea survola Muntele Alb?

— Dacă vrei, răspunse el aruncându-i o privire ciudată.

Știa, desigur, înțelese tânăra. Elicopterul se ridică spre cer și umbra lui deveni din ce în ce mai mică. Se îndreptau acum spre înălțimile înghețate ale lanțului muntos. Kim evoca privirea fixată pe un anumit vârf ; pe măsură ce se apropiau, simți cum rana cea veche se deschidea din nou și fu cuprinsă de tristețe.

Lăsară în urmă pășunile și continuară să urce. Kim privea intens vârfurile zdrențuite, întinderea imaculată a zăpezii eterne și, ceva mai sus ghețarul

care de-a lungul anilor aruncase o sfidare atâtor oameni și care făcuse atâtea victime.

Kim oftă adânc. Brice o auzi datorită excepționalei sensibilități a microfonului și întrebă :

— Îți ajunge ?

— Da.

— Reuși apoi să-și dezlipească privirea de pe muntele impresionant și zări ceva mai jos, în mijlocul văii, clopotnița unei biserițe albe, pe care o recunoscă imediat. Câteva persoane se îndreptau spre umilul lăcaș de cult, în grupuri de două-trei. Din depărtare, păreau niște copii îmbrăcați în culori vii. Desigur, se gândi tânăra, se duceau la slujba de duminică ; cu puțină imaginație, aproape că putea auzi bătaia clopotelor, în ciuda zgîmotului motorului și a elicelor. Acolo jos undeva zăcea tatăl ei. În curând va merge să se reculeagă la mormântul său. Dacă ar fi trăit, i-ar fi aprobat oare purtarea ? Răspunsul era da, știa asta din instinct. Gândul acesta se dovedi foarte reconfortant.

Se apropiau foarte repede de casă și nu după mult timp aterizară. După vacarmul dinăuntrul aparatului, liniștea era aproape asurzitoare. După ce opri motorul, Brice își scoase căștile și se întoarse spre însoțitoarea sa.

În ochii lui Kim nu se mai zărea nici urmă de lacrimi. Își regăsise stăpânirea de sine și putu să-și privească partenerul în ochi.

— Bun, hai să studiem harta detaliată a lacului, propuse ea pe un ton vesel.

— De acord...

Brice continua s-o privească cu atenție, așa încât ea îi înfruntă din nou privirea, agasată. Ghi-

cise oare el că ea tocmai luase o decizie personală, importantă ? Nu, normal, era imposibil. Avusesese foarte mare grijă să nu lase să i se citească nimic pe față. În orice caz, acest lucru nu-l privea. Adevărul va ieși la iveală atunci când vor începe scufundările. Atunci va descoperi el adevăratele ei capacități și va fi cu siguranță uimit. La gândul acesta, Kim zâmbi ușor. Brice coborî din elicopter și veni să o ajute.

Timp de o clipă, Kim fu în brațele lui, dar sări imediat pe pământ. Toate fibrele corpului său tresăriră însă la acest contact. Simțise din plin forța lui Brice când o ajutase, fără nici un pic de efort să coboare. Vraja se rupse însă când cei doi ciobănești germani alergară spre stăpânul lor, fără să le pese de prezența lui Kim, devenită deja de-a casei. Gordon apăru și el imediat în pragul ușii de la intrare și le făcu semn cu mâna. Tânăra privi în direcția vechiului ei prieten și se îndepărtă de Brice. Nu dorea ca acesta să-i vadă expresia feței : era încă prea curând...

— Bună, Kim, salută vesel Gordon. Ai făcut o plimbare plăcută ?

— Da, foarte plăcută.

Tănăra îl luă de mână în timp ce Brice se apropia. Acesta din urmă întrebă :

— Sper că ai comandat cafea !

Gordon izbucni în râs.

— Da, te cunosc eu bine ! Anne tocmai o pregătește.

— Perfect. Ne așteaptă o dimineață grea : trebuie să planificăm cercetările într-un mod ordonat și sistematic.

Brice vorbise pe un ton potolit, cu logică și

Kim pricepu deodată înțelesul cuvintelor lui Gordon referitoare la prietenul său. Brice era genul de om căruia îi reușea totul, indiferent de scopul cercetărilor. Nu era o brută sau un arivist, ci își cunoștea capacitățile și știa să profite de ele. Înarmată cu această descoperire, tânăra își schimbă hotărârea : nu, nu-l va lăsa baltă pe Gordon și nu-și va trăda tatăl.

*
* *

Kim suferea de o teribilă durere de cap și-și duse mâna la frunte. Când va fi oare servit prânzul ? În fața ochilor ei vedea un labirint de cifre, de diagrame și de schițe. În jurul mesei celei mari, cei doi bărbați purtau o discuție animată. Tânăra era atentă și nu ezita să-și spună părerea, dar această dimineață de lucru i se părea interminabilă.

— Ți-e de ajuns deocamdată ? întrebă Gordon pe un ton înțelegător.

Brice întâlni cu răceală privirea tinerei și declară :

— Propun să ne oprim aici. Kim pare oboșită.

— Ba nu, protestă ea.

— Nu contează, încheie el împăturind cu grijă harta. Putem să continuăm după ce mâncăm. Mă duc s-o anunț pe Anne.

Când ieși din cameră, Kim se întoarse spre prietenul ei.

— Brice e nemaipomenit, spuse el, dar are tendința să uite de timp când este absorbit de o problemă pasionantă.

— Mă enervează atât de tare când mă privește cu trufie, ca și cum i-ar fi milă de mine, o nefericită reprezentantă a sexului slab !

— Te vei obișnui ! glumi Gordon. Te credeam totuși mai puțin vulnerabilă...

— Nu-ți face griji, sunt rezistentă. Sper doar că nu-mi va cere să lucrez în fiecare zi până la epuizare.

— Sigur că nu. Trebuie să fii într-o formă perfectă pentru acest gen de lucru. Veți explora în fiecare zi o anumită zonă, așa că nu va fi prea obositor. Îmi pare rău însă că nu mă pot scufunda și eu cu voi... Dar voi sta în barcă și vă voi ajuta cât mai mult posibil. O să vezi că totul va fi bine.

— Mă întreb dacă vom găsi carcasa avionului...

— Și eu. Numai viitorul ne poate spune !

CAPITOLUL IV

Se hotărâseră să facă scufundări în fiecare zi la ora nouă dimineața, apoi o pauză la prânz după două ore, și să continue căutările pe la începutul după-amiezei. În acea după-amiază de duminică, Brice, după ce împături pentru a doua oară harta lacului, se întoarse spre invitații săi și le propuse o plimbare cu mașina.

— Ce idee minunată ! exclamă Gordon, ieșind să-și ia paltonul.

— Deci ? întrebă Brice când rămase singur cu Kim.

— Deci ce ? replică ea cât mai calm posibil.

— Ți convin aranjamentele noastre ? N-ai spus aproape nimic.

— Nu aveam mare lucru de spus : întotdeauna te gândești la toate.

— Ai totuși dreptul de a spune dacă nu-ți convine ceva...

— Mulțumesc, voi ține cont de generozitatea ta.

În fața acestor cuvinte sarcastice, el zâmbi ironic.

— Toate englezoaicele sunt ca tine ? Intelligente, sigure de ele, încăpățânate și perseverente...

— Aşa mă vezi ? E amuzant, dar mai degrabă eu ar fi trebuit să-ţi atribui aceste adjective. Poate că aceste calităţi sau defecte nu au nimic de-a face cu sexul sau naţionalitatea, dar fac parte integrantă din personalităţile noastre... Câteodată este greu să te înţelegi cu cineva, cu care te asemui prea mult ! spuse ea, deschizând nişte ochi mari, inocenţi, aruncându-i însoţitorului şi un zâmbet candid. Se ridică. Te rog să mă scuzi, mă duc să-mi iau paltonul.

Dar în clipa când făcu vreo câţiva paşi, el o prinse cu putere de braţ.

— Stai o clipă, ce vrei să spui mai precis ?

— Binevoieşte şi dă-mi drumul, te rog.

El se supuse fără grabă.

— Deci nu suporti să fii atinsă ? ironiză el.

— Nu, nu de tine ! De fapt, dacă nu mă înşel prea tare, obligaţia asta nu este stipulată în contract. Poate că ar trebui să fim mai clari în această privinţă...

El nu se clinti, cu privirea aţintită asupra ei.

— Fii mai precisă.

— Dacă nu înţelegi, voi pune punctul pe i : mă aflu aici numai pentru afaceri, aşa cum te-ai ostenit să-mi explici.

Se vedea clar că-l rănise şi simţi o mare satisfacţie. Privirile lor se înfruntară.

— Eşti musafir sub acoperişul meu, articulă el pe un ton rece şi ameninţător. Se pare însă că uiţi acest lucru şi că mă insulti.

— Mă consider mai degrabă prizonieră, iar tu eşti gardianul meu.

Mersese prea departe de data asta și știu acest lucru. El inspiră adânc, ca și cum s-ar fi controlat cu greu și se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă.

— Mai bine te-ai duce să-ți iei paltonul înainte de a mă face să pronunț cuvinte urâte, mormăi el.

În încăperea domnea o liniște apăsătoare și atmosfera încărcată de electricitate. Brice o domina cu toată înălțimea sa, întunecat și amenințător. Tânăra plecă până la urmă privirea și părăsi cu demnitate salonul. În trecere se întâlni cu Gordon, dar nu avu puterea să stea de vorbă cu el.

Singură în camera sa, își puse mâinile pe obraji arzători. Nu cunoștea motivul care o făcuse atât de îndrăzneată, dar regreta că vorbise atât de deschis. Categorie, acest rus uriaș producea asupra ei un efect dezastruos. Și mai rău încă, probabil că era ranchiunos și nu o va ierta niciodată pentru acest afront.

Restul zilei se scurse liniștit, ca și cum acel incident supărător nu ar fi avut loc niciodată. În-fășurată în paltonul său, Kim îi întâlni pe cei doi bărbați în Mercedesul de culoare închisă și distins. Se așeză pe bancheta din spate. Brice se comportă ca o gazdă atentă. Ghemuită pe bancheta ei, tânăra îl privea pe șofer pe îndelete. „De ce această curiozitate?” se întrebă ea. „Este o simplă deformare profesională, se hotări ea, mulțumită că gă-sise o explicație logică pentru comportamentul său. De fapt, dacă stătea bine să se gândească, Brice era un personaj interesant, care ar putea fi obiectul unui articol bun. Autodidact, reușise să strângă o avere colosală datorită câtorva lovituri norocoase,

dar mai ales unei personalități excepționale. Tine-rei ziariste nu-i era greu să-și imagineze pe acest profesor de schi pentru văduve bogate, ospătar șters dar eficace într-un restaurant...

Imaginea se forma în mintea ei, ca și cum textul aventurilor sale se detașa negru pe alb pe hârtie. Ii veni astfel ideea de a povesti ascensiunea socială a acestui tip ieșit din comun ! Această idee îi va displace desigur celui în cauză, așa încât nu va sufla o vorbă. Va lua câteva notițe răzlețe pe baza celor povestite de Gordon, apoi va încerca să scoată din ele un tablou coerent. Abia atunci îi va arăta articolul lui Brice Drovnik. Dispunea de destul timp liber pentru a scrie o micuță capodoperă și flerul ei rar o înșela.

Fericită că găsisse această ocupație, Kim se destinse și începu să privească magnificul peisaj montan ce mărginea drumul pe care mergeau cu viteză mare. În curând, la sfârșitul toamnei, zăpada va acoperi cu un covor gros și alb pășunile verzi și pădurile întunecate de conifere.

Ascultă apoi discuția dintre Brice și Gordon. Curiozitate pur jurnalistică, își spuse ea. Cei doi asociați păreau să vorbească despre afaceri și în conversația lor se amestecau nume de persoane celebre și bogate. Trăiau într-adevăr într-o sferă diferită de cea a ei, se gândi ea și păreau să se simtă perfect în largul lor. Kim se surprinse încă o dată observând profilul lui Brice Drovnik. Refuza să-l vadă frumos, dar nu putea să ignore farmecul lui magnetic.

Mașina încetini deodată și se opri pe marginea unui câmp mic. Kim înțelese imediat motivul : pe cealaltă parte a drumului, un bărbat și o fe-

meie erau aplecați peste capota deschisă a unei mașini lungi, americane și păreau foarte încurcați.

Când văzură Mercedesul, cei doi îi făcură semn lui Brice, care traversă și ajunse lângă ei din câțiva pași. Se vedea clar că se cunoșteau.

— E o familie de americani care locuiește în sat, îi explică Gordon. Sunt extrem de bogați, datorită petrolului, dar așa cum poți constata, se pare că nu se prea pricep la mecanică...

Kim începu să râdă și-l privi pe Brice, care își scosese haina și se aplecase asupra motorului. Părea fascinată.

— Se pricepe bine ! murmură prietenul său ; a lucrat într-un garaj la venirea în Austria.

— Nu-i este teamă că se va murdări ? Pulo-verul lui din cașmir costă probabil o avere...

— Nu se murdărește niciodată. O să vezi.

Kim privea scena cu atenție în scopul de a o fixa bine în memorie, pentru ca mai apoi să poată să o aștearnă pe hârtie. În sfârșit, Brice se ridică, luă cârpa pe care i-o întinse blondă și schimbă cu cei doi soți câteva cuvinte amabile. Își puse apoi haina, îi salută și se întoarse la mașină. Pe hainele lui nu se zărea nici urmă de unsoare și ținuta îi era impecabilă, ca întotdeauna.

— M-au întrebat dacă nu mergem să bem ceva la Leo, spuse el prietenilor săi.

— Am putea face și prezentările, spuse Gordon ; au remarcat cu siguranță prezența lui Kim și limbile lor se vor dezlega ; mai ales, nu trebuie să atragem atenția curioșilor.

— Deci avem la dispoziție un sfert de oră pentru a inventa o poveste credibilă, spuse Brice.

Porni apoi mașina și se întoarse spre Kim.

— Mergem la o familie de bârfitori notorii. Motivul prezenței tale trebuie să rămână secret, așa încât hai să ne stoarcem creierii pentru a pune la punct o explicație plauzibilă.

— Să vedem... Aș putea de exemplu, să fiu în vizită la Gordon : doar suntem prieteni vechi.

Gordon dădu negativ din cap.

— Nu, nu este un alibi solid. Vor dori să știe motivul exact al șederii tale la noi. Și în plus, li se va părea curios faptul că Brice găzduiește atât de generos prietenii musafirilor săi !... Am găsit soluția : am putea spune că ești logodnica lui Brice !

— Poftim ?! strigă Kim aproape înecându-se.

Brice râdea în hohote și exclamă :

— Ce idee strălucită, Gordon ! Poate în felul acesta voi scăpa și de avansurile soției lui Leo...

— Stai o clipă ! Refuz să mă pun într-o situație ridicolă !

— Ei, hai, Kim, unde ți-a dispărut simțul umorului ? De obicei ești avidă după astfel de farse. Va trebui dor să te prefaci o oră, două și vom fi și noi doi lângă tine pentru a para orice întrebare indiscretă. Hai, nu te mai încăpățâna, va fi amuzant !

— Poate că această idee îi displace profund prietenei noastre, sugerează calm gazda.

Kim oftă adânc. Amintirea ultimei scene, petrecută în salon, era încă prea vie. Ce ocazie minunată pentru el de a se răzbuna, chiar dacă nu prevăzuse această pană de motor. Asta era ironia soartei și Kim nu se putu sustrage.

— Foarte bine, acceptă ea până la urmă pe un ton resemnat, dar... dacă voi fi întrebată unde ne-am cunoscut și când ?

Gordon inventă imediat o poveste fantezistă dar credibilă. Când ajunseră în fața vilei superbe, ce se afla la ieșirea dintr-un târgușor pitoresc, tânăra se simțea mai sigură pe ea : era pregătită să răspundă și celor mai indiscrete întrebări.

Americanii care avuseseră pana se numeau Pearl și Elmer Hailey. Cei care organizaseră mica recepție la care fuseseră invitați și ei erau francezi și se numeau Léo și Jeanne Wolfe. Cei doi soți primeau cu brațele deschise și pe mulți alți invitați. Când coborâră din mașină și se îndreptară spre Pearl și Elmer, Kim șopti la urechea lui Brice :

— Dacă aș fi știut că suntem logodiți, m-aș fi îmbrăcat și machiat cu mai multă grijă...

— Nu-ți face griji, te vei descurca de minune, „draga mea“. Brice punctă această remarcă ironică cu un zâmbet caustic. Tânăra se întreabă atunci dacă nu era pe punctul de a comite o greșeală ireparabilă și fu cuprinsă de panică : cum va putea să se prefacă îndrăgostită de bărbatul pe care-l ura ?

CAPITOLUL V

Categoric, Brice, era un sadic rafinat, se gândi Kim după o clipă. Se vedea clar că-i făcea mare plăcere să o vadă în această situație încurcată. În magnificul salon al familiei Wolfe se strânseseră vreo treizeci de invitați. Salonul era o încăpere somptuos mobilată, cu lustre scânteietoare ce-și aruncau lumina asupra eleganților invitați; un foc vesel juca în șemineu. Cu un oftat ușor, Kim duse cupa la buze. În paharul de cristal, vinul avea o frumoasă culoare a chihlimbarului și era delicios. Trebuia deci să fie atentă să nu bea prea mult pentru a-și păstra mintea clară; nu trebuia să facă nici o gafă.

Jeanne Wolfe o privi cu un aer rece și întrebător. Kim își aminti atunci de cuvintele lui Brice: „Poate așa voi scăpa de avansurile soției lui Leo...” spusesese el cu cinism. Dar de ce să fi vrut să se sustragă de la favorurile ei? se întrebă Kim. Jeanne era o femeie teribil de drăguță, cu curbe grațioase, ochi întunecați și arzători și cu un bogat păr cafeniu-roșcat. Aceasta o privea acum într-un fel dur și ostil și nu avea de gând să-și ascundă sentimentele față de ea!

„Mă întreb ce vede Brice la tine“, părea ea să spună.

Kim îi trimise un zâmbet inocent, hotărâtă să nu se dea bătută.

— Doamnă, ce drăguț din partea dumneavoastră că ne-ați invitat. Îmi pare rău că nu prea sunt îmbrăcată adecvat...

Ochii gazdei aveau acum o scânteie de gelozie. Între ele se dădea un război subtil și amândouă erau conștiente de acest lucru. „Măcar de-ar ști!“ se gândi Kim, fericită că era la adăpost, căci nu era doar un joc inofensiv, în realitate nefiind logodnica lui Brice.

— Spune-mi Jeanne, te rog.

— Mulțumesc... Jeanne. Ai o casă superbă.

— Și cea a lui Brice este somptuoasă. Veți locui aici după căsătorie?

Vorbea pe un ton scăzut și senzual, căutându-l din ochi pe rus.

— Desigur.

Kim se aventura deja pe un teren periculos. Cei doi însoțitori ai săi, extrem de solicitați, o abandonaseră deocamdată. Din fericire însă, Brice venea s-o salveze. Ce bine părea că se distrează! „Ei bine, să vedem cum va reacționa în fața acestei mici familiarități!“ se gândi ea, luându-l de mână. Ardea de dorința de a-și înfige unghiile în carnea lui.

— A, iată-te, dragul meu! Jeanne tocmai mă întreba dacă avem intenția să locuim la conac după căsătorie.

— Vom sta unde dorești, îngerul meu, răspunse el cu o privire plină de sollicitudine, zâm-

bindu-i apoi gazdei. Nu-i pot refuza nimic, adăugă el.

„Doamne, ce actor genial !” se gândi tânăra. La această remarcă, trăsăturile lui Jeanne se crispară, dar reuși să șoptească :

— Îți ascunzi bine jocul, dragul meu Brice. Nimeni nu-ți cunoștea planul de căsătorie. Știrea aceasta efectiv ne-a... dat peste cap !

— Așa acționez de obicei, spuse Brice. Aveam de gând să dau o mică petrecere pentru a face prezentările, dar pentru că soarta ne-a adus la voi...

Nu avu însă timp să termine fraza căci Joanne exclamă :

— O petrecere ? Ce idee minunată !

Strigă apoi către mulțime :

— Ați auzit ? Brice va da o petrecere în onoarea lui Kim !

Furios că era lăsat deoparte, Brice strânse cu furie mâna însoțitoarei lui ; aceasta își dădu atunci seama că se ținuseră de mână câteva minute bune.

Jeanne acționase cu subtilitate. Mulțimea invitaților se strângea deja veselă în jurul lor și fiecare ridica paharul în cinstea logodnicilor. Pearl Hailey puse o mână plină de inele pe brațul tinerei..

— Ce idee încântătoare ! Propun să dau și eu o petrecere în cinstea lui Kim înaintea celei a lui Brice.

„Pe ce galeră s-au îmbarcat ?” se întrebă Kim. Oamenii aceștia frivoli și superficiali trăiau într-o lume complet diferită de a ei, deși era obișnuită cu cocktailurile mondene, datorită profesii-

nii ei. În clipa aceea, ar fi dorit să intre în pământ.

*
* *

Această probă teribilă mai dură o oră. Kim îl cunoscuse și pe Leo, soțul lui Jeanne; era un omuleț durduliu, cu mâini grăsuțe și perucă. Era mult mai în vârstă decât soția sa și lipsit de farmec. Tânăra fu prezentată de asemenea și altor invitați. Toți păreau extrem de politicoși și civilizați, dar sub acest înveliș superficial se ascundeau cu siguranță mai multe drame. Brice și Gordon se comportară la înălțimea rolului, ca niște actori emeriți.

În sfârșit, sinistra comedie luă sfârșit. Puțin amețită din cauza vinului și a fumului de țigară, Kim se cuibări ușurată pe bancheta din spate a Mercedesului.

— Mă întreb în ce viespar am intrat! spuse în sfârșit Gordon cu un oftat adânc de ușurare.

— Părerea mea este că ne-am descurcat de minune, replică Brice râzând.

Kim îl observă pe îndelete. Cât de sigur pe el părea și cât de stăpân pe situație! Ca să fie sinceră, se părea că-i face chiar plăcere. Nu-i păsa de această încurcătură și de șirul de minciuni ce urmau. Pesemne că avea nervi de oțel și această carapace îl făcea aproape inuman, ca un robot rece, eficient și perfect. Totuși, Kim își amintea că-și ținuse mâna în mâna lui caldă. Tânăra roși la această amintire. Cé bine că în mașină era intu-

neric. Da, studiul personalității acestui bărbat cu multiple fațete îi va permite cu siguranță să scrie un reportaj excelent.

— Și ție, Kim, cum ți s-a părut această petrecere? Întrebă el, cu privirea fixată pe banda neagră a drumului.

— Vrei un răspuns politicos sau unul sincer?

— Sincer, normal. Nu te teme că mă jignești...!

— Nu-mi plac reuniunile de acest gen și nici acest tip de oameni, răspunse ea ca să câștige timp.

— Dar ce gen de oameni îți plac?

— Mai degrabă cei ca Gordon, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Toți trei izbucniră în râs, dar Kim se simți brusc obosită și închise ochii. De ce venise oare în locul lui Jack? Dacă ar fi rămas acasă la ea, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Brice Drovnik și totul ar fi fost perfect.

— Iată-ne deci obligați să mergem la Pearl și să dăm și o petrecere, spuse Gordon.

— Da, îmi pare rău, replică prietenul său, dar Jeanne a fost prea rapidă pentru mine...

— Și a făcut-o intenționat, adăugă Kim.

— Știu. Manevra ei a fost atât de bătătoare la ochi...

— Da, dar nu eram sigură că ți-ai dat seama de asta. Genul acesta de detaliu scapă adesea bărbaților. Se pare că Jeanne nu mă place prea mult.

— A fost răutăcioasă față de tine? Întrebă Gordon alarmat.

— Din contră, a fost încântătoare. Doamne, bărbații sunt atât de naivi! Două femei se pot face bucatele purtând o conversație absolut ba-

nală... Pe scurt, mi-ar face plăcere ca pe viitor să nu mai am de-a face cu ea, căci va continua să-mi pună tot felul de întrebări incomode. Pe de altă parte, mi-a dat de înțeles că legătura dintre mine și Brice este complet ridicolă. Deci, dacă mă va călca în continuare pe nervi, îi voi spune într-o zi verde-n față ce cred eu despre ea.

— Oh, Kim, mereu-mă faci să râd.

— Cu atât mai bine, căci dacă accept să joc această mascaradă, o fac numai pentru tine, Gordon !

Se apropiau de copac. Brice tăcuse în timpul ultimelor replici, părând absorbit de conducere. Din fericire, n-a auzit nimic, se gândi tânăra. Se înșela însă.

*

*

*

Înțelese ce greșală de judecată făcuse, după cină. În timp ce Brice și Gordon se uitau la televizor, Kim se hotărî să meargă la bibliotecă și să citească o carte.

Se uita liniștită la rafturile cu povestiri de călătorie când ușa se deschise și gazda își făcu apariția. Dorea să-i vorbească, era sigură de asta, căci de la întoarcerea lor, atmosfera era încordată între ei.

— Ți-ai găsit fericirea ? întrebă el.

— Da. Biblioteca aceasta este extrem de bogată. Tu ai ales aceste cărți sau le-ai găsit aici când ai cumpărat casa ?

Își reproșă imediat lipsa de tact, dar era prea târziu.

— Amândouă. Dar nu ne aflăm aici ca să vorbim despre literatură, nu-i așa ?

— Nu ? Ai abordat totuși subiectul...

Brice se apropie și ea se simți tulburată. Se temea de această apropiere.

— Hai să vorbim deschis : știi cu siguranță de ce am venit aici.

— Presupun că din cauza cuvintelor pe care le-am spus în mașină ?

— Exact. Te-ai gândit bine înainte să vorbești ?

În ochii lui întunecați strălucea o lumină amenințătoare.

— Ce vrei să spui ? Te referi la părerea mea despre Jeanne ? Ei bine, da ! Am fost sinceră când am afirmat că nu prea mă are la suflet. Aș adăuga chiar că ar putea fi periculoasă, cel puțin așa am impresia.

El clătină gânditor din cap, ca și cum era de acord cu ea.

— Da, cred că ai dreptate. Îmi pare rău că am acceptat invitația, dar era prea târziu ca să mai dăm înapoi, deoarece Pearl te văzuse în mașină. Îmi pare rău că acest joc stupid îți cauzează neplăceri, dar nu va dura mult...

— Când vom găsi comoara, vom putea rupe logodna.

— Într-adevăr. Supliciul nu va dura decât câteva săptămâni și numai când vom avea musafiri.

— Atunci, voi rezista, dacă asta te îngrijorează. Să nu-ți fie teamă, nu te voi trăda. M-am angajat să rămân și-mi voi ține promisiunea. Dar îți mărturisesc, mi-e greu să joc această farsă. Oamenii ca Jeanne sunt periculoși, așa încât prefer să nu fiu lăsată singură cu ei. Este îndrăgostită de tine ?

Pusese această întrebare fără să se gândească și-și mușcă degetele. Expresia lui Brice se schimbă ușor.

— N-a cunoscut niciodată dragostea și acest sentiment îi va fi întotdeauna străin. Colecționează bărbații, cum alții colecționează brelocuri. Eu îi rezist, așa încât ea se încapătânează.

— Deci, dacă înțeleg bine, te servești de mine pentru a „scăpa de insistențele ei“.

— Ți-am spus, îmi pare sincer rău că...

— Ei, hai, nu mai vorbi prostii. Dacă ai fi fost mereu delicat cu cei din jur, nu ai fi reușit în viață. De fapt, eu nu reprezint nimic pentru tine, mi-ai spus-o clar, așa încât nu te mai prefăc că-ți pare rău, căci oricum nu te cred.

Se opri și, din instinct, se dădu un pas înapoi, căci el părea gata s-o lovească. Dar Brice o luă de mâini și o trase spre el.

— În locul tău, n-aș mai vorbi, mormăi el pe un ton amenințător.

— Mă doare, spuse ea dintr-o suflare.

— Nu cred că te doare destul! Mă insulti grav pentru a doua oară și asta este de neiertat.

— Și ce ai de gând să faci? Să mă lovești? Ai fi tu în stare... Dar sunt sigură că prietenii tăi vor fi mirați să mă vadă venind la petrecerea lor cu un ochi vânăt...

— Nu dau niciodată în femei. Dar pe cuvântul meu că n-am mai întâlnit niciodată o persoană care să mă scoată din sărite ca tine...

— Atunci suntem chit! Nu cunosc nici un bărbat care să mă enerveze atât de tare ca tine!

— Nu, zău? Fără îndoială că toți bărbații fug de tine. Cu caracterul urât pe care-l ai, nici nu

mă mir !

Kim se eliberă furioasă.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa ? Tu, care mă folosești ca să scapi de avansurile unei femei, nici măcar nu ești bărbat !

De data asta mersese prea departe. Brice o luă deodată în brațele lui de oțel și începuse să o sărute cu pasiune. Sărutul lui părea să țină o veșnicie, dar până la urmă îi dădu drumul !

— Îndrăznește acum să-mi mai spui că nu sunt bărbat !

Ochii lui Kim străluceau și ridică mâna, lovindu-l peste față cu toată puterea.

— Tocmai m-ai insultat pentru a treia oară, murmură el și, fără să mai adauge ceva, ieși din încăpere.

A doua zi de dimineață, Anne nu veni să o trezească, așa cum ar fi trebuit să o facă. Kim ciuli urechea. Casa era cufundată în liniște. Era aproape ora opt și jumătate, așa încât se ridică din pat. Își puse un costum de baie, o pereche de pantaloni și un pulover și coborî. Pisicuța cea neagră veni să o întâmpine și se frecă de picioarele ei torcând. Kim o luă în brațe și-i spuse :

— Bună dimineața. Unde sunt ceilalți ?

Dormise prost și nu-i convenea deloc ideea unei seufundări, mai ales în compania celui mai înverșunat adversar al ei. În timpul altercației violente din bibliotecă, își declaraseră război deschis. Kim tresări la amintirea acelei scene. Măcar dacă... În acel moment însă, îl văzu pe Brice venind spre ea și traversând holul inundat de lumină. Simți cum inima o ia la goană și așteptă curajoasă, cu pisicuța strânsă lângă inimă, ca pentru a se apăra.

Brice era neras și purta o pereche de pantaloni și un pulover de culoare închisă. Părea prea puțin amenințător, mai degrabă neiertător. Cum îndrăznise oare să-l lovească? Îndrăzneala gestului ei o făcuse să tremure.

— Gordon a plecat să-i ducă pe Anne și Mathieu la gară. Se va întoarce repede. Eu tocmai pregăteam micul dejun.

Părea calm, fără urmă de furie, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se întoarce apoi liniștit spre bucătărie. Kim, neavând altă soluție, îl urmă și se așază în fața mesei mari din lemn.

— Puțină cafea? întrebă Brice care era întors spre aragaz.

— Da, te rog. Dar nu vreau să mănânc nimic... în sfârșit, dacă facem scufundări...

— Sigur că facem scufundări.

El îi întinse o cană mare de cafea, împinse zăharnița spre ea și se așază și el în fața cafelei aburinde.

— Bun, acum putem discuta serios, spuse el.

— A, da?

— Da.

Brice o fixă cu o privire rece și detașată. Kim hotărî să nu se lase intimidată atât de ușor și ridică bărbia în semn de sfidare.

— Despre ce vrei să discutăm?

— Despre munca noastră, despre căutările noastre. Sentimentele noastre personale nu intră în considerație. Sunt destul de clar?

— Foarte. Și-ți împărtășesc în întregime părerea. Atât ai vrut să-mi spui?

Privirile lor se întâlniră un timp și ei i se păru

că vede în ochii lui întunecați o luminiță ciudată, care dispăru însă imediat.

— Deocamdată da. Dar va trebui desigur să ne punem de acord înainte de a merge la o altă petrecere.

— Adică la Pearl ? Nu trebuie să-ți faci nici o grijă, nimeni nu va ghici...

Se întrerupse și Brice termină fraza în locul ei.

— Că nu suntem îndrăgostiți nebunește unul de altul ? Chiar mă întrebam... Vei fi capabilă să joci acest joc până la sfârșit ?

— Nu m-am descurcat prea rău ieri, nu ? Chiar dacă nu v-am frecventat cercul până acum, prietenii tăi nu mă sperie. Și pentru că tot sunt obligată, voi juca rolul. Eu n-am obiceiul să rup înțelegerile.

Kim înghiți o gură de cafea, conștientă că mai marcase un punct: Datorită meseriei sale, întâlnește tot felul de oameni, dar Brice o descumpănea. Cel mai mic gest al lui părea imprămat cu o grațioasă nonsalanță și totuși obținea tot ce dorea. În spatele acestei aparente indolențe nu comitea niciodată vreo greșală și știa să se comporte cu eleganță în orice împrejurare. Tânăra se hotărî să schimbe conversația pe un teren mai neutru.

— Anne și Mathieu au plecat în vacanță ? Întrebă ea cu naivitate.

— Au plecat pentru trei zile să facă o vizită fiicei lor, care locuiește la Viena. Preferă să-și ia câteva zile de vacanță la fiecare cincisprezece zile decât să lipsească mai mult timp, o singură dată

pe an. Anne ne-a lăsat mâncare în congelator și va trebui doar să o încălzim.

Ridică apoi ușor din umeri, zâmbi și adăugă :

— I-a fost teamă să nu murim de foame.

— Ți place să gătești ? întrebă tânăra fără să-și dea seama de ce.

Se păru că această întrebare curioasă îl luase pe nepregătite, dar el răspunse pe un ton degajat :

— Da. Ție ?

— Din păcate, nu sunt o bucătăreasă prea bună. Dar aş pune mâna să fac ceva dacă mi-ai cere.

— N-aş îndrăzni niciodată să cer „musafirii” mei să stea în bucătărie.

— Dacă tu te ocupi de bucătărie, eu aş putea cel puțin să mă ocup de curăţenia camerei mele, glumi ea.

— Ți-aş fi recunoscător, replică el cu o mișcare amabilă din cap.

„Dumnezeule ! De ce atâta politețe între noi ? În curând vom cădea unul în brațele celuilalt !” Și, ciudat, la acest gând, simți un fior trecându-l pe șira spinării. Terminase cafeaua și se ridică pentru a nu mai sta mult timp în compania gazdei sale. Pisica sări pe masă și Kim o luă în brațe.

— Cum o cheamă ? întrebă ea, neputându-se hotărî să plece din bucătărie.

— Koachka.

— Asta înseamnă pisică în limba rusă, nu-i așa ?

El încruntă mirat o sprânceană.

— Da... Vorbești rusa ?

— Doar câteva cuvinte.

Nu avea nici o intenție să-i spună cu ce ocazie învășase. Această limbă trezea în ea amintiri dureroase. Fără să-i lase timp să pună întrebări, se grăbi să adauge :

— Dar nu ți-e teamă că cei doi câini.. ?

— Ei au descoperit-o.

Ochii lui Kim se măriră de uimire. Brice zâmbi. „Câteodată pare chiar uman“, își spuse ea și-l ascultă în continuare.

— Câinii aduc adesea din rondurile lor nocturne șoareci sau șobolani morți. Suntem obișnuiți cu astfel de cadouri. Într-o bună dimineată însă, ne-au adus un cadou mai puțin obișnuit. Am fost trezit în zori de lătratul lor ; m-am dat jos din pat gândindu-mă că voiam să dea alarma. În loc să dau însă peste un hoț, am găsit în fața ușii ghemotocul ăsta de blană neagră, pe jumătate înghețat. Valéry îl lungea cu conștiinciozitate, în timp ce Boris lătra ca un nebun. Da, te miră această poveste... Nici eu nu reușeam să-mi revin. Sunt câini de vânătoare și dacă ar fi vrut, pisicuța nu le-ar fi ajuns nici pe o măsca. Kochka te umplea într-adevăr de milă, mai mult moartă decât vie. N-am știut niciodată de unde a venit. Am primit-o, i-am dat lapte cald și, după ce am învelit-o în ceva de blană, i-am dat voie să doarmă într-o cutie în bucătărie. Acolo stă și astăzi. Acum este timpul să o scoatem afară pentru plimbarea zilnică. Fii atentă ce se întâmplă în continuare.

Brice luă pisica în brațe, se îndreptă spre ușă și o deschise. Kim, roasă de curiozitate, observa

cu atenție scena. La fluierul lui Brice, cei doi ciobănești sosiră alergând. El puse atunci pisica pe o treaptă a scării. Urmarea fu atât de comică încât tânăra se forță să nu izbucnească în râs. Cei doi câini se îndreptară dând din coadă spre minuscula creatură neagră, vizibil nebuni de bucurie. Cu coada ridicată, cu o indiferență regală în fața acestei adorații, Kochka, teribil de mândră, se îndreptă spre o cabană micuță, aflată nu departe de casă. Brice închise ușa.

— Cabana aceea servește de adăpost lui Boris și Valéry. Korchka se duce acolo în fiecare dimineată ca să vadă dacă i-au lăsat și ei vreo doi șoricei pentru micul dejun. Deci vezi, îngrijorarea ta era nefondată.

— Dacă înțeleg bine, îți plac mult animalele.

— Oh, sunt folositoare ! replică el, ridicând ușor umerii.

— Dar n-ai ezitat să primești în casă o pisicuță rătăcită...

— Tu ai fi avut inima să lași acest micuț animal să moară de frig și de foame ?

— Nu, normal. Dar...

Se întrerupse, căci se temea să nu-și jignească din nou gazda și să-i trezească furia. Cum ar fi putut să-i spună în față : „Și totuși pari atât de insensibil“ ?

Dar el îi citea cu ușurință gândurile și înaintă spre ea cu un aer ironic.

— Dar nu sunt ca tine, nu-i așa ? Într-adevăr, suntem diferiți. Și totuși, n-am obiceiul să fiu crud cu ființele lipsite de apărare.

Kim se hotărî să nu insiste, căci cea mai mică neînțelegere putea să denatureze într-o dispută. Se mulțumi deci să adauge cu detașare :

— Aș face mai bine să mă schimb acum.

— Da, repede, până nu spun ceva neplăcut !
Ce ciudat, ne e imposibil să fim singuri și să nu ne înfruntăm...

— Așa e, replică ea pe cel mai calm ton.

În clipa când să iasă din bucătărie, ea adăugă cu un zâmbet angelic :

— Ți mulțumesc pentru cafeaua delicioasă.

*
* *
*

Situația se schimbă complet când se aflară pe malul lacului. Acolo începea cursa lor răbdătoare după comoară, cursă al cărei deznodământ era imprevizibil. Orice făceau conținea un element de hazard și de noroc și nu ținea de grija cu care erau făcute pregătirile. În plus, erau perfect conștienți că proiectul se putea dovedi periculos, așa încât trebuiau să ia toate pregătirile necesare pentru a elimina riscurile. Sub apă, Kim avea intenția să-l asculte orbește pe partenerul său, căci acesta era într-adevăr expert în materie.

Barca era un vas excelent, dotat cu motoare puternice. La bordul ei se afla tot materialul indispensabil. Când toți luară loc în ambarcațiunea pe care o lansară pe apă, Gordon începu să jubileze.

— Este nemaipomenit ! exclamă el cu un zâmbet radios.

În ochii lui strălucea o lumină jucăușă de entuziasm, pe care Kim o cunoștea foarte bine

Se schimbase ușor de la sosirea ei. Părea că redescoperise dintr-o dată sensul vieții, în parte dorită protejatei sale.

Prima lor zi de căutări trebuia să se desfășoare în partea de nord a lacului. Kim privi cu atenție costisitorul echipament esențial expediției lor : aparatul de fotografiat etanș, tuburile de aer comprimat, sistemul de scripeți pentru a urca eventual rodul vânătorii lor submarine. Nu lipsea nimic. Îl privi apoi pe Brice, care stătea lângă Gordon. Cu un cuțit prins la centură și o busolă prinsă de mână, acesta râdea în hohote. Prietenul său ținea cărma și glumea continuu. Kim se simți deodată nebună de fericire că făcea parte din această expediție, în ciuda antipatiei sale față de partenerul său. Sub apă, totul va fi diferit și animozitățile se vor șterge, în profitul muncii de echipă.

În curând, motorul bărcii fu oprit, și ambarcațiunea se legănă ușor pe apă.

— Am ajuns, îi spuse Brice însoțitoarei sale ; ridică-te, te ajut să-ți pui tuburile.

Într-un mod absolut impersonal și eficace, el îi așeză pe spate tuburile de aer comprimat, verificând capătul de cauciuc.

— Bun, eu plonjez primul, hotărî el. Urmează-mă !

Îi făcu apoi un semn cu mâna lui Gordon și acesta răspunse :

— Noroc. Să vă întoarceți repede.

Brice și Kim stăteau pe marginea bărcii și plonjară pe rând, aruncându-se în apă cu spatele. Începeau căutările.

CAPITOLUL VI

În acea lume acvatică, opacă și tăcută, mișcările lor păreau grațioase, îndemânătice. Brice dădea cu putere din labe și înainta spre profunzimi, urmat de Kim.

Ajunseră în sfârșit pe fundul nisipos al lacului, pe care se ridicau stânci impresionante, cu forme fantasmagorice. Brice se întoarse spre însoțitoarea lui și o întrebă printr-un semn dacă totul era în regulă. Kim îi răspunse afirmativ, prin semne. Puseseră la punct un semnă codat care le permitea să comunice. Lui Kim i se păru deodată că zărește în adâncuri ceva interesant și atinse brațul partenerului său pentru a-i atrage atenția; acesta dădu din cap și amândoi se îndreptară spre forma imprecisă ce zăcea în fața lor. Să se încheie oare prima lor zi de căutare cu o reușită? Ar fi într-adevăr extraordinar...

Era însă vorba doar despre o stâncă enormă infundată în nisip de foarte mult timp, și nu de epava vreunui avion. La apropierea scafandrilor, sute de peștișori începură să înoate repede, ca niște minuscule săgeți negre.

Cei doi își continuă explorarea. Kim asculta orbește instrucțiunile „căpitanului” și făcu în

gând o comparație între colaboratorul său și bărbatul care o sărutase în ajun. Nu era unul și același.

Dar de ce oare își amintea de acest incident tocmai când reușise să și-l alunge din minte? La această amintire, Kim se simți cuprinsă de o căldură bruscă. În acea clipă, Brice se opri să o aștepte și ea, distrată, era să dea peste el. Ce se întâmplase oare? Înțelesese totul atunci când îl văzuse luând cuțitul și tăind o plantă lungă care se afla în calea lor. Acele tentacule grațioase și mortale se înfășurau pe furiș în jurul membrelor scafandrilor și-i țineau prizonieri...

După ce îndepărtă pericolul, Brice puse liniștit cuțitul în teacă. Când începură din nou să înainteze în această lume ciudată, tânăra se gândi din nou la acel sărut tulburător din bibliotecă. De ce se tortura oare acum? Până în această clipă aproape că reușise să uite acest incident prin forța voinței. Sau mă rog, aproape... O mai sărutaseră și alți bărbați, dintre care unul contase pentru ea. Era un fotograf ungar pe care-l cunoscuse cu doi ani în urmă. El o învățase câteva cuvinte rusești. Uitase însă să precizeze un element important: era căsătorit. Când descoperise acest lucru, Kim, zdrobită de durere, rupsesse legătura și de atunci se temea de acest tip de bărbați, bruneți, înalți, puternici, buni vorbitori. Iată de ce nu regreta că-l pălmuisese pe Brice Drovnik. Cel puțin, nu va mai încerca s-o sărute a doua oară. Și dacă totuși risca... Tânăra oftă adânc, uitând unde se afla și sub apă acest lucru constituia o gravă greșală căci, trebuia să respire în mod regulat. Imediat ameți și un cârcel dureros fi

imobiliză piciorul. Se întoarse și începu să-și maseze membrul înțepenit sub costumul de cauciuc.

Îngrijorat, Brice se apropie de ea și o întrebă ce se întâmplase. Ea îi arată mușchiul dureros, dar se grăbi să-i spună că totul era în ordine. De fapt, refuza să-i mărturisească această slăbiciune, altfel el o va considera o povară, nu o colaboratoare. Își continuă deci drumul fără să mai aștepte, în căutarea celui mai mic indiciu, cu toate simțurile alertate.

Amândoi aveau la mână ceasuri de scafandru, căci sub apă noțiunea timpului se transforma complet. Când Brice îi făcu semn lui Kim să se uite la ceas, ea constată uimită că trecuseră deja două ore. Începură deci lenta lor ascensiune, respectând nivelurile de decompresiune.

Așa se termina prima lor dimineată de căutare. Văzându-i ieșind din apă, Gordon le făcu semne de bun venit. Kim își scoase masca și capătul de cauciuc, și cuprinsă de o bucurie bruscă, respiră din plin aerul răcoros montan. Un cârcel i se puse încă o dată în timp ce înotau spre barcă.

Ajunsă la bordul acesteia, nu îndrăzni să-și maseze membrul dureros de frică să nu atragă atenția partenerului său. Gordon îi dădu o ceașcă de cafea și o întrebă ce se întâmplase. Ea răspunse strâmbându-se :

— Un mic cârcel...

— E normal, e prima zi, dar îți va trece. Ți voi da niște pastile cu potasiu.

Kim dădu din cap recunoscătoare. Cel puțin, îi arătase lui Brice de ce era în stare și asta conta. Acesta tocmai venea spre ea.

— Deci ți s-a pus un cârcel ?

— Nu-i nimic, s-a dus.

El nu o crezu și se așază lângă ea.

— Ți se întâmplă des ?

Kim dădu negativ din cap. Gordon se întorcea cu pastilele de potasiu și, cu o privire rugătoare, ea îl imploră să nu o trădeze. Era însă prea târziu, căci Brice văzuse pastilele.

— Deci chiar s-a dus cârcelul ? întrebă el cu un zâmbet sarcastic.

— Da !

— Foarte bine.

Brice se ridică și luă ceașca de cafea pe care i-o întindea prietenul său. Acesta, naiv, îi făcu lui Kim cu ochiul. Tânăra se ridică și Brice o privi cu neobrăzare din cap până în picioare ; ea fierbea.

— Dacă-ți convine, Kim, îți propun să reluăm lucrul pe la ora paisprezece, cât mai este încă lumină.

— Perfect, tu hotărăști.

După ce verifică tuburile de aer comprimat, Gordon porni motorul și trecu la cârmă. Kim și Brice rămaseră astfel singuri în spatele bărcii.

— Spune-mi, unde ai învățat rusa ? o întrebă Brice pe nepusă masă.

Această întrebare neașteptată o descumpăni.

— Am învățat de la un prieten, răspunse ea evaziv.

— Rus ?

— Nu.

— Preferi să nu vorbești ? întrebă el cu un zâmbet ironic pe buze.

— Exact.

— Imi cer scuze, n-am vrut să par indiscret, sau să te dezorientez.

— Dar nu sunt dezorientată. Numai că nu prefer să vorbesc despre asta, atât. Mă rog, dacă nu ai nimic de obiectat.

Barca despica apa inundată de soare. Kim se surprinse tremurând. Din fericire, ajunseră repede la mal și Brice nu-i mai puse nici o întrebare.

*
* *
*

După-amiaza se scurse fără incidente. Datorită pastilelor de potasiu, Kim scăpă de cărcei și după două ore, scafandrii ajunseră la conac. Harta lacului fusese împărțită în paisprezece sectoare de căutări și putură să facă pe două dintre ele o cruce.

— În clipa în care se întorseseră acasă, telefonul suna. Brice se îndreptă spre biroul său pentru a răspunde și strigă după o clipă :

— Kim ? La telefon, este bunica ta. Vorbește de la mine din birou ; vei fi mai liniștită.

— Mulțumesc.

Tânăra luă telefonul și se așeză pe masa cea mare din lemn masiv. Gazda ieși discret din încăpere și închise ușa în urma lui. Kim recunoscă imediat vocea bunicii sale.

— Felicitări, micuța mea Kim ! De când ai plecat aștept o scrisoare lungă de la tine, plină de noutăți excitante. De fapt, cine este bărbatul acesta cu voce atât de frumoasă care a răspuns la telefon ?

Kim începu să vadă.

— Draga mea, nu pot să răspund la toate aceste întrebări în același timp. În primul rând n-am plecat decât de două zile și aveam de gând să-ți scriu în seara asta, îți promit. Nu pot să-ți spun despre scopul acestei expediții, deoarece este secret. Tu ce mai faci ? Pari în formă !

— Da; mă simt foarte bine. Tocmai am primit o scrisoare de la Jack, care-mi spune că ar trebui să te duci acolo unde este el. Ai avea parte de un reportaj excelent. Va da detalii mai multe în scrisoarea următoare. Bun, dacă nu poți să vorbești despre activitatea ta, ai putea măcar să-mi spui cine a răspuns la telefon.

— Gazda noastră. Eu și Gordon suntem mușafirii lui. Lucrăm toți trei.

— Dar cine este, mai precis ? Se pare că nu e austriac...

— Nu, este rus. Stăm într-o casă superbă, Mamie, ți-ar plăcea foarte mult. Are grădini mari, un parc fabulos și doi superbi ciobănești germani...

— Nu contează detaliile ! Cum arată ? E tânăr, bătrân, gras, slab ?

— Are în jur de treizeci și patru de ani și-l cunoaște de mult timp pe Gordon. Este... este înalt, brunet și... Ascultă, vei primi o notă de plată astronomică. Îți promit să-ți scriu și-ți voi povesti totul.

— Te cunosc eu ! Dar tu, cum te simți ? Ești fericită ?

— Da. Totul e bine. Îi voi transmite salutările tale lui Gordon.

— Perfect. Și spune-i să-mi scrie dacă are timp. Bun, voi închide acum ; aștept trei prieteni care vin să jucăm bridge în după-amiaza asta. La revedere, micuța mea Kim !

— La revedere, draga mea. Și-ți mulțumesc că m-ai sunat.

Tânăra închise, privind gânditoare în jurul său. Biroul era mobilat cu eleganță sobră : două fotolii mari de piele în fața șemineului, perdele groase de culoare verde-închis, o masă lungă și, pe marmura șemineului, o fotografie înrămată. Privirea lui Kim nu se opri asupra tablourilor agățate pe pereții lambrisați cu lemn de stejar, ci fu atrasă imediat de această fotografie.

Era o poză veche ce fusese mărită și reprezenta o pereche însoțită de un copilăș, toți trei îmbrăcați gros și cu picioarele în zăpadă.

Tânăra ziaristă ghici imediat că era vorba despre părinții lui Brice și despre el. Examină deci fotografia mai îndeaproape, atentă la cel mai mic detaliu, absolut fascinată. Fotograful știuse să prindă profunđa disperare ce se citea în ochii acestor ființe dăzrădăcinate. Brice avea ochii mamei lui... Poate că aceasta era unica amintire pe care el o păstra din acel dureros trecut. Kim ieși ușor din birou, cu fotografia întipărită pentru totdeauna în memorie.

Îi găsi pe Brice și Gordon în bucătărie, gata să izbucnească în răs. Prietenul ei îi explică :

— Suntem pe punctul de a alege meniul pentru astă-seară. Vino să ne ajuți înainte să te duci să te schimbi. Deocamdată ezitam între pui fript cu legume și carne de vită.

— Nu-mi pot da părerea. Cine va găti ?

— Eu... De aceea râdeam. Brice se îndoia de talentele mele culinare.

Tânăra fi zâmbi.

— Eu am toată încrederea în tine. De fapt, nu prea mi-e foame. Mamie îți trimite salutări și i-ar plăcea să primească vești de la tine. Bun, mă duc să mă schimb.

Dintr-un motiv necunoscut, nu dorea să mai rămână în bucătărie.

După ce făcu un duș, trase pe ea o pereche de pantaloni negri și un pulovăr galben și coborî apoi la cei doi bărbați.

Când intră, Brice o anunță :

— Pearl tocmai a telefonat și ne-a invitat la petrecere joia viitoare. Dacă preferi să nu mergi...

Gordon aștepta în tăcere reacția lui Kim.

— Nu mă deranjează să merg, răspunse ea pe un ton detașat, din moment ce tu vei sta lângă mine pentru a-mi veni în ajutor în caz de nevoie.

— Jeanne și Leo vor fi și ei invitați, cu siguranță.

— Și nu crezi că un refuz din partea noastră li se va părea suspect ? Un singur lucru mă deranjează : părul meu va arăta groznic după atâtea scufundări. Există vreun coafor în sat ?

Brice încruntă sprâncenele.

— Habar n-am... Dar îndată ce se va întoarce, Anne îți va putea da această informație. Dacă nu...

— Mă voi descurca singură.

— Dar părul tău arată superb, protestă Gordon.

— Mulțumesc, draguțule domn, răspunse ea rîzînd și adăugînd apoi pentru Brice : Mai am o problemă. Nu mi-am adus decît o singură rochie de seară, albă, foarte simplă. Nu știu dacă se potrivește...

— Arată-ne-o, sugără vechiul ei prieten.

— De acord. Dar ce voi face dacă voi... mă rog, dacă și noi organizăm o petrecere ? Nu pot să îmbrac de două ori la rînd aceeași rochie. Vreau să spun că pe mine nu m-ar deranja, dar se presupune că sunt logodnica ta și un astfel de detaliu nu ar scăpa nimănui...

Brice schiță un zîmbet.

— Ne vom ocupa de această problemă la momentul potrivit:

— Bun, mă duc să caut rochia.

Era o rochie simplă și practică, ușoară, dintr-un material neșifonabil, ideală pentru o ziaristă, obligată a călători cu cât mai puțin bagaj posibil. Această ținută nu face însă o impresie proastă în mijlocul creațiilor foarte elegante purtate de acele doamne bogate. Kim nu-și făcea iluzii în această privință. Apucată de un elan brusc, scoase rochia din șifonier, se dezbracă și o trase pe ei. Pielea ei bronzată era pusă în valoare de materialul alb și ușor. Rochia avea o croială foarte simplă, dreaptă, avea bretele fine și un decolteu adînc. Tînăra coborî apoi grăbită în bucătărie. Trebuia să ridice puțin poalele rochiei, căci fără pantofi cu toc, aceasta era prea lungă.

Simțea că este frumoasă, dar cu siguranță nu se aștepta la o primire admirativă din partea celor doi bărbați. Gordon scoase un fluierat lung.

— Ia te uită !

Brice o privi și el și pe chipul lui se întipari o expresie curioasă, mulțumindu-se însă cu o clătinare nepăsătoare din cap.

— Într-adevăr, e foarte bine. Ai și bijuterii, Kim ?

Acum fu rândul tinerei să zâmbască.

— Câteva bijuterii ieftine, dar nu se vor potrivi la o astfel de petrecere.

— Scuzați-mă o clipă, vă rog, vreau să încerc ceva.

În liniștea ce se instalează după plecarea lui Brice, Gordon murmură :

— Pur și simplu ești... adorabil de frumoasă ! Toată lumea nu va avea ochi decât pentru tine...

— Dar celelalte vor purta toalete costisitoare, făcute de creatori celebri...

— Poate, dar tu posezi un atu pe care ele nu-l au.

Kim începu să râdă vesel.

— Ce vrei să spui ? În curând mă vei sfătui poate să devin manechin !

— Poți să râzi cât vrei, dar posezi un farmec și o prospețime inegalabile, pe care nu le pot da nici banii, nici machiajul, nici marii creatori. Arăți superb !

Kim îl sărută pe obraz.

— Dacă vorbești pe tonul ăsta, aproape că te cred. Dar nu-mi fac nici o iluzie : sunt departe de a avea ținuta sofisticată a lui Jeanne și nici nu o voi avea vreodată.

— Cui naiba crezi tu că-i place ținuta sofisticată ?

— Lui Brice, poate... Voi fi oare la înălțimea rolului de logodnică a lui ?

— Dacă mă iau după expresia de pe fața lui când ai intrat, aş spune că ești exact pe gustul lui.

— Nu mă suferă, șopti ea și eu nu-l sufăr pe el.

Gordon o privi uimit.

— Ești sigură? Eu aş zice mai degrabă că amândoi aveți personalități puternice și de aceea vă ciocniți mereu. Vrei să știi părerea mea? Ați forma un minumat...

Se opri brusc, căci ușa tocmai se deschisese. Brice intră cu o casetă de bijuterii din lemn de santal, pe care o puse cu grijă pe masă.

— Hai să vedem dacă găsim vreo podoabă vrednică de logodnica mea, șopti el.

— O, Doamne! exclamă Gordon.

Kim se aplecă la rândul ei asupra peșterii lui Ali Baba în miniatură, în care strălucea o impresionantă colecție de broșe, coliere, cercei, brățări așezate de-a valma pe catifeaua albastră. Brice băgă mâna în comoară și puse bijuteriile pe masă.

— Încearcă asta, spuse el întinzându-i tinerei un râu de diamante ce străluceau în mii de focuri.

Ea apucă timidă colierul greu, cu cinci rânduri de pietre prețioase.

— Nu e posibil, murmură ea, nu sunt...

— Diamante veritabile? Ba da. Te ajut să ți-l pui.

Kim simți pe ceafă răceala mâinilor lui Brice. Podoaba stătea de minune la gâtul ei lung și subțire pe care-l punea în valoare.

— Există o brățară și cercei asortați, spuse el, apoi i le întinse.

Ea le luă ca prin vis și băigui în sfârșit:

— Pot să mă privesc în oglindă?

— Desigur. Dar stai o clipă... La petrecere ar trebui să porți un inel de logodnă. Uite trei, alege-ți pe cel care-ți place.

Kim alege unul fără urmă de ezitare. Era cel mai frumos, o bijuterie veche, un inel de aur cu un diamant imens.

— Ai gusturi bune, este o piesă rară, cu o valoare imensă.

Kim se simți străbătută de un fior.

— Dar este oare prudent să port o bijuterie de o asemenea valoare? Dacă se întâmplă să-l pierd?...

— Parcă ar fi fost făcut pe măsura ta, așa încât n-ai cum să-l pierzi... Îl vei purta la petrecere și după aceea îl vei pune la loc, împreună cu celelalte bijuterii.

Tânăra nu-și putea dezlipi ochii de la inelul ce-i împodobește degetul. Niciodată până atunci nu dorise să aibă o bijuterie de preț, dar în fața acestei podoabe simțea o bucurie ciudată.

— Foarte bine, îl vei purta, spuse ea simplu. Acum pot să mă uit în oglindă?

— Da.

Tânăra se privi îndelung în oglinda din camera sa. Diamantele scânteiau la cea mai mică mișcare, lumina jucând pe multiplele lor fațete.

Mă paște vanitatea! se gândi ea cu malitiozitate. Niciodată nu fusese atât de frumoasă. Se hotărî deci să-și scoată bijuteriile și să se schimbe. Se văzu însă nevoită să mai rămână cu colierul de diamante, căci nu reușea să desfacă închizătoarea.

Când coborî, îi întinse bijuteriile lui Brice.

— Imi desfaci și mie colierul, te rog ? Nu știu cum se prinde.

— Cu plăcere.

Gordon, aflat lângă aragaz, tăia ceapă și făcea eforturi disperate să nu plângă. Brice se apleca în spatele tinerei și lăsa gulerul pulovărului în jos pentru a găsi închizătoarea. Se afla la doar câțiva centimetri de ea. Kim se întoarce ușor și simți răsuflarea pe obraz. Inima ei o luă atunci la goană, fără ca ea să cunoască motivul. Pur și simplu era prea aproape de ea, mult prea aproape...

— Ai... ai reușit ? spuse ea cu voce tremurătoare.

— Nu e prea ușor, din cauza gulerului întors... Stai așa... Gata, l-am luat !

Timp de o clipă, degetele lui Brice mângăiau cu tandrețe ceafa tinerei. Aceasta se îndepărta repede de el și-l întrebă pe Gordon :

— Pot să te ajut cu ceva ?

— Dacă vrei. Carneă e făcută, se află în frigider. Poți s-o iei și s-o tai cubulețe. Eu prepar sosul.

Când Brice ieși din cameră ca să pună bijuteriile în casetă, Gordon îi aruncă lui Kim un zâmbet larg.

— Pun pariu că te întrebi ce face cu aceste bijuterii prețioase.

— Nu aveam de gând să te întreb așa ceva, dar... recunosc că sunt roasă de curiozitate. Deci, la ce-i servesc bijuteriile ?

— Reprezintă investiții, copila mea. Valorează o avere. Aleasă inimii lui va avea într-adevăr noroc.

Kim făcu abstracție de această remarcă.

— Sunt niște piese superbe... Mie nu-mi plac bijuteriile, dar cu acest colier la gât aveam impresia că sunt regină !

— Și păreai o adevărată zână din povești. Te asigur că le vei eclipsa pe toate. Abia aștept să văd fața lui Jeanne...

— Gordon, nu spune astfel de lucruri !. Știi bine că nu-mi place să înșel oamenii și găsesc ridicol acest rol. Am ușoara impresie că situația scapă de sub control...

— Ba nu. Ce rău vezi tu în această comedie inocentă ? Hai, fii rezonabilă ! Doar nu lezăm interesul nimănui, ci doar păstrăm secretul asupra acțiunii noastre. Gândește-te puțin la ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla că Brice ține în casă o străină misterioasă de care nimeni n-a auzit vreodată !
— Vestea s-ar răspândi cu viteza luminii și ar trezi cele mai extravagante comentarii... Am hotărât deci să evităm această situație oferind o explicație logică pentru prezența ta la conac. Nimeni nu va îndrăzni să intre în amănunte. Nu crezi ?

Kim ridică din umeri cu un aer resemnat.

— Ba da, dar... Da ! Presupun că ai dreptate. De fapt, tu întotdeauna ai dreptate. Și mă bucur nespun de mult să petrec ceva timp cu tine.

— Și eu mă bucur, draga mea copilă, dacă ai ști...

Kim îl privi cu afecțiune. Gordon avea darul de a aplana conflictele, de a face ca totul să pară simplu și natural. În sfârșit, aproape totul... Nu reușise însă să facă să dispară sentimentul obscur de rău al tinereii. Era vorba de o senzație ușoară, confuză, greu de explicat. Pentru nimic în lume nu

i-ar fi vorbit lui Gordon despre asta, căci nici ea nu înțelegea motivul acestei tulburări nedesluite. Imaginea lui Brice îi apăru dintr-o dată în minte. În-tunecat, enigmatic... „De ce oare sunt atât de tulburată de prezența lui, în vreme ce-l consider insuportabil ?“

CAPITOLUL VII

Zilele următoare se scurseră fără nici un incident. Brice era mulțumit de performanțele submarine ale lui Kim, așa după cum aflase de la Gordon. Joi, după scufundarea de dimineață, gazda anunță pe drumul de întoarcere :

— În această după-amiază nu vom lucra, așa încât vei avea timp să te pregătești pentru recepția din seara asta...

Kim îl privi uimită.

— Dar nu putem sacrifica așa de multe ore de lucru...

— Doreai să te pregătești și...

— Nu-mi trebuie mult timp ca să mă pregătesc și petrecerea începe abia la ora nouă și jumătate ! Nu-ți fie teamă, voi fi foarte prezentabilă, fie măcar pentru a face onoare bijuteriilor.

— Am încredere în tine, dar prefer totuși să-ți las timp. Ți-a spus Anne despre un coafor bun ?

— Nu există așa ceva în sat. Mă voi spăla singură pe cap, dar din nefericire, părul meu se ondulează natural.

— Și de ce te plângi ? întrebă Gordon.

Ea făcu o grimasă elocventă.

— Ce figură voi avea cu micile mele onduleuri când toate celelalte vor avea părul întins și extraordinar ?

— Exagerezi ! Toate ar da o avere pentru a avea părul ca tine. Cauți doar să-ți atragi complimente...

— Nu-i adevărat ! protestă ea indignată. Of, voi, bărbații, nu înțelegeți niciodată nimic !

Între apoi cu demnitate în casă, fără să vadă că cei doi prieteni își făcuseră cu ochiul.

Puțin mai târziu, se spăla pe cap când se auzi o bătaie în ușa camerei sale.

— Cine e ?

— Eu, Anne. V-am adus un uscător de păr.

— Între, Anne, ai picat la fix.

Menajera puse aparatul pe pat. Kim ieși din baie cu un prosop înfășurat pe cap și-i zâmbi.

— Aș putea să vă ajut dacă doriți. Am adus câteva bigudiuri, dar am impresia că părul dumneavoastră este ondulat natural...

— Într-adevăr, asta-i singurul lucru care-mi displace.

— Am și niște agrafe dacă doriți să vă ridicați părul. Vreți să încerc ?

— Ar fi minunat, dacă nu te deranjează...

— Nu mă deranjează absolut deloc. Domnul Drovnik mi-a cerut să vă ajut, așa încât am tot timpul la dispoziție. Mă duc să caut trusa de coafat. Mă întorc imediat.

Până la întoarcerea menajerei, Kim începuse să-și usuce părul. Avea păreri diverse în privința acestei petreceri. Din anumite motive se simțea oștintă. Era obligată să fie logodnica acestui rus bogat

și enigmatic. Și totuși, nimeni nu o cunoștea în acest mediu monden.

Anne o scoase însă repede din această visare.

În ora următoare, cele două femei avură timp să pâlăvrăgească. Fără să pară interesată, tânăra ziaristă descoperea multe elemente noi despre personalitatea lui Brice Drovnik. Când va rămâne singură, va așterne pe hârtie aceste informații noi ce vor ajunge în valiză, lângă numeroasele notițe aflate la adăpost de privirile indiscrete.

Anne era foarte îndemânată și se vedea că-i face plăcere sarcina pe care o avea. Când termină, Kim se privi în oglindă și admiră rezultatul.

— Îmi place foarte mult. Ți mulțumesc, Anne.

— Vă ajut să vă împăcați, ca să nu vă stricați coafura.

— Bună idee. Vrei te rog, să-l întrebi pe domnul Drovnik dacă-mi dă bijuteriile? Cât vei fi piecată, vei scoate din șifonier rochia și pantofii arginți.

— Foarte bine, domnișoară Dalby. Chiar m-a rugat să-l anunț când veți fi gata.

Tânăra își pregăti rochia și accesoriile, pe care le puse pe pat, oftând adânc. N-ar fi deloc dezamăgită dacă ar fi fost anunțată că petrecerea s-a anulat...

Vocea emoționată a menajerei o aduse brusc la realitate. Aceasta tocmai intrase și pusese poadoabele de diamant la oglindă. Abia îndrăznea să le atingă.

— Oh, domnișoară Dalby, mi-a fost atât de teamă să nu le scap. Sunt niște bijuterii admirabile...

— Da, sunt foarte frumoase. Bun, acum trebuie să mă îmbrac, ca să am timp să mă machiez. Ajută-mă, te rog.

Când fu gata, Anne o privi uluită.

— Sunteți absolut încântătoare, domnișoară Dalby !

Kim îi zâmbi.

— Mulțumesc... Dar nu mă recunosc cu tot lacul asta, cu rujul și bijuteriile astea !

— Nu vă faceți griji, chiar și cu gătelile astea veți rămâne aceeași ca întotdeauna.

Este adevărat, se gândi tânăra, cu toate aceste artificii, voi rămâne tot eu. Peste câteva săptămâni îmi voi aminti de această seară și această comedie mi se va părea amuzantă. Până atunci, totul va luat sfârșit.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Anne, spuse ea zâmbind. Îți promit că-ți voi povesti totul.

— De acord. Și acum, ce-ar fi să coborâm ? Domnii vă așteaptă în salon.

Când intră în salon, tânăra îl găsi pe Gordon lângă bar și pe Brice lângă șemineu, cu pisica pe genunchi. Auzind-o intrând, acesta din urmă se ridică s-o întâmpine. Când îl văzu, Kim avu un șoc. Era îmbrăcat într-un smoching și avea un papion negru pe o cămașă de un alb strălucitor. Era uimitor de frumos, mare și puternic. Se înclină ușor în fața ei, cu un aer ironic, fapt care o tulbură profund.

— Ești perfectă, Kim.

— De vis, vrei să spui, interveni Gordon. Xeres sau Martini ?

— Martini, te rog, bâigui ea.

— Îți promit că Gordon și cu mine vom veghea pe rând asupra ta toată seara.

— Dacă este și Karl invitat, va trebui să fim foarte atenți, spuse Gordon.

Brice încruntă din sprâncene.

— Karl nu mă deranjează.

— Da, dar el o va deranja pe Kim cu prima ocazie.

— Ei bine, nu-i vom da ocazia.

— Cine este acest Karl ? întrebă tânăra.

— Un play-boy. Un Don Juan. Nu vei dori să-l cunoști.

— Cine știe ? Pare interesant...

Luă apoi paharul pe care i-l întindea Gordon și adăugă :

— Se pare că nu-l prea ai la suflet, Brice.

— Așa e, replică el sec.

Se uită apoi la ceas.

— Ar cam trebui să plecăm. Va fi trecut de zece când vom ajunge la Pearl. Vom sta aproximativ o oră, apoi o vom șterge decent. Ce părere ai, Gordon ?

— Știi bine că pentru mine, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Nu sunt un mare amator de reuniuni mondene.

Kim își termină paharul și spuse :

— Sunt gata.

Brice îi luă paltonul și i-l puse galant pe umeri.

— Mulțumesc, spuse ea zâmbind.

— Plăcerea este de partea mea...

Deschise apoi ușa salonului și se dădu într-o parte ca ea să treacă. Kim ieși cu fruntea sus. Micul joc începuse.

„Am trăit atâția ani ca o pustnică“, se gândi Kim bând dintr-o cupă de șampanie. „Oamenii aceștia bogați și sofisticăți duc o viață atât de frumoasă ! Și timp de o seară, am fost și eu admisă în cercul lor“... Erau aproximativ cincizeci de invitați. Era la al treilea pahar de șampanie și începea să se simtă cuprinsă de o toropeală delicioasă. Fidel promisiunii sale, Brice nu se îndepărtase cu un pas și se arăta o companie ideală : fermecător, spiritual, atent... Abia dacă își recunoștea gardianul ! Priviri curioase îi pândeau tot timpul, așa încât se arăta foarte afectuoasă față de el.

Cu un zâmbet angelic, Kim se întoarse spre el și-i șopti :

— Cupa mea este goală și m-am hotărât să profit din plin de această seară minunată.

— Dar mi se pare că ai băut cam mult.

— Ce vrei să spui ? Nu-ți place acest mediu ? Și totuși te afli în elementul tău...

Brice luă un pahar de pe o tavă și-l întinse însoțitoarei sale, șoptind apoi pe un ton liniștit :

— Nu este deloc elementul meu și nu am deloc chef să aparțin acestui mediu. Acești oameni nu sunt prietenii mei, ci doar niște relații.

Muzica îi acoperea cuvintele, așa încât nu risca să fie auzit. În plus, amândoi afixau un aer încântat și mulțumit. Cum erau priviți ca doi îndrăgostiți, nimeni nu îndrăznea să-i deranjeze, deși toate privirile erau fixate pe ei. „Și știu de ce ne privește toată lumea“, se gândi Kim. Se văzuse într-o oglindă când intrase la brațul „logodnicului“ său și simțise o emoție intensă.

„Toți ne privesc deoarece formăm un cuplu ideal, ne stă foarte bine împreună“ se gândi ea cu amărăciune. „Părem foarte îndrăgostiți...“ Și totuși, îl detesta pe acest bărbat ! Gândul o tulbură profund. Dar Brice era pe punctul de a-i ghici gândurile, așa încât îl întrebă pe nepusă-masă :

— Unde ai fost azi după-amiază ?

Privirea lui deveni aspră.

— De ce mă întrebi ?

— Am vrut doar să schimb subiectul, căci se pare că nu împărtășim același punct de vedere în privința „prietenilor“ tăi.

Îi aruncă un zâmbet fermecător și, dându-și capul pe spate, goli jumătate din cupa de șampanie.

— Am fost la... niște prieteni. La niște prieteni adevărați, dacă vrei să știi totul.

Era vorba despre o femeie, se gândi ea imediat, simțind un sentiment ciudat, pe care încercă să-l ascundă.

— Văd că... nu prea vrei să vorbești despre asta. Ei bine, dragul meu, cred că ar fi cazul să ne amestecăm printre invitați, înainte ca zâmbetele să ne înghețe pe buze... sau înainte de a începe să ne certăm, ca de obicei.

El izbucni într-un râs gălăgios și vesel.

— Cum dorești, draga mea. Hai să ne amestecăm prin mulțime, cum zici tu. Sunt sigur că gazdei noastre i-ar face plăcere să stea de vorbă cu noi. Jeanne se uită cam cruciș la noi...

— Într-adevăr. Tipul cu care stă de vorbă este Karl ? Cred că îl cam interesează...

— Nu zău ? Cum ți-ai dat seama ?

— M-a priuit toată seara cu o expresie asupra căreia nu mă înșel.

Brice o luă cu hotărâre de braț.

— Ai face mai bine să nu intri în vorbă cu el.

— E un ordin ?

— Într-un fel.

— Nu sunt obligată să te ascult în afara orelor de lucru, replică ea cu o blândețe falsă.

Se aflau acum lângă gazda lor.

— Pearl, ce petrecere încântătoare ! murmură tânăra pe un ton suav.

— Te distrezi bine ? Mă bucur să aud asta. Toată lumea abia așteaptă să te cunoască. Vino să te prezint invitaților. Brice... Ne scuzi o clipă ?

— Normal, vouă nu vă pot refuza nimic.

Zâmbea, dar fixă asupra lui Kim o privire pătrunzătoare. Aceasta își aminti părul blond și ochii albaștri ai lui Karl și se bucură în sinea ei. Îl voi învăța eu să-mi mai dea ordine ! hotărî ea.

Multe persoane veniră s-o salute. Ea le uită numele imediat, dar nu și privirile iscoditoare. Miresme de parfumuri scumpe pluteau prin încăpere. Kim era animată de o nepăsare veselă ; șampania o amețise și arunca de jur-împrejur zâmbete fermecătoare. Deodată, exact când Jeanne se aruncase asupra lui Brice ca vânătorul asupra prăzii, se pomeni în fața lui Karl. Acesta îi sărută mâna cu curtoazie și șopti făcându-i cu ochiul lui Pearl :

— Așteptam cu nerăbdare să te întâlnesc. Prietenul meu, Droynik, a crescut în ochii mei de când te-am văzut... are mai mult gust decât mi-am închipuit.

Remarcă apoi inelul de pe degetul tinerei și expresia de pe fața lui se schimbă ușor.

— Of, Karl, ești un seducător incorigibil ! exclamă Pearl. Ce va crede Kim acum ?

Tânăra ziaristă își făcuse deja o părere. Văzut de aproape, play-boy-ul își pierduse poleiala. Artificiile lui erau prea vizibile. Era plin de vanitate și de egocentrism. Cea mai mică inflexiune a vocii sale, cel mai mic gest îi trădau sufletul superficial și gustul lui de cabotin. Kim îl prefera categoric pe insuportabilul și pretinsul ei logodnic. Privi în jurul ei și o văzu pe Jeanne, ridicată pe vârfuri, șoptind ceva la urechea lui Brice. Tânăra se simți deodată dezgustată de această petrecere. Trebuia să mai aștepte vreo două ore până să poată pleca... Se forță să-i zâmbească lui Karl atunci când el îi răspunse gazdei :

— Kim este deja logodită, așa încât sunt convins că nu dă nici o atenție vorbelor mele, nu-i așa, Kim ?

— Exact. Deci nu ești însoțit în seara aceasta ?

— Din păcate, nu ! Au fugit toate de mine, spuse el ridicând din umeri cu resemnare. Un cuplu de invitați se îndreptă spre ei și tânăra ziaristă profită de acest lucru pentru a se duce lângă Brice, care vorbea cu Jeanne și Gordon. Acesta o luă pe Kim pe după umeri...

— E-n ordine ?

— Da, mulțumesc, Gordon. Mă distrez foarte bine. Tu ?

Se forță să-i adreseze lui Kim un zâmbet călduros. „Niciodată de când sunt, n-am zâmbit atât ! își spuse ea... în curând mi se va pune un cârcel la gură“.

— Am auzit multe despre inelul tău de logodnă, spuse Jeanne. Aș putea să-l văd și eu ?

— Desigur.

— Într-adevăr, este o mică minune ! Dar cred că nu-l porți tot timpul, nu-i așa ?

Ochii arzători ai franțuzaicei se întoarseră spre Brice când acesta răspunse :

— Nu-l avea la mână când am fost la tine, căci se teme să nu-l piardă : inelul îi este puțin mare.

Cu câtă ușurință putea să mintă ! se gândi Kim. Paharul ei era gol și Gordon îi întinse unul plin.

— Nu cred că e prea înțelept, bâigui ea.

— Ei hai, nu poate să-ți facă rău.

— Dar am băut destul...

Trebuia să-și păstreze capul pe umeri pentru a nu se trăda. O văzu însă pe Jeanne luând o altă cupă de șampanie și se hotări să facă la fel. În fond nu prea conta, căci Brice și Gordon erau lângă ea, și vegheau asupra ei. Nu putea deci să i se întâmple nimic. Se înșela însă amarnic.

*

*

*

Când se trezi a doua zi dimineața, știu că se întâmplase ceva, dar nu-și amintea nimic. Cineva bătuse la ușa camerei sale.

— Intră, mormăi ea.

O durea teribil capul. Gordon intra cu o ceașcă în mână.

— Gordon, tocmai încercam să-mi amintesc evenimentele petrecute aseară, dar efectiv nu pot să gândesc...

— Uite, bea niște cafea, spuse el cu un zâmbet puțin jenat.

— Gordon, ce s-a întâmplat ? Pentru Dumnezeu... Oh, bietul meu cap.

— Mă duc să caut o aspirină.

Încetul cu încetul, mintea ei începu să se lumineze și se simți cuprinsă de un val de rușine. Își amintise că Brice, Karl și ea fuseseră amestecați într-un incident supărător în ajun. Pânza cețoașă se risipea încetul cu încetul când apăru prietenul ei.

— Spune-mi, Gordon, ce s-a întâmplat aseară?

— O, ce petrecere oribilă. Ei bine, iată, îți voi povesti totul. N-ar fi trebuit să te forțez să bei șampanie, căci erai ușor amețită. Mi-ai spus atunci la ureche să aveai nevoie să te odihnești cinci minute într-un loc liniștit... și ai dispărut. Puțin mai târziu, Brice a reușit să scape de Jeanne și m-a întrebat unde ești. I-am explicat care era starea ta. El a remarcat imediat dispariția lui Karl și s-a hotărât să te caute. L-am urmat, căci aveam o presimțire sumbră. Ajunși în capul scării...

Kim își duse mâna la gură.

— O, Doamne ! Gordon, încep să-mi amintesc...

— Da ? Atunci povestește-mi ce s-a întâmplat înainte de sosirea noastră în cameră.

— Am urcat la primul etaj pentru a merge la baie și aveam de gând să cobor să mă odihnesc

într-un salon mic de la parter. Am descoperit însă o cameră adorabilă, cu un pat ce părea foarte moale și primitor. N-am putut rezista tentației, așa încât mi-am scos pantofii și m-am întins în el. Urmarea a fost teribilă.

— Da, îmi închipui. Karl a venit după tine, nu-i așa ?

— Într-adevăr. Am adormit și am visat că mă săruta. Când am deschis ochii, mi-am dat seama că nu era un vis. A început să-mi debiteze prostii : după părerea lui, îl atrăsesem cu bună-știință în cameră.

— Se crede irezistibil. N-are de ce să-ți fie rușine. Și pe urmă ?

— Acum totul mi-e clar. Am încercat să-l resping. Îl văzusem închizând ușa și-mi era teamă. E foarte puternic. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât el își pierdea capul. O, Doamne, ce coșmar !

Kim scutură din cap și își privi prietenul cu ochii mari, îngroziți.

— Din fericire, Brice a ajuns la timp. Niciodată în viața mea n-am văzut un bărbat mai furios. L-a ridicat pe Karl ca pe un fulg și l-a aruncat în celălalt capăt al camerei.

— În clipa aceea am ajuns și eu și am văzut continuarea. Nu avea rost să încerc să-l calmez pe Brice.

— Am crezut că-l va omorî pe Karl, spuse ea, tremurând la această aducere aminte.

— Și cu. Dar, slavă Domnului, s-a calmat la timp. Karl, care este totuși voinic, nu era în stare să-i țină piept. În fond, n-a primit decât ce me-

rita. Brice a făcut bine că i-a dat o lecție. Dacă nu ar fi intervenit la timp, Karl n-ar fi ezitat să abuzeze de tine.

— Îmi pare rău că am fost cauza unui asemenea scandal. Ți dai seama, cei doi care se băteau ca niște fiare sălbatice, acasă la Pearl și toți invitații strânși în jurul lor...

— Incidentul acesta le va anima conversațiile timp de câteva săptămâni, asta-i tot. Acești oameni sunt foarte bogați, dar trăiesc într-un mediu închis, într-o lume foarte mică. Dau foarte multe petreceri tocmai pentru a avea ceva de făcut, pentru a se distra puțin.

— Dar vor crede că eu...

Închise ochii și capul îi căzu din nou pe pernă.

— Că l-ai provocat pe Karl? Nu, pentru că atunci când te-ai retras i-am spus lui Pearl că nu te simți prea bine și aveai nevoie de puțină odihnă. De fapt, chiar era îngrijorată în privința ta. Din nefericire, auzise acest lucru și Karl... Nu-ți face griji, îl cunoaște foarte bine.

— Oh, Gordon, ce rușine-mi este !

— Ei hai, copila mea, Pearl nu-și face nici o iluzie în privința lui Karl. Ai ieșit cu fruntea curată din această afacere. De fapt, era de ajuns să te vadă cineva în compania lui Brice ca să-și dea seama că numai el, logodnicul tău te interesa.

În ciuda acestor cuvinte liniștitoare, răul ei interior persista.

— Trebuie să mă dau jos din pat, spuse ea în sfârșit, și trebuie să mă pregătesc de scufundare.

— Nu, nu vei face scufundări astăzi, spuse el cu blândețe. Știi bine că nu ești în formă.

Ea îl privi uimită.

— Dar nu pot...

— Ba da, poți. Și Brice a hotărât să amâne pentru mai târziu. Îți va prinde bine să mai dormi puțin.

— Dar nu sufăr decât de o durere de cap trecătoare, protestă ea.

— În orice caz, nu ești în stare să faci scufundări. Bun, te las acum.

Se ridică, luă ceașca goală și se pregăti să iasă din cameră. Prin mintea lui Kim trecu atunci o idee.

— Gordon... Karl a fost rănit grav ?

El îi aruncă un zâmbet jenat și confuz.

— Are un ochi negru și câteva vânătăi, dar nimic grav. Mai degrabă amorul lui propriu este rănit...

— Și Brice ?

— Nu are nici o vânătaie. Știe într-adevăr să se bată ca un leu. Și eu care crezusem întotdeauna că nu e violent...

— Stai puțin, nu pleca ! Mă agasează de ieri un amănunt : poți să-mi spui unde a fost Brice după-amiază ?

— Ești foarte curioasă...

— Da, chiar vreau să știu acest lucru.

Kim îi zâmbi și el se apropie resemnat de ea.

— Vei fi uimită... Dar te omor dacă suflă o vorbă cuiva.

— Îți promit să fiu mută, șopti ea cu inima bătându-i puternic.

Gordon se așează pe marginea patului.

— A fost într-un orfelinat.

— Poftim ? spuse ea uluită. Dar nu înțeleg...

— Te-am prevenit... Da, e destul de surprinzător. Nimeni nu știe nimic pe aici, dar Brice finanțează și girează o casă pentru copiii orfani sau refugiați.

Tânăra scutură din cap cu un aer neîncrezător.

— Nu-mi vine să cred... Și n-a spus nimănui?

— Nu.

Ea oftă adânc. Îi reveni în memorie fotografia așezată pe șemineul din birou și privirea pierdută și disperată a copilului și a mamei.

— Gordon, spuse ea, mi-am propus să scriu un articol despre Brice.

El se ridică dintr-un salt.

— Poftim ? Dar nu ți-aș fi spus nimic dacă aș fi știut !

— Nu-ți face griji, nu voi menționa acest amănunt, deși e mare păcat, căci ar fi completat tabloul...

— Kim, te rog să mă ascuți : renunță la acest proiect. Brice se va enfuria dacă îți va descoperi intenția.

— În orice caz, aveam intenția să-i arăt articolul înainte de a-l publica.

— Ca să fiu sincer, în locul tău aș abandona acest plan. Sunt sigur că va refuza categoric. Devine feroce când se bagă cineva în viața lui particulară și-și bagă nasul în afacerile sale !

— Dar încearcă să înțelegi : ar putea fi subiectul unui reportaj fascinant, al unui portret fără precedent !

— Din unghiul ziaristului, îți înțeleg punctul de vedere, dar mă pun în locul lui Brice. Îmi pare rău, draga mea, dar îl cunosc mai bine decât tine și te sfătuiesc să renunți la acest proiect. Vei consacra ore bune acestui articol și când îți vei arăta rodul muncii tale, el îl va rupe cu un gest furios...

Gordon nu auzise ușa deschizându-se și tresări când îl auzi pe Brice întrebând :

— Ce voi rupe, Gordon ?

Brice stătea în cadrul ușii, teribil de impresionat.

— Ei bine, despre ce este vorba ? insistă el.

CAPITOLUL VIII

Kim își reveni cu greutate, dar fără a-i lăsa prietenului său descumpănit timpul de a răspunde, explică :

— Îi vorbeam lui Gordon despre un proiect de-al meu și el m-a sfătuit să-l abandonez, asta-i tot.

Ridică apoi din umeri cu o detașare prefăcută.

— Înțeleg... Gordon, cineva din Viena te cheamă la telefon.

— Mulțumesc, Brice, mă duc.

Când să iasă pe ușă însă, îi aruncă lui Kim o privire îngrijorată, dar aceasta îl liniști cu un zâmbet. După plecarea lui urmă o clipă de liniște și până la urmă, Kim rupse tăcerea :

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară.

El făcu un gest plictisit.

— Nu contează... Spune-mi, „ce voi rupe cu un gest furios“? Un articol... despre mine?

Tânăra ziaristă își mușcă buzele. Probabil că el auzise o bună parte din conversația lor. Curios lucru, se simțea prinsă cu mâța-n sac și lipsită de apărare.

— Părerea mea este că biografia ta ar constitui obiectul unui reportaj interesant. Aveam deci vagul proiect de ea...

— Te sfătuiesc să renunți. După cum vezi, sunt de părerea lui Gordon.

Avea privirea întunecată și autoritară, dar nu părea prea enervat.

— Aveam intenția să-ți arăt articolul înainte de...

El izbucni în râs.

— Nu zău ? Era cât pe-acți să te cred !

Ea fulgeră cu privirea.

— N-am obiceiul să mint.

— Ești ziaristă sau nu ?

Acest cuvânt părea o insultă în gura lui, cea mai urâtă insultă, părea sinonim cu toate viciile. Era mai mult decât putea suporta Kim.

— Aș vrea să mă îmbrac, dacă nu te deranjează. Refuz să discut toate astea aici. Vrei, te rog, să ieși ?

— Mai întâi promite-mi că vei renunța la acel proiect stupid, replică el.

— E o amenințare ?

Brice ridică din umeri cu nepăsare.

— Dacă vrei, da.

— De ce te-ai teme de mine ? întrebă ea.

— Țin mult la viața mea particulară și nu-ți va alimenta articolele, domnișoară Kim Dalby.

„Te urăsc“, se gândi ea deodată. „O, cât de mult te disprețuiesc ! Și dacă ai vedea toate notițele pe care le am în sacul de voiaj !“... Întoarse instinctiv capul spre sacul în care erau documentele. Brice urmări privirea tinerei și se îndreptă încet spre prețioasa ascunzătoare.

— Din câte înțeleg, te-ai pus deja pe lucru ?

— Nu ! strigă ea, îți interzic...

Sări din pat, gata să-și apere avutul și opera, uitând că este într-o ținută lejeră.

Era însă prea târziu : Brice pusese mâna pe sac și-l ținea sus.

— Dă-mi-l ! urlă ea, furioasă.

— De ce te enervezi ? Voiam să te las să scoți singură prețioasele tale notițe...

Ea încercă să i-l smulgă, dar Brice era prea înalt. Îl lovi atunci peste mână și o duru.

— Dă-mi-l imediat !

— Mai întâi, nu te mai comporta ca o puștoaică. Stai jos și pune capotul pe tine.

Luă capotul ei de pe scaun și i-l aruncă. Kim și-l trase nervoasă peste pijamaua din bumbac și-și frecă brațul dureros.

— Acum stai jos, îi ordonă el.

Ea se așază și Brice îi întinse sacul.

— Perfect. Acum binevoiește și dă-mi tot ce ai scris despre mine.

— Și dacă refuz ?

— Nu te-aș sfătui, căci detest să recurg la forță sau să scotocesc prin lucrurile altuia. Eu îți respect viața particulară ! Numai dacă nu mă obligi să...

Kim îi înțelese hotărârea și deschise sacul, din care scoase un carnetel plin cu notițe scrise în grabă, pe care i-l întinse lui Brice.

Acesta îl deschise la paginile intitulate : „Brice Drovnik“ și le rupse una câte una, apoi îi restitui carnetelul.

— Mulțumesc. Îți recomand ca pe viitor să te dedici în întregime scopului căutărilor noastre și

să nu deviezi. Te asigur că ceea ce facem noi este mult mai interesant decât biografia mea.

— Poate că ai dreptate, dar mi-ai interzis să scriu un articol despre goana noastră după comoară.

— Te voi lăsa să faci ce vrei când vom ajunge la capăt. Vei avea exclusivitatea acestui eveniment pasionant.

Această veste îi dădu noi speranțe lui Kim, dar nu lăsa să i se citească nimic pe față.

— Foarte bine. Acum pot să mă îmbrac ?

— Desigur, dar oricum nu vom face scufundări în dimineața asta.

— Mi-a spus Gordon dar...

— Oricum e prea târziu, este deja ora unsprezece.

Zicând acestea, se îndreptă apoi spre ușă. Era de-a dreptul odios ! Autoritar, agresiv, și amabil pe deasupra ! Kim răspunse pe un ton acid :

— Dacă nu mi-ai fi dat atâta șampanie, aș fi fost în stare să fac seufundări !

Tânăra se simțea în stare să se apere, dar această replică era puerilă și stângace. Când să treacă pragul, Brice se întoarse spre ea și murmură :

— În curând mă vei acuza că te-am împins în brațele lui Karl ! Acum știi ce se întâmplă când te joci cu focul...

Ea se înroși de mânie.

— Stai o clipă ! Ce vrei să spui ? Mă crezi în stare de ea...

— Scutește-mă deocamdată de explicații care nu mă interesează.

— Te înșeli ! spuse ea îndreptându-se spre el cu un aer feroce. Dacă-ți înțeleg bine insinuările, crezi că am încercat să-l seduc pe acel bătăran ?

Ochii ei aruncau fulgere și obrajii îi erau în flăcări. Cu părul desfăcut, era extraordinar de frumoasă, chiar dacă ea nu-și dădea seama.

— Mă crezi tâmpit ? mormăi el pe un ton amenințător.

— Asta ești dacă-mi vorbești în felul acesta !

— Te felicit, ești o actriță excelentă. De acum înainte însă, vom evita recepțiile.

— Nu-mi pare rău, chiar din contră. Dar mă indoiesc că vom mai fi invitați, dacă tu te bați cu un vagabond. Nu încerca să mă convingi că te-ai bătut pentru a-mi salva onoarea. Îi urăști pe tipul ăsta și eu ți-am furnizat un pretext bun pentru a-ți regla socotelile. Sper că te-ai scuzat față de Pearl...

— Normal. Știu și eu ce am de făcut !

Kim izbucni în râs.

— Ce nostim ! Ți se pare normal să te bați în mijlocul unei petreceri ? Îmi pare bine că pe viitor vom evita acest gen de distracții. Îți vei regla singur problemele cu Jeanne, fără ajutorul meu. Dar fie vorba între noi, din câte am văzut, nu prea încerci să scapi de ea...

Brice făcu atunci un gest surprinzător : o mângâie ușor pe față.

— Îți ard obrajii... Oare din cauza mâniei sau a geloziei ?

— Eu, geloasă ? Hai, nu mă face să râd !

— Da ? Atunci ești mâniaasă. Iartă-mă.

— Ieși imediat din cameră !

— Într-adevăr, e preferabil să ies.

Înainte de a ieși însă, o privi lung, cu o expresie ciudată și tulburătoare.

După-amiază, Kim se hotărî să se autodepășească în timpul căutărilor, pentru a-i dovedi gazdei că altercația lor nu o afectase cu nimic.

Trebuia să se scufunde la mare adâncime, așa încât Brice se înarmase cu o lanternă puternică. O veche epavă a unui vas, înfundată în nisip, îi puse o clipă pe o pistă falsă. Își dădură însă repede seama de greșeală și continuară investigațiile. Cu o imaginație debordantă, Kim se vedea deja în fața carcasei avionului și atunci îi reveni din nou în minte o întrebare : ce va face Brice cu această comoară fabuloasă ? Avea de gând să o păstreze ? Se pare că nu, din moment ce-i dăduse voie să scrie un reportaj imediat ce căutările vor lua sfârșit... N-ar fi făcut așa ceva dacă ar fi avut de gând să încalce legea. Îl privea înotând înaintea ei, puternic și suplu, atât de sigur pe el și nu putu să nu-i admire stilul impecabil.

După puțin timp, el încetini și-i făcu semn că era timpul să urce la suprafață. Încă o dată timpul se scursese prea repede. Brice stinse lanterna și cei doi scafandri se văzură încercuiți de adâncimile albastre și opace. Kim se simți fericită că nu era singură.

Ajunseră liniștiți la suprafață și se urcară în barcă.

— N-ați găsit nimic ? întrebă Gordon.

— Nu...

Tânăra se așeză pentru a-și scoate echipamentul și îi privi pe cei doi bărbați discutând. Ce bine era să se odihnească după un asemenea efort fizic ! În fiecare zi se interesa și mai mult despre

povestea acestei întreprinderi nebunești, mai ales când știa că va face un reportaj impresionant. Brice va face cu siguranță fotografii epavei. O va lăsa oare să ia și ea câteva negative ? La momentul oportun, va fi timp să vorbească și despre asta, cu siguranță. Deocamdată însă, prefera să nu-i ceară n.mic, căci relațiile dintre ei erau cam încordate... Și totuși, nu iubise niciodată viața atât de mult, nu avusese niciodată atâta energie. Chiar și în timpul misiunilor pasionante, în ținuturi îndepărtate, nu cunoscuse niciodată un gol nedefinit, un fel de lipsă. De la sosirea ei la conac, conflictul său cu Brice părea că dăduse o nouă dimensiune vieții sale. Oare neînțelegerea dintre ei colora așa fiecare moment al zilei ? Dar el cum simțea acest conflict de personalități ? Îl privi punându-și o ceașcă de cafea. Era înalt și suplu, precum o panteră neagră, gata să sară, dominator și de nepătruns. Înțelese atunci că încă de la prima lor întâlnire și în ciuda negărilor ei înverșunate, îl găsisse întotdeauna teribil de atrăgător. Își aduse aminte deodată de privirile admirative ale femeilor, priviri fixate asupra lui cu o seară înainte. Găsindu-l frumos și atrăgător, ea se credea la adăpost de farmecul lui diabolic. Gândul acesta o liniști și zâmbi în sinea ei.

* *

Sâmbăta următoare, Gordon o duse pe Kim în sat, de unde cumpărară câteva flori. Se duseră apoi la cimitirul micuț de pe munte, pentru a se reculege la mormântul tatălui ei. Pe drum, Gordon îi spuse :

— Toți trei suntem invitați la un cocktail în seara asta, dar Brice a refuzat invitația.

Așezată lângă el, cu un mare buchet de trandafiri pe genunchi, Kim întoarse spre el o privire întrebătoare.

— Din partea cui era invitația ?

— Din partea unui cuplu care s-a aflat la petrecerea lui Pearl. Categoric, n-ai trecut neobservată de la venirea ta aici.

— Nu e vina mea dacă...

— Știu, copila mea dragă, dar ai trezit curiozitatea tuturor. Ți-ai închipui, o tânără frumoasă englezoaică ce vine pe neașteptate și le răpește una dintre cele mai bune partide din regiune, pe deasupra și celibatar convins.

Uluită, tânăra îl asculta pe vechiul ei prieten glumind vesel pe seama acestui grav subiect. Încă de la început, ideea acestei șmecherii i se păruse absurdă și caraghioasă. Acum îi apărea clar ridicolul situației : încurcătura o depășea.

— Of, Gordon, ce putem face ?

El o privi uimit.

— Nimic, copila mea. Nu-ți fie teamă, de săptămâna viitoare un nou scandal le va da subiect de bârfă acestor bârfitori și totul va fi dat uitării. Hai, nu mai fi atât de îngrijorată... Dacă aș fi știut, nu ți-aș fi spus nimic. Credeam că ai destul simț al umorului pentru a aprecia picanterii situației...

Ea clătină din cap cu un aer resemnat.

— Cred că ai încă o dată dreptate. Dar mă chinuiește un amănunt : ce motiv va invoca Brice când mă voi întoarce în Anglia ?

Gordon izbucni în râs.

— Îți faci griji în această privință ? Te asigur că Brice reușește mereu să se descurce singur. În orice caz, nu-i pasă de părerile altora.

Într-adevăr, se gândi ea. Dar totuși...

— Nu mă înțelegi, nu asta-i problema, nu-mai că...

Nu știa exact ce dorea să spună. Simțea doar un rău obscur și confuz.

— Of, nu mai știu ce să cred, Gordon ! Mi se pare atât de artificial să recurgem la această stupidă comedie, să pretindem că suntem îndrăgostiți unul de altul... Știi, în realitate, mi-a fost foarte greu în seara aceea. Îmi pare bine că pe viitor voi scăpa de genul acesta de încercări.

— Tocmai din acest motiv a refuzat Brice invitația, spuse el.

Aflând acest lucru, Kim simți bătăile inimii mai accelerate, dar încercă să-și ascundă tulburarea.

— Mi-a ghicit frământarea ? întrebă ea cu emoție în glas.

— Nu-mi pune în cărcă ceea ce n-am spus. Ți-ai jucat rolul superb și nu l-ai trădat. Chiar și eu m-aș fi lăsat convins... Am discutat însă mai târziu și mi-a mărturisit că este nedrept să-ți impună un asemenea calvar.

— Și totuși mi-ai spus că nu-i pasă de părerea altora.

— De părerea altora poate, dar tu ești diferită în ochii lui : tu ești aici pentru a-l ajuta.

Aceste cuvinte o tulburară și își îngropă fața în buchetul de trandafiri, lăsându-se îmbătată de dulcele lor parfum.

Spuse în sfârșit pe un ton fals vesel :

— Deci nu voi purta niciodată acest inel minunat... Păcat, era exact pe gustul meu.

Gordon izbucni în râs.

— Ai rămas aceeași !

— Ți-a spus ceva despre articolul pe care am vrut să-l scriu despre el ?

— Nu, dar chiar doream să-ți vorbesc despre asta. A abordat problema în ziua ce a urmat acelei faimoase seri, când a urcat în camera ta ? Înțeleg... Presupun că nu l-a prea bucurat ideea.

— Puțin spus. M-a obligat să-i dau toate notițele. M-am gândit că poate ți-a vorbit...

— Ei bine, nu ! Dar reacția lui nu mă surprinde absolut deloc. Îmi pare rău, Kim.

Ea ridică din umeri plictisită.

— Acum nu mai contează, nu este grav. Mi-a permis totuși să scriu un articol despre descoperirea comorii, dacă o găsim.

Gordon scoase un fluierat admirativ.

— Nu zău ? E destul de neașteptat !

— Da, știu, asta m-a și consolat. De fapt, va ieși chiar un reportaj mai bun.

Se apropiau de cimitir. Kim distingea în depărtare clopotnița biseriței albe. O ultimă întrebare îi stătea pe limbă.

— Gordon, dacă găsim epava și comoara, ce aveți de gând să faceți cu ea ? O veți păstra ?

Gordon se întoarce spre ea și-i zâmbi.

— Comoara va fi repatriată în muzeul ei de origine. Nu ți-a spus Brice ?

Kim nu se aștepta la acest răspuns surprinzător, și nu știa de ce. Răspunse oftând adânc.

— Înțeleg... Trebuie să aibă un motiv special ca să facă asta...

— Probabil, dar nu mi-a spus niciodată. De fapt, nici nu mă interesează. Îmi pare bine că fac parte din această expediție și asta mi-e de ajuns. Vom primi cu siguranță o recompensă din partea muzeului sau a companiei de asigurări. Scopul meu nu este însă acela de a mă îmbogăți. Sunt gata să-l urmez pe Brice la capătul lumii ! Mi-a salvat viața în trecut și nu voi uita niciodată acest lucru.

— Nu știam...

Situația se complica dintr-o dată și tânăra se pierdea în detalii. Avea impresia că se află în mijlocul unui labirint, precum Alice în Țara Minunilor.

Gordon parcă în fața unui gărduleț din cimitir și amândoi coborâră. Urcând pe o cărăruie îngustă, el povesti :

— N-am vorbit nimănui despre asta. S-a petrecut acum vreo zece, unsprezece ani. Brice avea pe atunci vreo douăzeci de ani. Eram într-o misiune de scufundare în largul unei insule grecești. M-am scufundat prosteste puțin mai mult și știi ce se întâmplă în asemenea ocazii : fără să-și dea seama, scafandru se comportă într-un mod ciudat, ca și cum ar fi băut și asta din cauza puternicei cantități de azot absorbită sub presiune prea mare. Unii scafandri își scot chiar masca, având impresia că pot să respire normal sub apă. Eram patru și căutam epava unei nave grecești. De fapt nici n-am găsit-o până la urmă, dar după doi ani, o echipă italiană a avut mai mult succes decât noi... Pe scurt, am început să mă comport ciudat. Nu-mi amintesc nimic, normal, dar mi-au povestit totul ceilalți. Mi-am scos masca și am început să mă zbat ca și cum m-aș fi luptat cu o caracatiță

uriasă. Brice, care se afla lângă mine, a înțeles imediat ce se întâmpla. A înotat spre mine și mi-a băgat cu forța în gură capătul de cauciuc pentru a respira oxigen. A fost până la urmă nevoit să mă adoarmă, căci în delirul meu mă împotriveam din toate puterile. A reușit apoi să mă scoată la suprafață, împărțind cu mine rezerva lui de oxigen, o dovadă nemaipomenită de curaj.

Se opri, întors spre trecut, reînviind acel moment tragic.

— Eram inconștient, așa încât trebuia să mă ducă împiedicându-mă să respir pe nas și respectând nivelurile de decompresiune...

Kim era tulburată de această povestire.

— Este aproape incredibil... Și cum s-a descurcat ?

— Nu știu, copila mea, dar mi-a salvat viața. După ce m-a tras pe mal, mi-a făcut respirație artificială, apoi s-a prăbușit, la capătul puterilor.

Clătină apoi din cap cu un aer incredul și apoi continuă :

— Cât de rău îmi pare că n-am văzut această scenă ! Ceilalți doi încercau și ei să ne ajute, dar era dificil și Brice a făcut totul singur, riscându-și viața. Așa încât, îi voi fi recunoscător pe vecie.

— Înțeleg...

Categoric, Kim afla în fiecare zi mai multe lucruri despre acest bărbat enigmatic. Zări apoi modestul mormânt acoperit cu o placă gri de piatră și Brice fu dat uitării.

— Ce bine este îngrijit ! șopti ea, plăcut surprinsă. Cred că vine tot timpul cineva și are grijă de el.

Pe fiecare mormânt erau puse buchete de flori și se puteau citi epitafurile modeste.

— Mă duc să văd dacă pot găsi un vas la biserică, spuse Gordon.

Cu tactul lui obișnuit, dorea s-o lase să se reculeagă singură la mormântul tatălui ei. Kim îl privi îndepărtându-se și se simți pătrunsă de atmosfera liniștită a locurilor. Era o frumoasă zi de toamnă, uscată și rece. O briză ușoară mișca frunzele și păsările cântau melancolic în depărtare. Ochii lui Kim se umeziră.

Se așeză pe iarbă și se lăsă cuprinsă de calmul înconjurător. În memorie îi reveneau vechi amintiri din copilărie, unele vesele, altele ceva mai triste. Și acum, tatăl ei se odihnea acolo, în acel cadru magnific, lângă mult iubiții -lui munți. Kim mângâie visătoare o petală de trandafir.

Când Gordon ajunse lângă ea, lacrimile i se uscaseră.

Pe drumul de întoarcere vorbiră puțin, fiecare cufundat în gândurile lui. Aproape ajunseseră acasă când Kim puse mâna pe brațul prietenului ei.

— Ți mulțumesc că m-ai însoțit, șopti ea.

— Era normal să te însoțesc și vom merge acolo oricând vei dori.

Parcă apoi mașina în fața conacului. Brice ieși imediat din casă și veni în întâmpinarea lor.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Kim, cu un presentiment.

Într-adevăr, pe fața lui era întipărită o expresie curioasă.

— Ai o vizită.

— Eu ? Dar...

— Bunica ta s-a hotărât să facă o scurtă vizită fulger, explică el cu un aer amuzat.

CAPITOLUL IX

— Ei hai, nu mai sta plantată acolo. Du-te și salut-o ! exclamă Gordon.

— Da, desigur, răspunse Kim.

Uluită încă de această veste, auzind-o intrând, Florence Dalby se întoarse spre ea și o primi cu brațele deschise.

— Mamie, ce fericită sunt că te văd ! Dar cum...

Se opri pentru a o privi cu atenție pe tânăra și eleganta ei bunică, impecabil coafată, îmbrăcată cu un taior de culoarea ruginei.

— Cum ai venit până aici ?

— Cu avionul, draga mea. Am aterizat la Viena, unde am și petrecut noaptea, apoi am luat trenul ca să-ți fac o vizită scurtă. Dragul tău domn Drovnik a ținut neapărat să-mi ofere ospitalitatea lui. Nu e drăguț ?

Îi zâmbi apoi malițios nepoatei sale. În acel moment, Gordon își făcu apariția, încântat să-și revadă o veche prietenă. Kim nu mai avu timp să stea de vorbă cu ea, să lămurească acel zâmbet malițios și plin de subînțelesuri. Dorea însă neapărat să știe ce umbla prin capul fermecătoarei ei

bunici. Poate că într-adevăr se hotărâse așa dintr-o dată să vină...

Gordon îi întrerupse șirul gândurilor.

— Nu găsești că bunica ta este într-o formă perfectă ?

— Ba da, ca întotdeauna, răspunse Kim cu un zâmbet călduros.

Îi făcea o mare plăcere s-o revadă și-i era recunoscătoare lui Brice că o invitase să-și petreacă noaptea la conac. Pentru încă o dată, Kim avea impresia că se află în Țara Minunilor. Nu ar fi surprins-o deloc dacă în clipa aceea ar fi apărut Jack, anunțând că tocmai găsisese un avion în lac.

— Ce locuință superbă ! Tocmai îi spuneam domnului Drovnik...

— Faceți-mi onoarea de a-mi spune Brice, interveni gazda care tocmai intra în salon.

Florence Dalby îi adresă un zâmbet fermecător. Se vedea clar că-i plăcea mult de el, se gândi nepoata ei.

— Îți mulțumesc, Brice. Vorbeam de casa ta, cu toate aceste tablouri încântătoare...

— Îmi pare bine că vă plac. Mai am și altele să vă arăt, după ce mâncăm. Mă voi duce însă mai întâi la Viena să vă iau bagajele de la hotel.

— Dar dragă domn... Brice, nu vreau să deranjez deloc. Pentru un sejur atât de scurt, pot să mă descurc fără...

— Ba nu, insist. Fac foarte repede drumul cu elicopterul.

— Cu elicopterul ? Dar e fascinant ! E singurul mijloc cu care n-am călătorit niciodată... Aș putea să arunc o privire asupra acestui minunat aparat ?

— Puteți chiar să mergeți cu mine, doamnă.

O expresie elocventă se întipări atunci pe fața doamnei. În ciuda celor șaiszeci și cinci de ani ai săi, se bucura precum un copil la gândul că va urca în elicopter.

— Ei bine, când plecăm ?

— Chiar acum dacă sunteți gata.

Ea își luă poșeta, mânușile și, cu un mic salut tandru făcut celorlalți doi, părăsi încăperea, urmată de Brice. Pentru prima dată părea puțin uimit.

Când cei doi ieșiră, Kim și Gordon izbucniră în râs, ca printr-un comun acord.

— Florence a noastră a știut într-adevăr să-l impresioneze pe Brice, exclamă Gordon.

— Părea atât de uluit, ca și cum ar fi primit o lovitură în cap !

— Recunosc că e destul de uluitoare. Desigur, noi o cunoaștem de atâția ani ; dar când își face apariția pe neașteptate, ai de ce să fii surprins ! Cu siguranță că prietenului nostru îi vor trebui câteva zile ca să-și revină.

— Sper că nu-l va bate la cap cu marile ei teorii, astfel riscă să o prăbușească în lac !

— Vom vedea la întoarcerea lor cum s-a derulat acest prim contact. Știi, Kim, am vorbit de multe ori despre religie, politică sau filozofie cu bunica ta și n-am avut niciodată ultimul cuvânt. Brice este însă diferit și ea va fi ca... ca...

Nu-și găsea cuvintele și Kim îi sări în ajutor !

— Ca un uragan ce întâlnește în cale o faleză ?

— Exact ! Și atunci ce se va întâmpla ?

— Vom afla în curând...

Când Brice și Florence se întoarseră de la Viena, puțin înainte de ora cinei, își continuară conversația foarte natural.

— Revenind la argumentul tău asupra obiectelor zburătoare neidentificate... continua cu animație bătrâna doamnă...

Kim și Gordon pufniră în râs, făcându-și reciproc cu ochiul. Tânăra o luă pe Kochka în brațe și o duse la bucătărie, deoarece conversația aluneca pe un teren controversat : OZN-urile și cei doi interlocutori nu erau de acord în această privință. Kim, cunoscând inteligența de temut a bunicii sale și încăpățânarea gazdei, nu putea să stea serioasă. Seara promitea să fie condimentată.

După ce-și spuseră punctul de vedere de-a lungul cinei, Brice și Florence se duseră în bibliotecă pentru a răsfoi o carte veche despre extraterestri. Rămas singur cu Kim, Gordon ridică paharul :

— În sănătatea noastră ! Iată-ne spectatorii unei dezbateri maraton care riscă să dureze toată noaptea. Ce rău îmi pare că nu pot să înregistrez această conversație ! Bunica ta practic m-a convins, pe mine care n-am crezut niciodată în bazaconiile astea !

— Eu am renunțat de mult să o contrazic în această privință. Dacă ea mi-ar spune că suntem ținuți sub observație de niște omuleți verzi, aș crede-o !

— În orice caz, nu l-am văzut niciodată pe Brice discutând cu atâta plăcere.

— Sper să nu-l plictisească. Mă simt puțin responsabilă de prezența ei printre noi...

— Ei hai, nu trebuie ! Nu ar fi invitat-o să rămână atâta dacă nu i-ar fi plăcut. Are o intuiție în privința oamenilor care nu dă greș niciodată, crede-mă.

— Și totuși am impresia că i-am impus prezența ei...

— Dar e ridicol ! Cred că o găsește fascinantă sau măcar originală. În plus, se înțeleg de minune și posedă arme egale pe plan intelectual. Brice este încântat că poate în sfârșit să converseze cu un adversar demn de acest nume ! Deci, nu-ți face griji și nu te mai învinovăți. Amândoi sunt destul de mari... și, fie ca cel mai bun să câștige !

Exact atunci cei doi protagoniști își făcură apariția în salon.

— Dragul meu Brice, îți dau cuvântul meu că nu voi spune nimic nimănui. E absolut fascinant. Dar nu-mi dai voie să fac și eu scufundări ? Sunt prea în vârstă ?

Această întrebare îl luă pe ruș pe nepregătite și acesta îl imploră din priviri pe Gordon să-i sară în ajutor. Kim nu-și credea urechilor. Deci, îi spusese totul despre treaba lor și bătrâna insistă să ia parte la căutări. Era absolut incredibil !

— Hai, Mamie, nu poți să faci scufundări la vârsta ta, spuse tânăra.

— Dar știu să înot. Voi învăța repede să respir sub apă !

Îi trimise apoi din nou prietenului ei un zâmbet fermecător. Acesta era gata să se supună celor mai mici dorințe ale ei.

— Doamnă, vă promit că vă voi arăta lacul mâine de dimineață. Cât despre scufundări, asta-i cu totul altceva : trebuie o anumită experiență

pentru a lucra sub apă la adâncimi mari. Kim este o expertă, dar din nefericire nu cred că pot să vă...

Ridică din umeri.

— Înțeleg și îți accept invitația, Brice. Aș fi vrut însă atât de mult să vă ajut...

— E foarte draguț din partea dumneavoastră, replică el pe un ton sincer.

Florence Dalby părea să primească liniștită înfrângerea. Îi mai rămăneau și alte bătălii, mai importante, de câștigat.

— Spune-mi, zise ea, sunt convinsă că v-ați planificat căutările în mod sistematic, dar n-ați putea închiria unul dintre cele mai puternice detectoare de submarine? E vorba de procedeul Asdic, dacă-mi aduc bine aminte. Cred că există și modele de dimensiuni mai reduse pentru scafandrii în căutare de comori...

Se lansase un nou subiect de discuție. Mult mai târziu, Kim își înăbuși un căscat și-și privi ceasul: era trecut de miezul nopții. Florence și Brice observară oboseala auditoriului lor și puseră capăt discuției.

— De mult timp n-am mai petrecut o seară atât de plăcută, încheie bătrâna doamnă. Îți mulțumesc din suflet pentru acest lucru.

Kim o conduse pe bunica sa până la camera acesteia.

— Aș fi putut continua să vorbesc toată noaptea! Brice este cu adevărat adorabil, nu crezi?

Acest calificativ o lăsă visătoare pe tânără. Niciodată nu s-ar fi gândit să-i atribuiască acest adjectiv lui Brice.

— Se pare că și ei are aceeași părere despre tine, răspunse tânărul ziarist.

— Spune-mi, te rog, mi se pare că între voi există o anumită animozitate...

— Da ? Nu ne apreciem reciproc, asta-i tot.

— Cred că ești oarbă din moment ce nu vezi toate aceste calități. Nu ești sensibilă la farmecul lui ? Chiar nu-mi recunosc nepoata !

— Te-ai înțelege bine cu Jeanne, murmură Kim. Deci, ai venit să faci o mică anchetă, intrigată de ocupațiile mele și de persoanele pe care le frecventez ?

— Deloc ! Departele de mine acest gând... Dar mă plictisesc acasă, așa încât m-am hotărât să petrec câteva zile la Viena. Însă trebuie să recunosc că eram curioasă să-l cunosc pe bărbatul care mi-a răspuns la telefon. Are o voce atât de frumoasă ! Și cine este această Jeanne de care tocmai ai pomenit ?

— O tipă care-i face curte. Apropos, uitasem să-ți spun ce este mai important : sunt considerată logodnica lui Brice, așa că dacă vine cineva în vizită ai grijă să nu ne trădezi.

— Poftim ? Chiar nu înțeleg nimic !

— Nu trebuie să înțelegi nimic. Asta e...

Kim îi povesti amănunțit buniciei ei această șmecherie și la final îi povesti scena violentă dintre Brice și Karl.

— Categorie, viața e plină de surprize, conchise Florence Dalby.

Povestea o lăsase perplexă. Era căzută încă pe gânduri când nepoata ei o sărută, după care plecă la culcare.

*
* *
*

Duminică dimineața, Kim fu trezită de clopoțele bisericești învecinate și-n memorie îi reveni imaginea micuțului cimitir unde era îngropat tatăl ei. Îi păru rău că nu intrase în umila capelă albă. Poate va mai avea ocazia să meargă acolo... Dar nu-i rămânea prea mult timp. Urma să plece peste vreo săptămână, două. Atunci explorarea lacului urma să ia sfârșit, cu sau fără comoara găsită. Și când se va întoarce acasă, ce va face? Se va duce la Jack, în America de Sud? Nu prea avea chef. Pentru prima dată în viață, ideea unei călătorii nu-i surâdea deloc...

Se abandona acestor gânduri mohorâte. O zi frumoasă se deschidea însă în fața ei.

Kim se îmbracă și coboară. Din bucătărie ajunseră până la ea hohote de râs. Se duse imediat acolo și o găsi pe bunica ei alături de Anne, preparând un ştrudel.

— Micul dumneavoastră dejun va fi gata peste cinci minute, anunță Anne. Domnul Drovnik și domnul Hillaby au plecat la lac.

Un delicios parfum de scorțișoară plutea în bucătărie. Culcată pe un covoraș lângă șemineu, Kochka torcea liniștită.

— Dacă doriți, este cafea caldă.

În momentul în care Kim își puna o ceașcă de cafea, usa ce dădea spre grădină se deschise și cei doi bărbați își făcură apariția. Inima tinerei începu să bată mai puternic. Brice era îmbrăcat cu niște pantaloni negri strâmți și un pulovăr gri în-

chis. Un zâmbet frumos îi lumina fața. Era extrem de atrăgător. El se adresă lui Florence Dalby :

— Totul este pregătit pentru micuța dumneavoastră excursie, doamnă. Am scos barca și am pregătit costumele de scafandru.

— O, e minunat ! Spune-mi, pentru ștrudel...

Kim observa scena zâmbind. Viața i se părea deodată atât de blândă și atât de frumoasă ! Se simțea atrasă în mod irezistibil de un curent ciudat și nici măcar nu-i trecea prin cap să se împotrivească. Era o senzație foarte plăcută. Dar de unde venea acest sentiment nou, necunoscut până atunci ?

*

*

*

Kim și Gordon, stând în picioare în barcă, îi priveau pe cei doi înotători.

— Într-adevăr, bunica ta se descurcă bine.

— Ar trebui s-o vezi jucând tenis. Nu-mi pot da seama de unde are această inepuizabilă vitalitate. Întotdeauna mă uimește !

Brice și Florence aveau fiecare câte o mască, pentru a putea privi sub apă.

— Spune-mi, Gordon, ce face Brice când se duce la orfelinat ? întrebă Kim.

Întrebarea aceasta nu-i aduse deloc pace.

— Nu știu exact : presupun că se asigură de bunul mers al orfelinatului. Vorbește rar despre asta.... Părerea mea este că se simte foarte singur și acolo găsește o anume reconfortare, care-i aduce aminte de copilăria lui. Trăiește singur și n-are

nici o rudă... Iată de ce se înțelege atât de bine cu bunica ta...

Inima lui Kim se strânse. Curios lucru, singurătatea lui Brice Drovnik o emoționa profund. Ea hotărî să schimbe subiectul.

— Ce crezi, avem vreo șansă să găsim avionul? Când?

Gordon fixă pe ea o privire pătrunzătoare.

— Poate îl vom găsi astăzi, poate mâine, cine știe? Incertitudinea asta face căutările mai palpitante...

— Așa e viața, șopti Kim.

*

*

*

După masa de prânz, Brice le scoase pe cele două musafire la o plimbare cu mașina și se opriă lângă un mic han de țară. Așezați lângă fereastră, priviră cu toții, cu răsuflarea tăiată, extraordinara frumusețe a peisajului. Fură serviți cu delicioase produse de patiserie. Kim nu se simțise niciodată atât de fericită, dar paradoxal, în sufletul ei se cuibărea o tristețe imensă. Ridică ochii și întâlni privirea lui Brice. Îi zâmbi ca și cum ar fi împărtășit un secret... „Ce înseamnă oare acest zâmbet?” se întreabă ea îngrijorată. Să-i fi vorbit oare bunica ei despre nefericita legătură cu fotograful ungur? Nu, n-ar fi comis o asemenea indiscreție. Mă las purtată de imaginație, se certă ea în gând. Și dacă ar fi știut și el, ce? Nu avea regrete și nu-i purta pică lui Laszlo: se eliberase în sfârșit de el.

Liniștită, Kim luă o gură de cremă de cafea : avea un gust delicios.

— Ba da, ba da, vă invit ! protestă Florence. Chiar insist.

Kim asculta conversația cu o ureche distrată, rătăcind cu privirea pe culmile ninse ale munților și pe intensitatea cerului care începea să se întunece. Se gândi la oamenii care mergeau pe lună, la micile creaturi verzi ce călătoreau în farfurii zburătoare și avu deodată impresia că era pierdută în spațiu, că plutea în derivă... Privirea ei se opri asupra profilului viril și îndrăzneț al lui Brice Drovnik și înțelese imediat motivul tulburării sale. Nu-și putea lua ochii de pe acele trăsături bronzate și expresive, luminate câteodată de un zâmbet strălucitor. De ce mi-a intrat oare în cap că-l urăsc ? Își spuse ea. Nu mi-e prea simpatic, dar mă tulbură așa cum nici un alt bărbat n-a reușit până acum. Doar nu sunt îndrăgostită de el... Și totuși amintirea sărutului său îmi dă fiori și mă chinuie, nu pot nega acest lucru. Își luă bărbia în mâini și oftă adânc. Sunt nebună, se gândi ea. Îmi pierd capul.

Vocea lui Brice o aduse la realitate.

— Ești atât de departe...

— Da, mă gândeam...

Privi în jurul ei și realizează că erau singuri. Florence și Gordon se îndreptau spre ieșire discutând vioi. Kim se ridică. Nu dorea să fie singură cu acest bărbat tulburător. Nu știa ce să spună.

— Hai să mergem, sugeră ea. Această gustare a fost delicioasă.

— Mulțumește-i bunicii tale : ea a ținut să ne invite. E o mare doamnă.

— Da, știu, răspunse ea zâmbind.
Își luă apoi poșeta și se îndepărtă de Brice.

*

*

*

Luni dimineața, Florence Dalby rămase în barcă alături de Gordon, în timp ce Brice și Kim efectuau scufundarea de dimineață. Bătrâna doamnă le anunțase plecarea sa pentru dimineața următoare. Degeaba o rugase gazda să-și prelungească șederea, căci ea nici nu a vrut să audă. Nu dorea să abuzeze de ospitalitatea lui și prefera să plece lăsând în urma ei o amintire frumoasă. Șua să nu se impună cu sila și avea arta de a se face regretată. Kim îi aproba hotărârea, deși o întrista această plecare după o vizită atât de scurtă, dar idilică. În tablou exista o singură umbră: Florence nu va mai avea niciodată ocazia să vină la conac. Gordon le va da poate vești despre Brice, dar rusul trăia într-o lume complet diferită de a lor și drumurile lor nu se vor mai întâlni niciodată. În timp ce înota, Kim se gândea la toate acestea cu inima grea. Brice Drovnik îi acceptase prezența și colaborarea fără prea multă tragere de inimă și cu siguranță că nu va dori să întrețină cu ea o relație durabilă de prietenie, atunci când colaborarea lor va lua sfârșit. Știa că nu-i era prea simpatică, i-o arătase clar.

După-amiază nu continuară scufundările. Era ultima zi în regiune a lui Florence și dorea să vadă cimitirul unde se odihnea fiul ei. Kim îi vorbise despre emoționanta ei vizită din sâmbăta precedentă. Brice și Gordon așteptară în mașină iar ele

vizitară bisericuța cu pereții albi. Nu se vedea nici un suflet de om, în afară de o femeie care dădea cu ceară scaunele de rugăciune. Ea le primi cu amabilitate pe cele două străine și le ură bun venit în limba germană.

Ieșind din cimitir, Florence îi spuse nepoatei sale :

— Ei bine, draga mea, mâine plec. Sunt tristă, dar nu plănuisem decât un sejur de câteva zile în Austria.

— Înțeleg, Mamie. Îmi pare bine că te-am văzut. Cât despre mine, mă voi întoarce acasă peste vreo săptămână, sau poate puțin mai mult.

— A !...

— Ce înseamnă acest ton dubitativ ?

— Nimic, copila mea, absolut nimic. Hai să ne grăbim să nu-i lăsăm pe bărbați să ne aștepte prea mult. Brice este o gazdă atât de fermecătoare...

Florence o luă de braț pe nepoata ei și amândouă ajunseră la mașină mergând încet. Trecând de gardul cimitirului, bătrâna aruncă o ultimă privire spre mormântul fiului său. Un buchet de flori proaspăt culese arunca o notă vioaie pe piatra gri. Ochii ei se umeziră puțin și urcă în mașină fără să spună nimic.

*

*

*

„Fiecare dimineată aduce o nouă zi“. În acea seară, fără să știe din ce cauză, Kim își aminti acel dicton pe care-l citise undeva și care o frapase. Stătea în fața oglinzii și-și scoase de pe deget „inelul de logodnă“ cu diamante. După cină, toc-

mai se pregătea să se retragă în salon când Mathieu le anunță vizita inopinantă a lui Jeanne și Leo Wolfe.

După prezentări, Brice îi făcuse un semn discret lui Kim. Aceasta înțelesese imediat despre ce este vorba și, scuzându-se față de noii sosiți, îl urmă pe Brice în vestibul.

— Du-te în camera ta, îți duc inelul, spuse el cu voce scăzută.

Când el îi dădu inelul, Kim îl liniști.

— Nu-ți fie teamă, bunica știe totul și nu va face nici o greșală.

El zâmbi ușor ridicând din umeri.

— Perfect. Mă grăbeam să cobor ca să țin sub observație situația, dar acum... Am toată încrederea în Florence că va fi o companie plăcută în absența mea.

— Așa e... dar aș prefera să cobori imediat, căci vreau să mă pieptăn și să mă machiez puțin : știi rivalitatea...

Îi deschise apoi ușa zâmbind.

După puțin timp, își dădu pentru ultima dată cu pieptenul prin păr și se pregăti să coboare. Făcu să strălucească în lumină diamantele inelului și-și repetă : „Fiecare dimineată aduce o nouă zi“. Fără să știe de ce, acest dicton i se părea foarte potrivit și încă nu știa cât de mult i se potrivea...

Tânăra se lăsă legănată de valul conversației. „Eram în trecere“ spusese cei doi musafiri. Păreau totuși hotărâți să-și petreacă la ei tot restul serii. Brice făcea tot ce-i stătea în putință pentru a evita orice subiect spinos. Jeanne o monopolizase foarte repede pe Florence, care părea să o fas-

cineze, și amândouă purtau o conversație foarte animată. Kim nu se simțea prea în largul său ; dacă bunica ei comitea vreo imprudență ? În fond, nu știa chiar totul... Puțin conta însă, își spuse ea plictisită. Peste două săptămâni, această poveste încurcată i se va părea ireală.

În sfârșit, cei doi soți hotărâră să plece. În hol, Jeanne o privi pe Kim cu niște ochi întunecați și arzători și șopti pe un ton suav :

— Îmi pare atât de bine că am cunoscut-o pe bunica ta. Am avut o conversație foarte interesantă.

Pe buzele ei se ivi atunci un zâmbet diabolic și plin de subînțelesuri, apoi ieși din casă și se afundă în noapte, în urma soțului ei. Kim era uluită. Jeanne descoperise adevărul în privința micii lor farse.

CAPITOLUL X

A doua zi dimineața, Brice o duse pe Florence Dalby la Viena cu elicopterul. Kim o sărută emoționată pe bunica sa și-i șopti la ureche :

— Sună-mă când ajungi acasă, te rog.

— Îți promit. Vă mulțumesc tuturor pentru acest minunat sfârșit de săptămână. La vedere !

Era inutil să afle ce-i povestise lui Jeanne. Pesemne că aceasta din urmă își întinsese cu mare grijă plasele, sub formă de întrebări lipsite de importanță, și Florence căzuse cu naivitate în capcană. Tânăra se hotărî însă să nu împărtășească nimănui bănuielile sale, căci în curând misiunea ei avea să ia sfârșit, ceea ce va pune capăt acestei comedii absurde.

În picioare lângă Gordon, ea privi elicopterul decolând.

— Vino, copila mea, hai să bem o cafea până se întoarce Brice...

Înainte de cercetările de după-amiază, Brice, Gordon și Kim studiară harta lacului. Acum erau însemnate cu câte o cruciuliță multe sectoare. Le mai rămânea de explorat partea cea mai adâncă a lacului, fapt ce crea mai multe precauțiuni decât

de obicei. În sfârșit ajunseră și la momentul scufundării.

— Ești gata, Kim ?

Ea afirmă din cap.

— Atunci, hai să-i dăm drumul. Pe curând, Gordon.

— De acord, căpitane !

Se aruncară în apă ca de obicei. Se simțeau acum perfect obișnuți cu acest gen de exercițiu. Totuși, Kim simți în acea zi o teamă neobișnuită, ca și cum n-ar fi avut nici un pic de experiență. Ce ridicol !

Îl urmă pe Brice în adâncuri și teama ei creștea în mod inexplicabil. Încordată, nervoasă, se simțea amenințată de umbrele ce alunecau în jurul ei. Trebuie să urc la suprafață, se hotări ea, cuprinsă în întregime de panică. Nu pot să merg în continuare după acest bărbat...

În acel moment, Brice se întoarse spre ea și o luminează cu lanterna, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Înotă spre ea și o scutură de braț. „Ce se întâmplă ?“ părea el să spună.

Kim nu-i putea răspunde, necunoscând originea acestei temeri de neînțeles. Care ar fi reacția partenerului său dacă l-ar trăda într-un moment atât de important ? Nu, trebuia să continue. Îi făcu semn că era gata să continue explorarea dar el nu se clinti și continuă să o privească îndelung. Se hotări în sfârșit să avanseze, dar o trecu pe Kim în fața lui, ca să n-o scape din ochi. Ea înota curajoasă prin apele întunecate și adânci, dar răul persista. În curând avu impresia că se va sufoca dacă mai rămânea sub apă un minut și

începu să dea cu furie din labe pentru a ieși la suprafață. Înnebunită, nu se mai gândea să respecte nivelurile de decompresiune : avea nevoie de aer, de aer, de aer...

Două brațe viguroase o prinseră cu tărie. Kim deschise gura să strige, dar normal că nu se auzi nici un sunet. Lanterna se stinsese. Prinși într-o încheștare tăcută și nemiloasă, cei doi adversari se luptau cu înverșunare. Kim încerca să se elibereze cu orice preț, în timp ce Brice o ținea cu forța la o adâncime rezonabilă. Convinsă că voia s-o omoare, Kim făcu un ultim efort pentru a se elibera. Văzu brațul coechipierului său lovind-o și-și pierdu cunoștința.

*

*

*

Când își reveni, era lungită în barcă și Gordon era aplecat asupra ei. Ciudat de palid, el murmură cu o voce răgușită :

— Își revine...

Brice veni atunci și ingenunche lângă ea. De pe costumul lui de cauciuc șiroia încă apa.

— Domnul fie lăudat, spuse el dintr-o suflare.

Apropie de buzele lui Kim o sticluță cu rachiu.

— Bea, ordonă el.

— Nu...

— Bea ! repetă el pe un ton ce nu admitea replică.

Ea bău strâmbându-se, dar alcoolul îi învălui corpul în căldură. Brice o ajută să se ridice.

— Știi ce s-a întâmplat ? întrebă el.

— Nu. Cred că am intrat în panică, îmi pare rău. Trebuia să mă scufund imediat, pentru a-mi învinge teama. Totul va fi bine, îți promit.

— Nu e vorba de asta : tubul pe care vine aerul era astupat. Îmi pare rău, dar a trebuit să te adorm...

Kim înțelese de ce o durea maxilarul. Își duse mâna la bărbie și se strâmbă.

— Dar de ce ? gemu ea.

— Îți puseseseși în cap să urci cu orice preț la suprafață. Eram însă la prea mare adâncime și mergeai spre o moarte sigură. Am abandonat deci lanterna și te-am ajutat să urci încet. N-am avut de ales.

Se aplecă apoi asupra ei și o luă în brațe pentru a o duce în cabină.

— Ia, copila mea, bea, spuse Gordon întinzându-i o ceașcă de cafea caldă.

Brice ieși din cabină, lăsându-i singuri.

— Mulțumesc, Gordon !

— Acum pot să-ți spun că ne-ai îngrijorat. Când l-am văzut pe Brice că te aduce leșinată la suprafață, păreai o păpușă de cârpă...

— Și eu care-mi credeam teama nefondată...

— Ar trebui să știi că o profesionistă ca tine nu intră niciodată în panică. A fost un accident care putea să se termine rău. Brice îți examinează masca pentru a determina cauza proastei funcționări a tubului.

Kim se ridică clătinându-se, și Gordon fu nevoit s-o susțină.

— Trebuie să mă scufund fără întârziere, băi-gui ea.

— Ești sigură ?

— Da, ăsta este singurul remediu, știi bine. La fel este și după ce cazi de pe cal : trebuie să încaleci imediat. Dacă nu, teama ți se instalează în suflet pentru totdeauna.

Amândoi urcară pe punte.

— Sunt gata de scufundare, îi spuse lui Brice. Mă simt mult mai bine.

— Ești sigură ?

— Absolut.

Brice își privi ceasul.

— Coborâm peste un sfert de oră. Ți-am verificat echipamentul și acum funcționează normal. Pentru mai multă siguranță însă, iau eu masca ta și tu o iei pe a mea.

— De acord.

Îl privi ridicându-se încet și adăugă :

— Mi-ai salvat viața.

— Mi-am făcut datoria. Ai fi procedat la fel dacă ai fi fost în locul meu.

Ea zâmbi cu malițiozitate.

— Cred că mi-ar fi fost mai greu să te adorm.

— Crezi ? Dacă vrei, te pot învăța câteva tehnici foarte simple.

— Cu plăcere, mai târziu.

Se întoarse și, sprijinită de balustradă, privi apele întunecate ale lacului. Se simțea puțin slăbită, dar era hotărâtă să nu se declare învinsă. Brice se apropie de ea.

— Nu-ți fie frică, ne vom scufunda încet și nu te voi pierde din ochi. Nu vom sta mult sub apă. Ne va ajunge o jumătate de oră.

— Tu hotărăști.

Brice stătea foarte aproape de ea și Kim se simți tulburată.

— Vei avea cu siguranță o vânătaie pe față...

— Ar fi putut fi mai rău. Te rog, dacă telefonează bunica.... aș prefera să nu afle nimic.

— Desigur. Hai să ne pregătim. Prima noastră sarcină va fi să găsim lanterna.

După ce verificare cu grijă materialul, se aruncară din nou în apă. În curând, Kim simți dispărându-i orice urmă de teamă.

Așa cum se înțeleseseră, Florence Dalby o sună în aceeași seară. După ce puse receptorul în furcă, Kim se duse la culcare pentru a-și reveni pe deplin. Dorea să fie în formă pentru a doua zi. Se trezi bine dispusă, după un somn reparator. În acea zi, miercuri, căutările lor se dovediseră fără succes. Nici joi nu avură mai mult noroc. Kim începuse chiar să se întrebe dacă nu era mai bine să lase totul baltă.

Vineri, cerul se acoperi de nori. Hotărâseră deci să amâne pentru mai târziu explorările, căci tocmai începuse să ningă. Așezată în fața ferestrei din salon, după un prânz ușor, Kim privea melancolică grădinile. În câteva zile, parcul căpătase un aspect hibernal. Printre norii de vată se zărea un soare palid. Acest climat nu prea era propice pentru căutările lor... Și totuși, Kim simțea crescând în ea o ciudată nerăbdare. De unde provenea acest sentiment de așteptare? În acea clipă, Brice intră în salon.

— Facem scufundări în după-amiaza asta? întrebă ea.

— Ai chef de așa ceva? replică el pe un ton amuzat.

— Da, am un presentiment fericit...

Se aștepta la o replică ironică, dar el se mulțumi să întrebe :

— Este vorba de intuiție feminină ?

— Dacă vrei...

— Fie, ne vom continua cercetările. De fapt, timpul pare să se îndrepte. Deocamdată, Gordon vorbește la telefon cu Viena. Mă duc să-l anunț. Ai timp să te echipezi.

— Foarte bine, mă duc.

În momentul în care trecu pe lângă el, Brice o mângâie ușor pe bărbie.

— Ți-a dispărut vânătaia. Ai folosit pomada pe care ți-am dat-o ?

— Da, și-ți mulțumesc.

Ca întotdeauna când el se apropia de ea, bătaile inimii i se accelerau.

— Scuză-mă, bâigui ea.

El se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă și o urmări cu privirea.

O pătură fină de zăpadă acoperea pământul. Cei trei asociați parcurseră rapid drumul care ducea la lac. Presentimentul lui Kim nu o părăsi și un fior de nerăbdare îi trecu pe șira spinării. Niciodată până atunci nu mai cunoscuse acea bună dispoziție îmbătătoare. Se simțea de parcă băuse mai multe cupe de șampanie.

În acea zi aveau de explorat o nouă parte a lacului, mai puțin adâncă decât cea dinainte, dar mult mai întunecată. Era și ceva mai frig. Scafandrii începură să înoate viguros pentru a se încălzi. Se scurseră aproape două ore, fără nici un rezultat. Brice îi făcu semn să înceapă să urce, arătându-i ceasul. Ea dădu din cap în semn de

asentiment. Amândoi începură deci să înoate încet. În mod mașinal, Kim plimbă pentru ultima dată fasciculul de lumină al lanternei sale în jur... și zări deodată carcasa întunecată a avionului.

Se agăță atunci cu toată puterea de brațul lui Brice. Acesta întoarse și el privirea în direcția epavei, apoi o privi îndelung pe Kim. Cu inima bătându-i puternic, ea îl urmă spre forma neagră metalică, pe jumătate îngropată în nisip. Brice scoase de la centură o coardă lungă și fină și legă unul din capetele epavei. Descoperirea era aproape înfricoșătoare. Timp de câteva zile căutaseră comora în zadar și iată că, deși nu mai sperau, își atinseseră scopul. Îndeplinirea misiunii punea astfel capăt acestei minunate aventuri submarine. Cuprinsă de o emoție ciudată, Kim nu dorea să stea prea mult în preajma avionului. Voia să se întoarcă. Avea impresia că se mișcă cu încetinitorul, ca într-un vis, într-o lume întunecată și tulbure.

Coarda se desfășură singură. La capătul ei era fixat un flotor care se întoarse singur la suprafață și urma să le permită localizarea cu ușurință a epavei. Fu rândul celor doi scafandri să urce la suprafață. Deocamdată, Brice nu putea face nimic. Deci, intuiția nu o înșelase pe Kim... Dar bucuria descoperirii deschisese în ea un presentiment obscur în timp ce înotau spre suprafață. În loc să se bucure de succesul lor, avea impresia că-i scăpa printre degete.

Înainte să-i vadă revenind, Gordon zărise micul flotor roșu și nu mai putea de bucurie. Sprijinit de balustradă, nebun de fericire, fi primi cu gesturi mari de bucurie și cu urlete de triumf!

— Nu-mi vine să cred ! strigă el.

Se aplecă și-i întinse mâna lui Kim, pentru a o ajuta să urce la bord. Tânăra tremura, dar nu de bucurie. I se făcuse dintr-o dată frig și se simțea teribil de tristă, fără să știe din ce cauză. Brice o ajută să-și scoată masca, își dădu jos propriile tuburi de oxigen, apoi se apropie de Gordon și-l bătu pe spate.

Ochii lui străluceau de fericire.

— Am găsit-o, în sfârșit ! Sau mai bine zis, Kim a găsit această comoară faimoasă. A zărit epava în clipa în care ne pregăteam să urcăm.

Gordon o strânse pe Kim în brațe.

— Bravo, copila mea, bravo !

Adăugă apoi pe un ton ezitant :

— Dar ce s-a întâmplat, frumoasa mea ? Ești atât de palidă...

— N-am nimic, mi-e doar puțin frig. Mă voi simți mai bine peste câteva minute.

— Dar tremuri ! Du-te în cabină, iar eu îți voi pregăti ceva cald de băut. Am impresia că ai nevoie de așa ceva.

— De acord...

Brice o privea și el cu un aer uluit. Ea se îndepărtă fără un cuvânt și cei doi bărbați schimbă o privire îngrijorată. Puțin însă îi păsa de părerea celor doi.

*

*

*

Kim și Brice erau singuri acasă spre sfârșitul după-amiezii. Așezată lângă focul din șemineu, cu pisica pe genunchi, tânăra rememora evenimentele de mai devreme. Începea în zadar să-și

găsească liniștea : totul părea că se petrecuse atât de repede, atât de brutal... Gordon plecase la Viena cu elicopterul pentru a le oferi lui Mathieu și Anne o vacanță binemeritată și neașteptată. Hotărâse împreună cu Brice că era preferabil să trimită de acasă celelalte persoane. Sfârșitul fericit al misiunii lor era încă secret și doreau să aibă câmp liber pentru a începe transportarea comorii. Kim înțelegea această discreție. Ea dădu capul pe spate obosită. Gordon hotărâse să profite de această călătorie la Viena pentru a pune la punct anumite afaceri și urma să se întoarcă noaptea. A doua zi dimineța... Tânăra închise ochii. O aventură minunată luase sfârșit. În curând, ea se va întoarce în Anglia și nu-l va mai vedea niciodată pe Brice.

Vocea gazdei sale o scoase din melancolia ei visare.

— Vrei să bei ceva, Kim ?

— Nu, mulțumesc. La ce oră trebuie să se întoarcă Gordon ?

— Cred că pe la ora unsprezece. Peste puțin timp ne așezăm la masă. Anne ne-a pregătit cina.

— Foarte bine, dar aş dori să mă răcoresc puțin înainte de cină. Te rog să mă scuzi...

Se ridică și o puse pe Kochka pe fotoliu.

— Nu te bucuri de deznodământul cercetărilor noastre ? întrebă el cu blândețe.

— Ba da... Ba da, desigur...

Nu știa cum să explice brusca ei oboeală și se grăbi să urce în camera ei. Afară începuse din nou să ningă. Deodată, ea auzi un motor de mașină, care tocmai se oprise în fața conacului. Cine să fie oare ?

Se auzi soneria și după puțin timp auzi vocile lui Jeanne și Brice. Amândoi intrară în salon. De ce venise franțuzoaica singură ? De ce vorbea pe un ton atât de grăbit ? „În fond, nu mă privește“, hotărî Kim îndreptându-se spre baie.

După un timp se hotărî să coboare. Oare Jeanne îl acuza pe Brice că pusese la cale șiretlicul cu logodna ? Povestea se întindea cam mult și Kim alese să nu-i pese de acest lucru.

Foarte mândră și sigură pe ea, pregătită să nu se lase intimidată, deschise discret ușa salonului și îngheță pe loc. Jeanne și Brice se sărutau și ea îl ținea de gât. Ochii lui Kim se umplură de lacrimi. Se întoarse pe călcâie, trânti ușa și fugi. Pe scară mai auzi exclamațiile lor și râsul zgomotos al lui Jeanne.

Refugiată în camera ei, tulburată și tremurând, Kim se aruncă pe pat. Corpul îi era scuturat de frisoane. Un crud adevăr tocmai îi apăruse în lumină în timp ce atâtea zile refuzase să-l recunoască. Devorată de gelozie, se abandona în întregime durerii. Nu, nu-l ura pe Brice Drovnik, ci din contră, îl iubea nebunește, cu disperare.

CAPITOLUL XI

Nebună de durere, Kim auzi din nou vocile celor doi, apoi zgomotul sec al ușii de la intrare.

— Kim, unde ești ?

Tânăra făcu un efort supraomenesc pentru a-și reveni. Trebuia să se prefacă foarte calmă pentru ca el să nu bănuiască nimic.

— Vin imediat, răspunse ea pe un ton morât.

Coborî apoi și-l regăsi în bucătărie.

— Îmi pare rău că am picat într-un moment prost. Am fost puțin jenată, așa încât m-am dus la mine în cameră. Văd că cina este gata. Minunat, mor de foame.

— Vom lua masa în bucătărie dacă n-ai nici o obiecție.

— Desigur, va fi mai simplu.

Kim adoptase un ton vesel, aproape exagerat, pentru a-și învinge durerea. Asta era singura ei apărare ! Și dacă Brice își dădu seama de ceva, nu lăsa să se vadă nimic. Era mai tăcut decât de obicei și o privea cu o expresie de nedefinit în ochi. În timp ce punea masa, ea se gândea : „Te iubesc, dar nu te cunosc. Nu pot lupta împotriva sentimentelor, dar pot să le ascund“.

Hotărâtă să mănânce cu poftă, era cât pe-aci să se înece, dar termină ce avea în farfurie, fără măcar să știe ce mâncase. După masă, îi propuse lui Brice să bea o cafea.

— Bună idee. Trebuie să dau mai întâi niște telefoane, dar nu durează mult.

— În acest timp, eu pregătesc cafeaua.

Rămasă singură, Kim dădu drumul la filtru și privi pe fereastră. Afară cădeau fulgi mari de zăpadă și acest vârtej alb avea asupra ei un efect de hipnoză. Nu-și putea scoate din minte imaginea acelei femei aflată în brațele lui Brice...

— Nu e gata încă ?

— Oh !...

Dar el glumea și continuă :

— Tocmai l-am sunat pe Gordon. Se întoarce abia mâine de dimineață căci deasupra Vienei este furtună de zăpadă.

Deci, urma să rămână singură cu Brice... Termină de pregătit cafeaua și duse ceștile în salon. Continua să afișeze un aer detașat, dar această simulare i se părea penibilă.

Avu o clipă de repaos când, mai târziu, Brice ieși să dea câinilor de mâncare. Kim se gândi atunci la schimbările survenite de la venirea ei aici. La început, gazda ei o ținuse practic prizonieră. Acum era liberă. Liberă ! Cuvântul avea o rezonanță ciudată și părea golit de sensuri. Plecând, își lăsa în urmă inima rănită. Oare timpul o va ajuta să uite ? O luă pe Kochka pe genunchi și începu s-o mângâie.

Brice era îndrăgostit de Jeanne. Pretinsese că voia să se debaraseze de ea, dar nu era adevărat.

Cât de mult trebuie să se fi amuzat făcând-o geloasă și făcând-o să creadă în logodna lor !

Era ora zece când Brice se întoarse în salon. Kim nu dorea să rămână singură cu el. Avea o carte bună de citit...

— Mă duc să plimb câinii, spuse el. Le place să umble prin zăpada proaspătă. Te superi că rămâi singură ?

— Deloc. Tocmai mă gândeam să mă duc la culcare.

El o privi lung.

— Voi încuia ușa, așa că nu vei avea de ce să te temi. În orice caz, nu voi lipsi mult.

Îi zâmbi apoi cu un aer enigmatic și ieși. Ce proastă sunt ! se gândi Kim. Sunt sigură că se duce la ea ! Tresări. O ura pe Jeanne, îl ura pe Brice, se ura chiar pe sine.

Ușa de la intrare se închise în urma lui. Kim îl auzi fluierând și câinii îi răspunseră lătrând. După aceea se instală liniștea. Ninsoarea se oprise. Pe cerul de catifea, albastru-închis strălucea luna argintată.

Kim se retrase în camera ei și se băgă în pat. Încercă să citească, dar pleoapele i se îngreunară și oboseala puse stăpânire pe ea. Stinse atunci lumina, pe jumătate adormită.

*

*

*

Lătratul unui câine o scoase dintr-un coșmar groaznic. Se visa înotând pe fundul lacului printre niște înspăimântătoare creaturi diforme. Cu inima bătându-i puternic, cu fruntea udă, Kim ciuli

urechea. Un nou lătrat rupse tăcerea, apoi o ușa se trânti în noapte : era ușa de la hambarul ce adăpostea vasul. Se petrecea deci ceva anormal... Aprinse lampa de la căpătâiul patului. Ceasul arăta ora unu și jumătate. Peșemne că Brice dormea. Trebuia neapărat să-l trezească.

Trase pe ea un capot și se îndreptă spre camera gazdei sale. Ușa nu era închisă și patul nu fusese făcut. Unde să fi fost el oare ? Dacă nu se întorsese, atunci de ce venise un singur câine și de ce lătra ? Peșemne că Brice era cu Jeanne sau avusese vreun accident. Trebuia neapărat să afle. Kim se întoarse în fugă, în camera ei și trase pe ea o pereche de pantaloni și paltonul peste pijama. Coborî apoi și găsi luminile aprinse la intrare și în bucătărie ; așa cum le lăsase pentru Brice. Culcătă în coșul său, Kochka, o privi căscând.

Kim descuie ușa și se afundă în noapte. Începu din nou să ningă și fulgii o orbeau, agățându-se de genele sale.

— Boris ! Valéry ! strigă ea.

O formă întunecată sări lângă ea dând din coadă.

— Unde este stăpânul tău ?

Câinele lătră în semn de răspuns. Kim se hotărî să meargă până la hambar. Și-l imagina pe Brice leșinat sau rănit și nu suporta această idee. Boris o urma, deci nu avea de ce să se teamă. Eventual o va apăra dacă era vorba despre un hoț. Începu să meargă. Luptând împotriva zăpezii, intra în pădurice. Câinele mergea vesel în fața ei, oprindu-se din când în când pentru a mirosi pământul. Peisajul era scăldat într-o ciudată claritate nocturnă.

Kim zări în sfârșit hambarul. În mintea ei fulgeră deodată o nouă idee : și dacă Brice era acolo împreună cu Jeanne ? Nu se vedea nici o mașină... Se apropie de cabană și strigă cu prudență :

— Brice ? Brice, ești aici ?

Nici un răspuns. Nici o lumină nu se zărea pe sub ușă și nu se auzea nici un zgomot. Apele întunecate ale lacului păreau să absoarbă zăpada : abia căzuți, fulgii se topeau la suprafață.

Deodată, un scârțâit sinistru se auzi și ușa se deschise singură. Kim își luă curaj și o deschise mai mult. În afară de vas, în hambar nu mai era nimic. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă acasă cât mai repede posibil și să încuie ușa. Mai înainte însă, închise cu grijă ușa hambarului, pentru ca vântul să nu o mai deschidă.

Dar unde să fi fost oare Brice ? Era aproape două dimineata și plecase de la ora zece într-o scurtă plimbare... În fond, la ce bun să-și facă griji ? Brice putea să se descurce în orice situație, îi dovedise asta de mai multe ori. Poate chiar se întorsese acasă, își spuse ea pentru a se liniști. Da, cu siguranță îl va găsi acasă.

O luă deci pe drumul de întoarcere. Zăpada o împiedica la mers. Înghețase de frig. Dcar cațiva pași și va intra la adăpostul copacilor. Va putea atunci să încerce să alerge... Un covor gros de zăpadă acoperea pământul, ascunzând denivelările de teren. Tânăra se împiedică și se întinse cât era de lungă. Într-un vârtej, avu timp să zărească cerul plin de stele, o mulțime de fulgi de zăpadă apoi un val de întuneric o orbi și căzu într-un hău adânc.

*

*

Era din nou chinuită de același coșmar : acei monștri diformi care se mișcau pe fundul lacului nu-i dădeau pace. Ca și prima dată, lătratul unui câine puse capăt unui vis urât. Kim deschise ochii. În loc să fie în patul ei, era culcată pe pământ, acoperită cu o blană albă, ușoară și înghețată. Kim atinse cu un deget această mantie ciudată. Era zăpadă. Un nou lătrat răsună în noapte, apoi un altul. Acum erau doi câini. Dacă nu se mișca, murea de frig. O durere fulgerătoare îi trecu prin cap. Reuși să miște ușor mâna, apoi un picior...

— Kim ! În sfârșit, te-am găsit !...

Era vocea lui Brice, dar ciudat, nu-l vedea nici căieri. Pesemne că imaginația îi juca încă o dată feste. Era pe cale să înghețe, așa că trebuia să se ridice cu orice preț. Reuși să stea în șezut... și două brațe puternice o ajutară să se ridice. Distinse chiar și chipul lui Brice aplecat asupra ei, dar își pierdă din nou cunoștința.

*

*

*

Când deschise din nou ochii, se afla în camera ei și Brice era așezat lângă pat. Pe părul lui, Kim vedea încă picături argintate. Uimită de căderea ei, deschise niște ochi mari, mirați. Brice o ajută să-și scoată paltonul, pe care-l puse pe caloriferul electric să se usuce. Ea îl privi în liniște, încercând să se gândească. Încetul cu încetul, creierul ei în-

cepu să funcționeze și-și aduse aminte de curioasele întâmplări care o duseseră până la lac.

Brice se duse la baie, de unde se întoarse cu un prosop mare, roz. Ea încercă să-i explice ce se întâmplase.

— Plecasem în căutarea ta, pentru că auzisem trântindu-se ușa de la hambar și am crezut... am crezut... Îmi imaginam că ești rănit. Atunci am ieșit cu unul dintre câini, cu Boris cred...

Vorbea foarte rar; mintea îi era încă încețoșată. El o întrerupse :

— Acum înțeleg. Dar de ce dracu' ai crezut că eram acolo, lângă lac ?

Cu multă precauție, el începu să-i șteargă fața și părul.

— Ești udă până în măduva oaselor. Dacă nu te usuci imediat, o să prinzi o răceală de toată frumusețea.

— M-am dus mai întâi în camera ta : nu-ți făcusei patul pentru culcare...

— Sigur că nu ! Eram în birou și făceam planuri pentru mâine. Ce păcat că nu te-ai gândit să mă strigi înainte să te arunci în aventura asta nebunească ! Îmi pare rău cu adevărat...

— Dar ce mi s-a întâmplat ? întrebă ea.

Simțea că o apucă durerea de cap, mai ales când Brice îi trecea prosopul pe frunte și tâmpile. Îi era extrem de greu să gândească în mod coerent și logic. Făcu totuși un mare efort, pentru a arăta că-și revenise.

— Te-ai împiedicat de o piatră ascunsă în zăpadă. Cred că te-ai lovit la cap și ai leșinat. Am fost alertat de lătratul lui Boris. Valéry dispăruse,

dar Boris zgâria la ușa de la bucătărie. M-am dus până la urmă să văd ce se întâmplase și el a continuat să urle ca un nebun. Atunci am înțeles, l-am urmat și m-a adus la tine.

Oftă apoi adânc și nu o mai șterse pe față, privind-o îndelung. Măinile îi erau așezate pe umerii lui Kim.

— Când te-am strigat ca să-ți dau de veste că ajunseseam lângă tine, încercai să te trezești. Ți-ai pierdut din nou cunoștința și te-am adus în brațe până aici.

Kim dorea acum ca el să plece din cameră. Imediat. Aproape că se sufoca în prezența sa, dominată în întregime de personalitatea lui. Era atât de tulburată, încât se simțea slabă.

— Te rog... Te rog... Poți să pleci acum, mă simt mult mai bine. Te asigur că...

Încercă apoi să se ridice, dar el fu nevoit s-o ajute. Apoi însă, în loc să o lase, o ținu în brațele lui puternice și o strânse mai tare lângă el. Inima lui Kim bătea nebunește, precum inima unei căprioare încolțite. Abia putea să respire.

— Te rog... repetă ea mașinal.

Rugămintea ei era ridicolă, dar altceva nu-i venea în minte. Brice începu atunci să o sărute.

O săruta și o săruta... și acest sărut părea să dureze o veșnicie. Când primul moment de surpriză trecu, Kim răspunse la această îmbrățișare și-și trecu brațele pe după gâtul lui. Îi mângâie părul ud, ceafa și deodată își dădu seama ce face. Îngrozită, rușinată, se îndepărtă apoi brusc de el.

— Ah ! Cum am putut...

— Nu mă respinge.

El vorbea cu o voce calmă și profundă, strân-

gând-o și mai tare în brațe. În ochi i se citea dorința, dar era prea târziu. În mintea lui Kim apărură din nou imagini ale lui Jeanne și râsul batjocoritor al acesteia îi răsuna în urechi. Revedea și privirea pătrunzătoare și triumfătoare a franțuzoaicei când descoperise șiretlicul lor. Și Brice, în seara aceea, o sărutase pe Jeanne. Văzuse cu ochii ei și se simțea roasă de gelozie. De ce-i păsa de ea acum? se întreabă Kim. De ciudă pentru că femeia pe care o dorea își bătuse joc de el?

— Nu, nu, nu-ți permit!... Nu eu! Lasă-mă în pace!

Se zbatu cu forța dată de disperare și reușea să-l îndepărteze pe Brice.

— Ieși imediat din camera mea! ordonă ea.

Tremura din tot corpul, vocea ei nu era sigură, dar se vedea clar că era hotărâtă să nu cedeze.

— Categorie, cred că mă crezi o tâmpită! Chiar mă consideri atât de naivă?

Se dădu un pas înapoi și așteptă. Erau singuri în casa cea mare. Nimeni nu-i putea deci auzi. Se trezise brusc dintr-un vis urât, alergase prin zăpadă, leșinase și acum cădea într-un nou coșmar.

Totul părea să se deruleze cu încetinitorul, ca într-un film în care o întoarcere înapoi dă peste cap orice noțiune a timpului și suspendă acțiunea. Personajele păreau prinse într-o luptă neiertătoare.

— Te urăsc! strigă ea.

Cuvintele ei întâlneau liniștea, apoi îl izbiră pe Brice. Ea văzu o umbră trecând prin ochii lui verzi, ca și cum ar fi fost cuprins deodată de furie.

— Te urăsc! urlă ea pe un ton isteric.

Fără să se gândească, luă de pe măsută o statueta micuță și o agită cu un aer amenințător pentru a-și ține adversarul la distanță. Un val de ură o izbi din nou, căci își reamintise chipul crud al lui Jeanne, amestecat în mintea ei cu al lui Brice. Totul îi reveni atunci în memorie : răceala gazdei sale, șantajul lui, sărutul brutal, scena cu sacul ce conținea prețioasele sale notițe. Nebună de furie, ea mormăi :

— Nu te apropia...

El replică pe un ton dur, dar calm :

— N-ai de ce să te temi. Îți mulțumesc că mi-ai spus clar ce părere ai despre mine.

Și fără să mai adauge ceva, se întoarse și se îndreptă spre ușă cu mersul lui suplu de felină. Puse mâna pe clanță, dar înainte de a ieși, spuse :

— Nu te voi mai atinge niciodată. Noapte bună.

Plecaser. Kim puse statueta la loc și duse la față o mână tremurătoare. Lacrimile îi ardeau ochii, dar refuza să plângă. Se dezbracă, își trase pe ea o pijama și se băgă în pat. Trebuia să plece de la conac cât mai repede posibil. Nu mai putea sta nici o zi sub același acoperiș cu Brice Drovnik. Descoperirea avionului pusese capăt misiunii sale. Un sentiment dureros însă nu-i dădea pace ; fusese folosită, manipulată. Brice nu o dorise din dragoste, ci pentru că o simțea vulnerabilă și supusă. Își îngropă fața în pernă. Trebuia să plece fără întârziere, hotărî ea. Chiar astăzi. Trebuie cu orice preț să fug de acest bărbat. Liniștită de această hotărâre, Kim adormi.

*

*

*

Totul îi reveni în memorie când deschise ochii după câteva ore, trezită de zgomotul elicopterului. Gordon ! Se întorsese Gordon ! Gândul acesta o liniști. De acum înainte nu mai avea de ce se teme. El o va înțelege și va găsi un mijloc să o scape de griji.

Se îmbracă călduros și apoi coborî. Dorea să stea de vorbă cu prietenul ei, dar trebuia să aștepte un moment propice. O liniște apăsătoare și neobișnuită domnea în casă. Când intră în bucătărie, privirea îi fu imediat atrasă de un bilețel lăsat pe masă. Era scrisul lui Brice și bilețul îi era adresat. „Am plecat în sat. Mă întorc pe la ora zece“. Era o notiță mai degrabă laconică. Kim o puse la loc pe masă. Știa ce avea de făcut.

— Dar nu pot ! Trebuie măcar să-l așteptăm !

— Te implor să mă ajuți, Gordon. Nu-ți voi mai cere niciodată un asemenea serviciu și-ți voi fi veșnic recunoscătoare.

— Dar de ce ? Ce te-a făcut să vrei să fugi ? Doamne ! Doar nu...

Se opri și o privi îngrijorat. Kim scutură din cap pentru a-l liniști.

— Nu pot să-ți explic. Nu, e imposibil de povestit.

Era ferm hotărâtă să nu povestească nimic nimănui.

— Dar nu mai pot rămâne aici. Îl urăsc. Refuz să mai petrec o zi sub același acoperiș cu el. Dacă nu poți să mă duci, spune-mi și mă duc singură la gară. Mă voi descurca, chiar de va trebui să pierd câteva ore. Am o vagă idee despre distanța pe care o am de străbătut. Îmi pare rău că totul se termină în felul acesta, dar...

Kim izbucni atunci în hohote de plâns.

— Ei hai, nu plânge, copila mea dragă.

Gordon se ridică și o înconjură pe Kim cu un braț protector. O îngrijorare adâncă se citea pe chipul lui blând.

— Cred că într-adevăr lucrurile nu merg bine... Ai câștigat. Hai, grăbește-te să-ți faci bagajele.

Ea își șterse lacrimile cu o mână tremurătoare și-i răspunse printre sughituri :

— Bine, așteaptă-mă aici. Nu voi întârzia mult.

Urcă apoi scara în fugă și coborî după cinci minute cu o singură valiză.

— Ești drăguț să-mi trimiți tu cealaltă valiză? întrebă ea. Am lăsat-o în cameră.

Oftă adânc și murmură :

— Hai să plecăm, Gordon, te rog...

El îi luă valiza din mână.

— Să mergem, încuviință el pe un ton resemnat.

Kim îngenunche să o mângâie pentru ultima dată pe micuța pisică neagră.

— La revedere, Kochka.

Cei doi câini stăteau în fața ușii, ca și cum ar fi știut. Începuse să iubească aceste animale și regreta că le părăsea. Îi mângâie ușor pe cap și plecă apoi fără să întoarcă privirea. Avea un nod în gât și era nefericită că trebuia să fugă în felul acesta... dar nu trebuia să-l mai vadă niciodată pe Brice Drovnik. Un alt episod din viața ei lua sfârșit.

CAPITOLUL XII

— Ba da, draga mea, mă bucur că te-ai întors, doar că... nu mă așteptam să se întâmple așa devreme.

Florence Dalby îi zâmbi nepoatei sale și-i întinse o tartină cu pâine prăjită. Kim avea nevoie de cineva să o liniștească, precum un copil care se temea că făcuse ceva rău.

Era sâmbătă dimineața. Ploaia bătea în geamuri. Rinty, labradorul roșcat, era culcat liniștit la picioarele lui Kim. Un foc vesel ardea în șemineu. Obosită de această călătorie grăbită, Kim era nerăbdătoare să se culce și să se sustragă interogatorului binevoitor al bunicii sale. Era încă devreme...

Pesemne că Florence i-a citit gândurile, căci șopti pe un ton blând și înțelegător :

— Nu te simți obligată să-mi vorbești, dacă nu ai chef. Știu că s-a întâmplat ceva : chiar și un copil de trei ani și-ar da seama de asta. Mor de curiozitate, normal, dar îți respect tăcerea.

O bătu ușor pe mână pe nepoata sa.

— Of, Mamie, nu știu cum să încep... Sunt îndrăgostită de Brice, tocmai mi-am dat seama de asta. Dar lui nu-i pasă de mine și asta-i grav.

Bătrâna doamnă oftă adânc.

— Of, micuța mea ! Viața este grea câteodată. Sunt atât de tristă, draga mea, atât de tristă. În sfârșit, principatul e că te-ai întors. Și se vede că ești foarte obosită. Mă duc să-ți pun salteaua electrică în cameră și apoi o să te culci când vrei.

Kim spuse deodată :

— Cred că mă voi duce la Jack, chiar de săptămâna viitoare. Mi-am făcut deja toate vaccinurile. Mai trebuie doar să-mi cumpăr bilet de avion. Ce crezi, mi-ar putea da niște bani dacă-i trimit o telegramă ?

— Ai nevoie de câteva zile de odihnă înainte de a pleca spre noi aventuri, sugerează bunica ei.

— Ba nu. O noapte de somn bun îmi va ajunge. Da, așa e, te asigur. Sunt foarte rezistentă.

— Tu hotărăști ! Mă cunoști bine, nu voi încerca să te rețin împotriva voinței tale. Hai să vedem, ce avem în seara asta la televizor ? Ce-ai zice de un pahar de lichior ?

— Mmm... Excelentă idee ! Mamie, ești minunată ! Ți-am mai spus asta vreodată ?

— Da, dar îmi place să o mai aud de la tine. Hai, odihnește-te puțin, îți pregătesc patul.

Bătrâna ieși din cameră și în clipa aceea se auzi soneria telefonului din vestibul. Se opri puțin în clipa când Kim se pregătea să răspundă. Bunica ei răspunsese și vorbea din camera alăturată cu voce scăzută. Tânăra deschise televizorul și se instală confortabil într-un fotoliu. „Ce făcea oare Brice în acel moment ?” se întreabă ea fără să vrea. „Nu, nu trebuie să mă gândesc la el, trebuie să-l uit. Dar cum ?”

Când veni clipa să se ducă la culcare, Kim o sărută pe bunica ei urându-i noapte bună.

— Dacă mă scol destul de devreme mâine dimineată, mă duc la slujba de la biserică, spuse ea.

— Aș merge și eu cu tine, copila mea, dar trebuie să vină doamna Hutchinson, răspunse bunica ei.

— Deci ea a telefonat mai devreme ? Tocmai mă pregăteam să mă ridic când ai răspuns tu.

— M-ai auzit ? Aă... Da, ea era. Hai, du-te în camera ta, îți aduc un pahar cu lapte cald și vei dormi ca un înger.

— Mă răsfeți !

Într-adevăr, Kim adormi adânc și se trezi aproape ca nouă. Se întinse leneșă și privi afară. Era aproape iarnă. Tremură. După ce se spală și se îmbracă, se duse la bucătărie, unde o aștepta un mic dejun apetisant. O sărută pe bunica ei, apoi o privi cu un aer intrigat.

— Te simți bine, Mamie ? întrebă ea ușor îngrijorată.

— Eu ? Sigur că da. Rar m-am simțit atât de bine. De ce mă întrebi ?

Kim ridică din umeri.

— Nu-mi dau seama exact... dar îmi pari ciudată, puțin diferită față de alte zile... Mmm... Te-ai parfumat și te-ai machiat ! Cum se numește parfumul ăsta superb ?

— „Chamade“. Vorbești de parcă aș fi prea bătrână pentru a-mi permite câteva cochetării.

Kim izbucni într-un râs vesel.

— Ei, hai, Mamie, nu spune prostii !

— Glumeam... Hai, grăbește-te să-ți mănânci ouăle cu șuncă dacă vrei să nu întârzii.

— Așa e, îmi trebuie cincisprezece minute ca să ajung... Voi fi acolo pe la zece, deci mă voi întoarce pe la unsprezece și jumătate.

— Bine, îmi voi face de lucru în lipsa ta, voi uda plantele...

Bătrâna o mângâie pe cap pe nepoata sa și-i zâmbi cu un aer puțin misterios. Kim nu mai încercă să înțeleagă atitudinea bunicii sale.

Plecă apoi prin ploaie. Revedea cu plăcere micuțele grădini îngrijite și străduțele pavate. Ce de parte era Austria... Trebuia însă să-și șteargă pentru totdeauna din memorie acel minunat sejur...

Când se întoarse, Rinty, fidelul labrador, o primi foarte fericit. Și totuși, casa i se părea extrem de tăcută.

— Mamie !

Nici un răspuns. Câinele scheună ușor și o privi cu un aer întrebător. Kim simți, în mod inexplicabil, că bătăile inimii i se accelerează.

— Mamie ? repetă ea intrând în salonul a cărui ușă era întredeschisă.

Rinty intră înaintea ei, foarte vesel... Kim crezu că leșină : în fața ferestrei se zărea o siluetă înaltă, familiară...

— De ce ai venit ? întrebă ea pe un ton glacial.

— Pentru că ai fugit de mine.

Brice se apropie de ea cu pași lenți. Era îmbrăcat într-un costum gri, cămașă albă și cravată de culoare închisă. Pe chipul lui frumos se citea o anumită oboseală.

Kim simți că nu o mai țin picioarele. El stătea nemișcat în fața ei, atât de aproape, mult prea aproape...

— Unde este bunica mea ?

— A ieșit puțin.

Acum se explica bizarul comportament al bunicii sale. Complotase cu el.

— A !... Deci tu ai telefonat, nu-i așa ?

— Exact. Am avut o lungă conversație cu Florence și am fost invitat să vin astăzi.

Kim oftă adânc.

— N-ar fi trebuit...

— Eram oricum în Anglia, am sunat-o de pe aeroportul din Manchester. Aș fi venit chiar dacă ea mi-ar fi spus contrariul. Te-aș fi așteptat afară, pe trepte. Dar ea mi-a sugerat să vin să te văd. Mi-a spus că ai de gând să pleci în America de Sud peste câteva zile, este adevărat ?

Ea ridică mândră capul, în semn de sfidare.

— Da. Mi-am îndeplinit contractul : am găsit epava.

— Am găsit-o, într-adevăr, dar asta este pe plan secundar. Principalul era să te revăd.

— Te rog, pleacă, șopti ea cu voce spartă.

— Nu. Ai fugit după ce m-ai văzut cu Jeanne...

— Nu vreau să vorbesc despre acel incident.

— Eu vreau. Poate că nu este prea elegant din partea mea să-ți spun așa ceva, dar nu o sărutasem : ea era agățată de gâtul meu. Nu o iubesc pe Jeanne, din contră ! Când ai intrat în salon, tocmai încercam s-o resping. Nu o iubesc. Niciodată până acum n-am fost îndrăgostit...

— Ce vrei să spui ? întrebă Kim pe un ton rece și sec.

Brice păru să nu țină cont de această răceală.

— Trebuie să stau în genunchi și să-ți mărturisesc dragostea mea ?

— Nu mi se pare nostim, băigui ea.

— Nu încerc să fiu nostim. În viața mea n-am fost atât de serios. Descoperirea comorii era ceva capital pentru mine. Și totuși, am lăsat totul baltă ca să vin aici.

Învinsă de emoție, ea închise ochii.

— Cred că vreau să stau jos...

— Vrei să-ți fac o cafea? Bunica ta a avut amabilitatea să-mi arate cum funcționează filtrul, cu cinci minute înainte de sosirea ta.

— Mulțumesc, dar o voi face eu.

Clătinându-se, Kim se îndreptă spre bucătărie.

— Te rog, lasă-mă pe mine să mă ocup, insistă el.

— Nu, eu...

Kim începu să tremure din toate încheieturile. Ardea de dorința de a se arunca în brațele lui Brice. Întoarse spre el niște ochi rugători.

— Brice, Brice...

El o privi fără să se clikească.

— Am jurat să nu te mai ating niciodată, îți amintești?

— Da, îmi amintesc.

— Să-mi încalc promisiunea?

— Ia-mă în brațe, te rog.

Un zâmbet minunat luminează chipul lui Brice și el o luă în brațe.

— Te iubesc, Kim. Tu mă iubești?

— O, da!...

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Da...

— Vom locui unde vrei: în Austria, în Anglia sau în altă parte.

- Da.
- Numai atât şai să spui ? glumi el.
- Nu. Dar nu ştiu cu ce să încep...
- Avem toată viaţa în faţă, draga mea.
- Aşa e. Şi totuşi, pot să te rog ceva ?
- Orice vrei !
- Sărută-mă.

Cafeaua începuse să fiarbă, dar ei nu-şi dădură seama. Rinty ieşi liniştit din bucătărie şi se culcă lângă uşa de la intrare, aşteptând întoarcerea stăpânei sale. Categorical, aceşti oameni erau nişte animale atât de ciudate.

— SFARŞIT —

Dat la cules 4.05.1998. Bun de tipar 26.05.1998
Coli tipu 10. Format 16/54x84
Hârtie tipar de 48,8 g/m²
Apărut 1998

Tiparul executat sub cd. 309 la
Societatea Comercială - Editură şi Imprime la
„Porto-Franco” S.A. Golaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

Tenace și curajoasă, Kim Dalby se hotărăște pe neașteptate să ia locul fratelui său. Ea se duce în Austria, unde vechiul lor prieten are nevoie de serviciile tânărului.

Dar de ce acea tăcere conspirativă în privința lacului adânc și misterios? Cine este Brice Drovnik și ce rol joacă acest bărbat enigmatic și întunecat? De ce o ține ostatică pe tânără pe proprietatea sa? Kim îl găsește arogant. Va reuși ea oare să scape de influența lui din ce în ce mai mare?...

— N-a cunoscut niciodată dragostea și acest sentiment îi va fi întotdeauna străin. Colectionează bărbații, cum alții colectionează brelocuri. Eu îi rezist, așa încât ea se încapătanează.

THE BEST